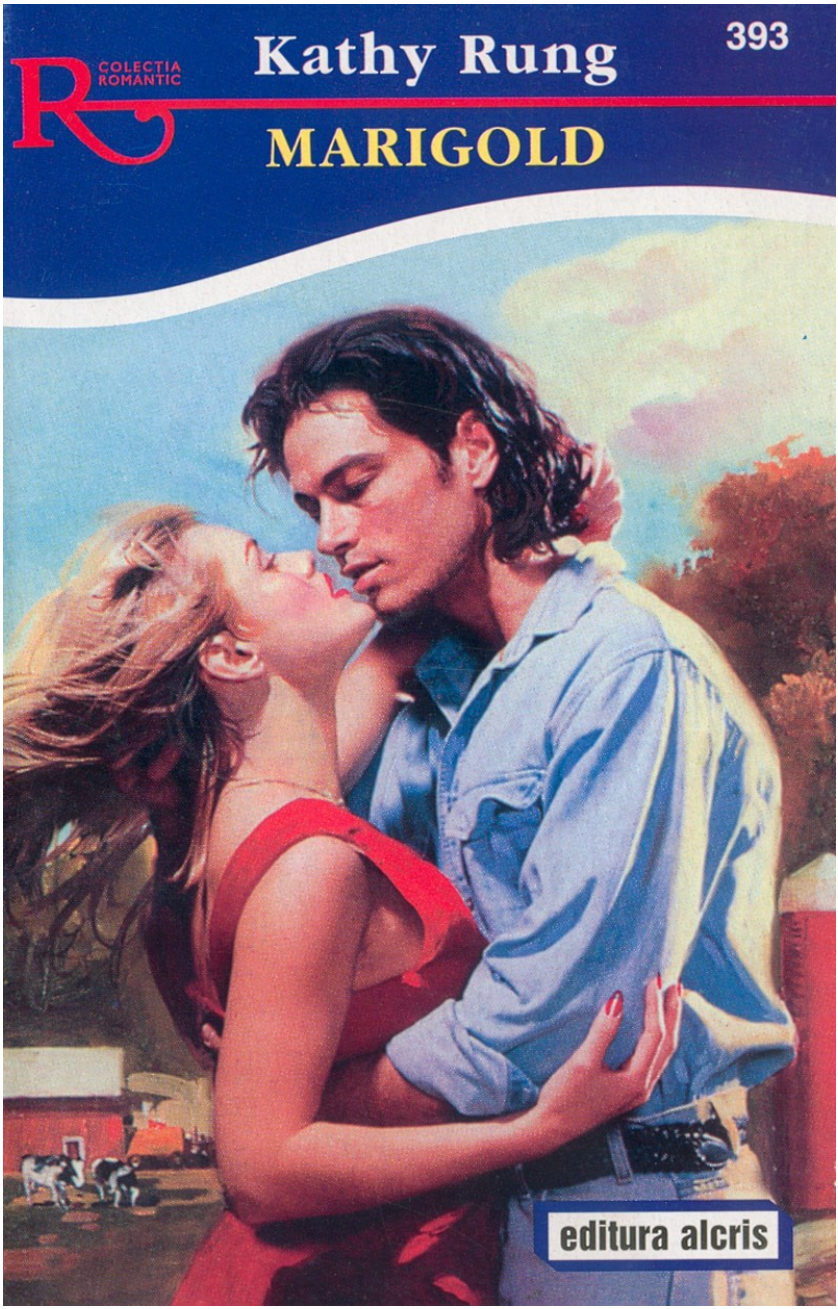

KATHY RUNG

MARIGOLD (O FATĂ DE AUR)

O FATĂ CU TOCURI, LA FERMĂ

O fermă canadiană întinsă părea ultimul loc unde orăşeanca Marigold Rodriguez s-ar fi aşteptat să-şi petreacă vara. Se bucura, însă, să aibă grijă de o veche prietenă de familie. Şi, în plus, o femeie inventivă ca Marigold se putea măcar preface că ştia să gătească, să mătură prin casă şi să îngrijească de fermă. Dar nu la fel de uşor i-ar fi fost să simuleze că nu îl observa pe seducătorul proprietar al fermei…

Chipeş şi colţuros – şi prudent în faţa femeilor – Jon Gooding renunţase de mult să-şi mai caute perechea ideală. Cât despre Marigold, ea nu era în stare să deosebească o cârpă de şters praful de o tortilla. Şi-atunci, de ce o găsea Jon pe această orăşeancă atât de încântătoare? Dorea mult să afle răspunsul. Dar, dacă i-ar mai fi dat o şansă dragostei, ar fi însemnat s-o convingă pe Marigold să transforme o plăcută vacanţă de vară într-o veşnicie pasională…

Fruntea lui Jon o atinse pe a ei, în timp ce mâinile lui mari îi cuprindeau capul, strângându-i-l la piept.

Marigold se agăţă de el.

Jon o îmbrăţişă strâns.

Era acut conştientă de trupul lui, solid şi masculin, lipit de al ei. Deşi Jon purta blugi şi o cămaşă cu mâneci lungi, iar ea şort şi un tricou fără mâneci, hainele li se păreau dintr-odată prea subţiri şi complet inadecvate. Parcă ar fi fost goi.

În clipa următoare, Jon o săruta. Îl săruta şi ea, cu o frenezie la fel de mare. Nu mai rămăsese nici urmă de tandreţe, de blândeţe, de politeţe…

Gura lui era dură, poruncitoare. Ca reacţie, Marigold îşi ridică de la podea capul, lipindu-şi buzele de ale lui.

Gura i se deschise, iar limbile li se întâlniră – gustând, savurând, dorind, cu o intensitate feroce.

Jon gemu din adâncul gâtlejului, trăgând-o mai aproape. Marigold îi cuprinse talia cu picioarele, îndesându-se în el, simţindu-i erecţia prin blugi.

Mâinile lui o apucară de fese, iar trupul ei răspunse, încurajându-l cu o legănare lentă, senzuală, care le intensifica dorinţa. În secunda următoare, degetele lui Jon ajunseră la elasticul şortului şi se strecurară dedesubt. Marigold i le simţi atingându-i ombilicul şi alunecând în jos peste pielea netedă a abdomenului, pentru a coborî în părul mătăsos de dedesubt.

Începu s-o mângâie încet.

— Te rog… gemu încet Marigold.

Îl apucă strâns de spate, deschizându-se şi mai larg, pradă unei explozii de voluptate fierbinte, vecină cu extazul.

— Jon, şopti ea. O, Jon…!

În clipa următoare, îi veni să plângă, lacrimi de uşurare risipindu-i tensiunea pătimaşă. Îi căută gura.

Jon o strânse la piept, fără să vorbească, iar Marigold se cuibări în îmbrăţişarea lui ocrotitoare.

Când Jon se săltă într-un cot, privind-o, o cuprinse un val de stânjeneală. Nu-i putu susţine privirea.

— Uită-te la mine, îi ceru el cu un glas ca zahărul caramel topit.

Nu reuşi.

Degetul lui îi ridică bărbia. Marigold trase adânc aer în piept şi-l privi. Îi văzu ochii plini de îngrijorare, de iubire, şi gura, moale, senzuală. Avea pe chip o expresie de mulţumire stranie.

— Acum ai să rămâi? întrebă el răguşit.

Marigold încremeni, abia reuşind să respire, nevenindu-i să creadă că ceea ce o întreba era adevărat.

— Jon, nu s-a schimbat nimic.

Capitolul 1

— Orăşencele astea…! mormăi Jon.

Nici măcar n-o cunoscuse încă pe Marigold Rodriguez, iar aceasta îi crea deja probleme.

— De ce vine cu autobuzul? Nu ştie să conducă maşina?

— Nu mai bodogăni, îl mustră Bunica, privind atentă prin parbriz. Marigold i-a împrumutat maşina surorii ei, de-asta a luat autobuzul.

Bunica stătea dreaptă ca un vătrai. Mâinile ei subţiri, împodobite cu un sortiment întreg de inele supragabaritice, ţineau strâng poşeta din piele patent roşie. Cercurile gemene de roşu-corai de pe faţa ei ridată îi trădau tensiunea interioară. N-ar fi fost mai emoţionată nici dacă Jon ar fi dus-o la aeroport ca să plece într-una din călătoriile ei.

Privirea lui Jon coborî spre gipsul de la picior, iar gura i se strâmbă. Spera ca fractura să i se vindece curând, ca să-şi reia mult iubitele voiaje.

Revenind cu atenţia la drum, Jon îşi dădu seama că se apropiase de marginea oraşului Enderby. N-ar fi fost bine să fie prins conducând peste viteza legală, deşi bunul lui prieten din Poliţia Regală Motorizată Canadiană, sergentul Tommy Hall, probabil că nu l-ar fi amendat. Totuşi, cu cât traversa mai repede oraşul, ieşind pe partea cealaltă, cu atât mai bine.

Începuse luna iulie, iar cositul era în toi. Soarele strălucea, iar Jon avea lucruri mai importante de făcut decât să bată drumurile până la oraş. Dacă altcineva i-ar fi cerut s-o ia pe Marigold, ar fi refuzat. Şi nu avea de unde şti cât timp urma să stea la ei. Glezna Bunicii nu se putea însănătoşi cât ai bate din palme. Simplul gând făcea să-l străbată un fior de nemulţumire. Apăsă pe frânele camionetei puţin cam prea tare, iar autovehiculul se zgudui.

— Da ce-ai de gând, dom’le, vrei să mă omori?

Bunica se agăţă de bord cu o mână osoasă, iar cu cealaltă de portieră. Îşi înclină capul într-o parte, ca o găină indignată, încruntându-se la el.

Jon nu putu să nu râdă de teatralismele ei.

— Nu, bunico. Mă întrebam doar dacă n-ar trebui să mă caut la cap, fiindcă vin în oraş într-o zi însorită ca azi ca să o iau pe… pe femeia asta, când ar trebui să fiu acasă şi să greblez fânul.

Bunica pufni nervoasă, cocoţându-şi ochelarii pe vârful nasului lung, regal.

— Hai, scuteşte-mă cu smiorcăiala. Nici măcar n-o cunoşti pe Marigold. Ce-ai contra ei?

— Am că e orăşeancă. Mai mult de-atât, ce-ar fi de spus?

Jon opri camioneta, aşteptând ca doi copii să traverseze strada.

— Marigold e o fată minunată. Deşteaptă şi foarte devotată familiei, declară Bunica, împungând aerul cu un gest emfatic, astfel încât pietrele preţioase de pe inele i se ciocniră cu un ţăcănit.

Jon pufni.

— Asta nu schimbă faptul că n-a fost niciodată la o fermă. Probabil că va începe să se vaiete că vrea acasă încă înainte de a-şi fi desfăcut bagajele.

— Nu toate orăşencele sunt ca Frances. N-ar fi timpul s-o ierţi şi să uiţi?

Strângând mai tare volanul în mâini, Jon replică:

— Am încheiat orice discuţie, Bunico.

Tonul îi fusese mai aspru decât intenţoase, iar Bunica începu să-şi tragă nasul, sonor. Imediat, Jon regretă că o lezase pe femeia care-i fusese mamă, tată şi bunică după ce părinţii lui muriseră într-un accident de maşină, pe vremea când el era încă abia un adolescent. Şi totuşi, Bunica ar fi trebuit să ştie că nu-i convenea să aducă vorba de Frances.

Bătrâna îşi suflă sonor nasul în batista brodată cu trandafiri. Continuând să smârcâie, întoarse ostentativ capul, privind pe fereastră.

Peste câteva minute, încercând să-şi ignore vinovăţia de a o fi necăjit, Jon coti pe drumul care ducea spre autogară.

— O, abia aştept s-o văd!

Vocea Bunicii era pătrunsă de emoţie. Stătea pe marginea scaunului, cu gâtul lungit înainte ca să vadă cât mai bine. Lacrimile fuseseră deja date uitării.

În ciuda arţagului său, Jon zâmbi la adresa toanelor Bunicii. Uneori, îi amintea de un copil de şase ani, răsfăţat. Încetini în apropierea staţiei, unde câţiva oameni forfoteau pe peronul din faţă.

— O vezi? întrebă Bunica.

— Bunico, ştii foarte bine că n-am mai întâlnit-o niciodată pe femeia asta.

Bunica îi aruncă o privire pătrunzătoare, cu sprâncenele ridicate în formă de V.

Parcând camioneta lângă bordură, Jon îşi rezemă braţul de spătar.

— Bunico, eu totuşi nu pot spune că-s foarte încântat de aranjamentul ăsta. Nu înţeleg de ce n-ai preferat să te duci în schimb la o prietenă din Calgary.

Bunica lui îşi trase nasul sonor, cu un aer semeţ.

— Îţi cunosc foarte bine opinia, Jon. Oricum, din moment ce nu pot pleca în străinătate, prefer să-mi petrec vara la fermă, ca să mă ocup de grădina şi de florile mele. N-o să abuzăm de timpul tău, Jonathan, dacă asta te îngrijorează. Oricum, n-ai fost în casă niciodată, aşa că ce importanţă are pentru tine?

— Nu-mi dau seama de ce nu poţi angaja pe cineva din partea locului. Vreau să zic, de ce a trebuit neapărat să fie nepoata prietenei tale?

— Este adevărat că prin casă m-ar putea ajuta oricine – la gătit, la curăţenie…

Vorbind cu o voce ascuţită, Bunica arătă spre gipsul vechi de-o săptămână de la gleznă.

— Dar cu compania cum rămâne? Marigold îmi va ţine o companie perfectă.

Jon ridică mâinile în semn că se lăsa păgubaş.

— Bine, Bunico…

— Nu merit şi eu puţină companie, când tu mă abandonezi? continuă Bunica privindu-l încruntată, cu

buclele albastre-cenuşii tremurându-i de indignare.

— Lucrez la fermă, Bunico, nu te abandonez.

— Şi la urma urmei, cine are nevoie de tine, măi acriturăă?

— Ar mai fi ceva, replică Jon cu blândeţe. Cred că m-aş fi putut ocupa eu de curăţenie şi gătit, Bunico. Când eşti plecată în călătoriile tale, o fac întotdeauna.

— Că bine zici. Nici nu ştiu de ce mă mai ostenesc să-ţi uşurez existenţa. S-ar zice că ai fi încântat să-ţi vină o femeie care toată viaţa a muncit într-un restaurant şi să…

Se întrerupse, cu atenţia îndreptată spre staţia de autobuz.

— Uite-o! Uite-o pe Marigold!

Făcu o pauză, încruntându-se.

— Da' de ce fuge? Unde se duce?

Jon urmări privirea Bunicii, pentru a vedea o femeie care alerga pe trotuar, îndepărtându-se de ei. Un moment, zări nişte picioare lungi şi un păr blond, strălucind auriu în soare. Ce naiba o apucase?

— Mai repede, Jon, mai repede. Scapă!

Bunica deschise fereastra şi scoase capul.

— Marigold? Iu-huuu! Marigold!

Reveni în maşină.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Jon, ia-o în paralel cu ea!

Bombănind o înjurătură, Jon se conformă. Dacă altcineva ar fi îndrăznit să-i dea ordine, l-ar fi trimis la plimbare.

— Marigold! Aici suntem, Marigold! răcni Bunica.

Blonda întoarse capul, iar Jon îi întrezări nasul cârn şi gura cu buze pline, înainte de a opri camioneta lângă ea. Bunica deschise portiera, iar Marigold năvăli înăuntru, cu părul auriu învolburându-i-se, în timp ce trecea peste bătrână, pentru a se aşeza între ei.

— Bună, salută repede Marigold.

Înainte ca Jon să apuce să vorbească, arătă în lungul străzii cu o unghie lăcuită stacojiu.

— Repede, după el, până nu ne scapă!

— Cine? Până nu ne scapă cine? întrebă Bunica, cu răsuflarea tăiată.

— Un hoţ! Tocmai ieşeam din autogară, uitându-mă după voi, când s-a repezit la mine, mi-a smuls poşeta şi a luat-o la goană!

Lui Jon îi era greu să se concentreze asupra cuvintelor rostite de Marigold. Era complet captivat de ţinuta ei, care arăta cum numai văzuse decât pe copertele revistelor. Purta o rochie roşie, sumară ca un furou, şi nişte pantofi…! Albi cu funde roşii şi tocuri de zece centimetri. Cum naiba fusese în stare să alerge cu drăciile alea?

Coborî un moment privirea spre propriile lui cizme de cowboy, apoi reveni spre pantofii lui Marigold şi picioarele ei lungi şi armonios formate. Orb să fi fost, şi tot i-ar fi sărit în ochi culoarea aurie a acelei piei ca satinul. Îl cuprinse un val neaşteptat de căldură.

Jon se trase mai aproape de portieră, hotărât să pună căldura pe seama soarelui care ardea prin parbriz. Nu ştia dacă să fie amuzat sau scandalizat de îmbrăcămintea ei. Femeia asta avea să gătească şi să mătură, până se vindeca glezna Bunicii? Femeia asta, cu tocuri-cui, rochie mini şi lac de unghii roşu ca o maşină de pompieri, urma să îngrijească grădina şi găinile bunicii lui? îşi stăpâni un hohot de râs.

— Jon? Jon! Ce naiba, mă asculţi sau nu?

Vocea Bunicii îl readuse la realitate.

— Ai auzit ce-a spus Marigold? Un hoţ, aici, în Enderby. Ce se-alege de lumea asta? Şi ce mai aştepţi, Jon? Urmăreşte-l! îi ordonă bunica lui, cu ochii mari şi buzele rujate formând un „o”.

— Uite-l acolo! strigă Marigold arătând cu degetul.

Jon privi în lungul străzii liniştite, mărginite cu copaci. Nu vedea pe nimeni.

— Of, fir-ar să fie. A dat colţul! se enervă şi mai tare Marigold. Mi-a luat lucrurile, nu poţi merge după el? Te rog!

Activat de tonul ei rugător, Jon ambreie. Indiferent de

părerea lui despre Marigold Rodriguez, era dator s-o ajute. La fel ar fi făcut pentru oricine.

Apăsă pe pedala acceleratorului şi demară cu un duduit, în direcţia indicată. Trecu de colţ, abia reuşind să nu calce o pisică neagră. Cu un uşor ţipăt, Marigold îl apucă de braţ.

La atingerea ei, îl străbătu un val de adrenalină. Dintr-odată, o minge de fotbal zburând pe carosabil îi atrase din nou atenţia asupra drumului. O ocoli, scrâşnind din saboţi. În acelaşi timp, se uita după individul care luase lucrurile lui Marigold. Încă nu-l depistase.

— Pe-acolo! Pe-acolo! Ia-o la stânga! La stânga! ţipa Marigold.

Cu sângele pompându-i prin vene, Jon trase de volan. Cotiră pe o stradelă dosnică, aruncând pietriş de sub cauciucuri. Camioneta se clătină ameţitor într-o parte şi alta, făcându-şi ocupanţii să se ciocnească între ei. Jon încercă să nu se gândească la reacţia pe care i-o provocase scurta atingere a lui Marigold, dar cu coapsa ei frecându-se de a lui nu-i era deloc uşor.

— Yee-ha! chiui deodată Marigold, aproape cauzându-i un atac de cord. Întinse o mână ca să se sprijine, apucând involuntar genunchiul lui Jon. Stomacul acestuia căzu undeva în josul pântecului. Atâta despre convingerea că bătăile rapide ale inimii îi erau cauzate de cursa vertiginoasă cu maşina.

Trecură peste un hop, iar Jon uită un moment de reacţiile anormale pe care i le stârnea femeia aceea neobişnuită. Preţ de-o milisecundă, vechea camionetă agricolă zbură prin aer. Marigold îşi aruncă pe spate capul, iar râsul ei răsună prin toată cabina, molipsitor. Bunica i se alătură, bătând cu bastonul în podea.

Jon se strâmbă. De ce râdea domnişoara Marigold, când riscau să fie schilodiţi sau chiar să moară în goana aceea nebunească după hoţul care tocmai o tulise cu lucrurile ei? El, unul, ar fi fost gata să-l snopească în bătaie.

— Uite-l! arătă triumfător Marigold cu degetul.

Opreşte!

Jon apăsă pe frâne, cu inima bubuindu-i în piept. Deschise portiera gata să se repeadă la infractor. Dar… unde era? Jon se încruntă. Nu vedea decât un câine mic, alb şi lăţos, care stătea cu spatele spre un gard şi o pungă de hârtie cam ferfeniţită lângă el. Îi privea cu teamă.

— Unde? întrebă şi Bunica.

— Păi, căţelul de-acolo, răspunse Marigold, arătând spre micul metis.

Jon gemu şi se rezemă de camionetă. Nu-i venea să creadă. Condusese ca un nebun numai ca să prindă un câine?

— Ce are acolo? o întrebă Bunica pe Marigold, în timp ce priveau câinele care ezita lângă pungă, parcă nevrând s-o dea înapoi.

— O, Bunică Gooding, iartă-mă, îţi mănâncă darul! se tângui Marigold.

Într-adevăr, maidanezul mesteca ceva, cu o fâşie de hârtie maro umedă atârnându-i din bot.

— Jon, nu sta cu mâinile-n sân! Ia-mi cadoul de la căţel! ordonă poruncitor Bunica.

— Nici mort, replică Jon.

Îşi încrucişă braţele pe piept şi rămase privind-o pe blonda cea smintită care, în cele doar câteva minute de când o cunoştea, reuşise să-l smulgă din existenţa lui liniştită.

— Jon, nu e momentul să stai bosumflat. Câinele ăla îmi devorează cadoul! continuă Bunica, ridicând tonul tot mai tare, cu fiecare cuvânt.

Jon o privi pe Marigold, care rămăsese aşezată în camionetă, lângă bunica lui.

— Pot întreba şi eu ce anume mănâncă javra asta?

— Jon, nu-mi strica surpriza, replică Bunica.

— Păi…

Marigold lăsă fraza în aer, parcă anume ca să tragă de timp.

Jon o privi încruntat. N-avea să-i meargă cu una cu două, după ce-l făcuse aşa de râs.

— Nu e cine ştie ce, dar bunica mea l-a făcut anume pentru Bunica Gooding, spuse Marigold, împreunându-şi înţepată mâinile în poală. Mişcarea îi făcu rochia să se ridice cu un centimetru.

Inima lui Jon făcu o tumbă, în timp ce privirea i se aţintea asupra tivului. Când îşi dădu seama că se holba, Jon se încruntă, ridicând ochii spre faţa lui Marigold.

— Ce cadou era? mârâi el.

Marigold îşi roase buza de jos. Deodată se lumină la faţă.

— Auziţi, haideţi mai bine să uităm totul, da? Hai înapoi la autogară, să luăm valizele până nu le ia cineva şi pe alea.

Râse scurt, nervos.

— Şi-n plus, cred că ai mult de lucru la fermă.

Nu era nevoie să-i amintească. Jon îşi înfipse călcâiele în pietriş.

— Răspunde la-ntrebare.

Lui Marigold i se şterse zâmbetul de pe buze. Bunica dădu să spună ceva, dar Jon o opri ridicând mâna. Nu ştia de ce insista. Nu-i stătea în fire.

Bărbia lui Marigold se ridică sfidător, în timp ce-l privea cu îngâmfare. Abia atunci Jon îi observă ochii. Erau albaştri precum cerul vara şi nevinovaţi ca ai unui viţel nou-născut. Dându-şi seama încotro i se îndreptau gândurile, Jon se încruntă şi mai tare. Se făcuse de râs, alergând după un câine, din cauza acestei femei. Ar fi trebuit să aibă mai multă minte, nu să se holbeze aşa la ea.

— Chiftele mexicane de vită, spuse Marigold.

— Ce? întrebă furios Jon.

Fără să-şi ia ochii de la el, Marigold înclină capul în direcţia câinelui.

— Cadoul.

— Favoritele mele… scânci Bunica.

— Ălhiftele mexicane de vită? repetă Jon.

Încet, Marigold dădu din cap.

— Eu îmi risc gâtul şi viaţa…

Cuvintele îi fură retezate de urletul unei sirene. O

maşină de poliţie intră pe străduţă, frânând brusc în spatele camionetei. Jon simţi un gol în stomac. Exact asta-i mai lipsea, ca să aibă o zi excelentă.

— Hop-paa… o auzi pe Marigold spunând.

Buzele i se subţiară. Numai de „hopa” nu-i ardea!

Cel mai recent recrut din oraş în Poliţia Regală Motorizată Canadiană, comisarul George Strâng, coborî încet din maşină. Înalt, mătăhălos şi blond, părea imaginea personificată a legii. Strâng veni cu paşi mari spre Jon, îşi propti mâinile în şolduri şi salută:

— Bună ziua, domnule.

Jon îşi încrucişă braţele pe piept.

— Bună ziua, domnule ofiţer.

Unde era prietenul lui, sergentul Hall, când avea nevoie de el?

— Ni s-a raportat o camionetă care a trecut cu viteză excesivă prin apropierea unui loc de joacă pentru copii – o camionetă a cărei descriere corespunde cu a acesteia…

Comisarul Strâng făcu o pauză de efect, apoi arătă cu capul spre camioneta fermei.

— E autovehiculul dumneavoastră, domnule?

Jon îşi stăpâni un răspuns grosolan şi dădu din cap.

Înainte ca poliţistul să poată răspunde, din cabină ieşi capul blond al lui Marigold.

— Eu am fost de vină, domnule ofiţer.

Comisarul Strâng deschise gura ca să răspundă, dar când văzu picioarele lungi ale lui Marigold ieşind coborând din camionetă, uită şi să vorbească, şi să închidă gura la loc. Jon încercă să nu se holbeze nici el când văzu cum rochia i se ridica încontinuu, în timp ce Marigold încerca să-şi facă o ieşire cât mai demnă. Până la urmă renunţă şi sări jos.

— Ăăă…

Ofiţerul din Poliţia Regală Motorizată Canadiană se întrerupse, măsurând-o cu o privire plină de admiraţie, în timp ce se înroşea la faţă, iar sprâncenele i se arcuiau până aproape de rădăcina părului.

Jon îşi drese glasul, pentru a-i atrage atenţia, dar

noul recrut era încremenit pe loc. Oare Strâng nu mai văzuse o femeie drăguţă niciodată în viaţa lui?

Marigold îi zâmbi radios, nepărând să-i observe admiraţia buimacă. Ar fi trebuit să ştie că nu era prudent să-i zâmbească unui bărbat aşa. Jon simţea că se îneca pentru amândoi. Deschise gura ca să risipească tăcerea, dar Marigold vorbi înaintea lui.

— Pot explica totul, ciripi ea veselă. Tocmai ieşeam din staţia de autobuz, când cineva mi-a smuls un pachet. Era un cadou pentru doamna Gooding… arătă ea spre Bunica. Am luat-o la fugă după hoţ, iar domnul Gooding, aici de faţă, a fost atât de bun încât să-mi vină în ajutor. Numai eu am fost de vină, domnule ofiţer. Eu i-am cerut să-l urmărească pe făptaş. El n-a vrut dar, fiind un gentleman…

Şi rămase cu privirea plină de speranţă spre poliţist.

Jon o privi încruntat. Era convins că n-avea nevoie ca acea orăşeancă proaspăt debarcată să-l facă de râs în faţa poliţiei locale.

— Amendaţi-mă şi gata, domnule ofiţer, spuse el.

Cei doi îl ignorară. Între timp se mai adunaseră câţiva oameni, iar Jon oftă. Nu voia decât să ajungă înapoi la fermă. Bunica, pe de altă parte, părea la largul ei, tăifăsuind cu unul dintre gură-cască.

— Deci, vedeţi, domnule ofiţer, dacă aveţi nevoie de un vinovat, daţi vina pe mine, reluă Marigold, punându-şi o mână pe pieptul proeminent.

Cu gura căscată, comisarul Strâng dădu din cap ca un automat.

Jon făcu un pas înainte.

— Dacă-mi daţi amenda aia, domnule ofiţer, noi suntem gata să plecăm…

Strâng nu-l luă în seamă, iar Jon îşi stăpâni imboldul de a-şi fâlfâi o mână prin dreptul ochilor lui.

— Nu cred că v-am reţinut numele, domnişoară… spuse Strâng.

Marigold zâmbi orbitor.

— Marigold Rodriguez.

— George Strâng. Şi, plănuiţi să staţi mai mult prin pădurricea noastră?

Când Marigold îl privi pe sub genele ei lungi, rimelate, şi zâmbi dând din cap, chipul lui Strâng se înroşi şi mai tare.

Pentru numele lui Dumnezeu! Jon îşi mută greutatea de pe un picior pe altul. Simţea că era gata să facă explozie.

— Amenda, domnule comisar…?

— S-ar putea să prindeţi şi dansul rodeo? întrebă comisarul George Strâng, cu faţa luminată de speranţă.

Jon îşi dădu ochii peste cap.

Complet netulburată de zgâiala ofiţerului, Marigold zâmbi şi mai larg, răspunzând:

— Poate.

* * *

Douăzeci de minute mai târziu, Marigold aruncă o privire spre profilul încordat al lui Jon şi-şi muşcă buza. Era hotărâtă să îndrepte situaţia. Luaseră bagajele şi erau în drum spre fermă. Tot timpul, Jon nu scosese o vorbă.

— Îmi pare foarte rău că ţi-am cauzat atâtea probleme, Jon, spuse ea, aruncându-i o privire piezişă.

Dacă mai stătea mult încruntat, avea să rămână cu o brazdă permanentă pe frunte.

De ce era atât de furios? Totul se terminase cu bine. Ar fi trebuit să se bucure. Cu ochii lui căprui, nasul acvilin puternic şi gura senzuală, cu buze pline, ar fi fost un bărbat foarte atrăgător – numai să nu se mai fi tot încruntat atâta…!

Privirea i se opri spre umerii lui laţi, accentuaţi de cămaşa de doc proaspăt călcată. Îşi suflecase mânecile, iar antebraţele bronzate îi erau presărate cu fire mărunte de păr negru, de aceeaşi culoare cu părul tuns scurt de pe cap. Muşchii şi tendoanele i se umflau, fiindcă ţinea prea strâns volanul. Mhm, era încă furios. Ce nesuferit! îşi spuse Marigold, în timp ce străduia să nu observe cât de

atrăgător arăta.

Privirea îi coborî în josul blugilor lui curaţi, dar cam decoloraţi. Docul stătea strâns pe picioarele lungi şi suple, astfel încât îi putea distinge contururile muşchilor viguroşi ai coapselor.

Chiar atunci, Jon îşi schimbă poziţia, atingându-i involuntar piciorul cu al lui. O străbătu un tremur neaşteptat, făcând-o să se retragă, surprinsă de propria ei reacţie. Ochii îi săgetară în sus, spre chipul lui.

Jon se uita drept înainte, nepărând afectat de scurtul contact. Nu numai că nu-şi lua ochii de la asfaltul şoselei, dar nici măcar nu-i răspundea. Încă nu-i primise scuzele pe care Marigold i le prezentase pentru că provocase atâtea dificultăţi din cauza chiftelelor.

Nu cumva Jon reacţiona cam exagerat? se întrebă ea, observându-i sprâncenele negre, coborâte neguros. Deşi o ignora, toate simţurile ei îi percepeau prezenţa alături. Mirosul lui curat îi plăcea: un amestec de săpun recent folosit şi bumbac călcat proaspăt.

Jon răsuflă adânc, iar buza lui de jos, plină şi cărnoasă, îi atrase atenţia. Aproape că-i simţea gustul – de strălucire a soarelui.

Chiar atunci, ca şi cum i-ar fi simţit privirea, Jon întoarse capul spre ea. O privi fără să ezite, iar Marigold se simţi descumpănită de acea expresie… dezaprobatoare? Ostilă?

Înghiţi în sec şi-şi mută privirea, simţind un junghi de deznădejde. Nu era în stare să înţeleagă de ce Jon se ambala atât de tare.

— Ei, eu întotdeauna spun că totul e bine când se sfârşeşte cu bine, interveni Bunica bătând-o pe genunchi, fără să simtă tensiunea dintre Jon şi Marigold. Nu ne-a amendat, mulţumită ţie, draga mea. În curând vom fi acasă, iar Jon se va putea întoarce la cositul lui mult iubit. Nu-i aşa, Jon dragă?

Jon bombăni o înjurătură.

Aruncându-i o privire pătrunzătoare, Bunica îi spuse lui Marigold:

— În caz că n-ai înţeles, Jon ţi-a mulţumit.

Marigold îşi stăpâni chicotitul. Se simţea în chip straniu neliniştită de bărbatul de lângă ea şi nu voia să-l supere şi mai mult, râzând.

— Va trebui să-l scuzi pe nepotul meu, continuă veselă Bunica. Îţi prezint scuze pentru grosolănia lui dar, în caz că n-ai observat, nu este ceea ce s-ar numi un gentleman, mai ales de când Frances…

— Bunico! mugi Jon.

Marigold tresări.

Bunica se aplecă spre ea, şoptindu-i sonor la ureche:

— Am să-ţi povestesc eu totul despre ea, mai târziu.

Marigold era dezamăgită. Deci, la mijloc exista şi o femeie. Cu siguranţă, arţăgosul Jon Gooding nu era genul de bărbat căruia să-i capteze interesul, chiar dacă mâinile lui arătau atât de puternice şi capabile, în timp ce conducea camioneta pe şosea.

Meditaţiile îi fură întrerupse de mâna Bunicii, care i se puse pe braţ.

— Uite ferma! îi arătă Bunica o casă de pe latura sudică a drumului.

Uşurată că tensionata călătorie se apropia de sfârşit, Marigold privi în direcţia indicată de bunica lui Jon. Vechea casă a fermei era zugrăvită într-un crem gălbui, iar la est se înălţa un tradiţional hambar roşu, o baracă şi un fânar. Un gard alb de şipci mărginea aleea care ducea spre casă. Acareturile bine întreţinute şi iarba tunsă cu grijă spuneau despre Jon Gooding mai mult decât ar fi putut exprima orice cuvinte. Marigold se îndoia că ferma aceea, construită între colinele unduitoare, acoperite cu pini înalţi, se schimbase mult în ultimii cincizeci de ani.

Devenea tot mai curioasă în legătură cu Jon. Cine era femeia despre care el îşi împiedicase bunica să-i vorbească?

Camioneta se opri.

— Am ajuns!

Ochii Bunicii străluceau de încântare.

— Intră să vezi casă, dacă vrei, şi te vei putea odihni

înainte de cină.

Capitolul 2

Marigold ardea de nerăbdare să exploreze casa unde urma să locuiască în următoarea lună. Dormitorul ei, o cameră mică de la etajul întâi, era confortabil şi ordonat, cu un pat metalic, o cuvertură cu volane şi un scrin antic. Descumpănită, Marigold constată că dormitorul lui Jon era pe acelaşi hol, vizavi de al ei. Camera Bunicii era jos, la parter.

În timp ce se uita prin camerele de la etaj, Marigold nu putu să nu se întrebe ce părere avea Jon despre faptul că venise să locuiască la el şi la bunica lui. Nu reacţionase în niciun fel la toate încercările ei de a-l înveseli. Lucrând ca şefă de sală în restaurantul familiei, crezuse că stăpânea arta liniştirii oamenilor. Talentul ei avusese efect asupra comisarului Strâng. Jon părea să fie imun.

Marigold privi în bucătăria luminoasă a casei. Nici nu se putea compara cu bucătăria strâmtă, de apartament, pe care o folosea în comun cu sora ei, Rosa. Mică şi întunecoasă, n-o deranjase niciodată pe Marigold, din simplul motiv că ea nu gătea. Aici, fereastra mare dinspre răsărit lăsa să intre multă lumină, ceea ce o înveselea, întrucât era o fiinţă matinală şi-i plăcea soarele. Dacă trebuia să-şi petreacă timpul la bucătărie, măcar să fie o cameră unde se putea simţi bine.

Şi putea fi foarte mulţumită în această bucătărie intimă, cu podele din lemn de brad, perdele croşetate cu dantelă, masă şi scaune de lemn. Era o încăpere destinată să se umple cu oameni, cu membrii unei familii fericite, iubitoare şi unite, ca a ei, la care se adăugau aromele gătitului.

Mai era şi foarte tradiţională. La fel ca tradiţionalistul ei proprietar, îşi spuse ea, amintindu-şi un moment chipul atrăgător al lui Jon. Se gândi cât de plăcut ar fi fost să-i pregătească o mâncare gustoasă. Nu ca să-l

impresioneze, se grăbi ea să se asigure. În niciun caz n-ar fi încercat să gătească ceva fantezist. Mesele obişnuite aveau să fie destul de dificile. Dar o puteau face să se simtă mai bine, mai încrezătoare, dacă era în stare să prepare o mâncare comestibilă, astfel încât Jon să se uite la ea şi altfel decât încruntat.

Lângă bucătărie se afla un living enorm. Podelele sale din lemn de esenţă tare erau acoperite cu un covor înflorat şi cam decolorat. Două canapele şi două fotolii stăteau în faţa televizorului. Deşi Bunica o îndemnase să exploreze, Marigold avea într-un fel senzaţia că viola teritoriul lui Jon. Şi-l imagina foarte uşor în fotoliul din faţa şemineului, uitându-se la televizor, cu picioarele sus, după o zi de muncă grea.

Marigold descoperi biroul lui Jon într-o cameră de lângă living. Fu surprinsă să vadă un computer pe birou. Cumva, nu şi-l închipuise la largul lui cu tehnologia modernă. Totuşi, după starea impecabilă a curţii şi a clădirilor, se vedea clar că lui Jon îi plăcea să fie tot timpul stăpân pe situaţie.

Reveni la bucătărie. Cu bufetul ei spaţios şi instalaţiile albe şi lucitoare, îi amintea de restaurantul familiei. Totuşi, încă n-o cuprinsese dorul. Marigold era mezina şi primise destule sfaturi de la rudele ei bine-intenţionate, dar insuportabil de pisăloage. Acum o cuprindea euforia de a şti că era singură, de capul ei. Fu cât pe ce să improvizeze un dans.

— Să nu-mi spui că ţi-ai şi despachetat hainele!

Marigold se întoarse, zâmbindu-i Bunicii, care stătea în holul dinspre dormitorul ei.

— Mi le pot despacheta mai târziu. Voiam să prospectez teritoriul.

— Şi cum ţi se pare?

— Fermecător. Şi atât de spaţios…! Mamăăă, câte camere!

— Aici ai dreptate. Când m-oi muta la Calgary, cum plănuiesc să fac nu peste mult, Jon se va simţi îngrozitor de singur, dacă nu cumva îşi găseşte o nevastă.

Chicoti, clătinând din cap.

— Nu ştiu de ce, mă-ndoiesc că asta o să se întâmple vreodată.

Cuvintele ei stârniră interesul lui Marigold, dar aceasta se hotărî să-şi satisfacă mai târziu curiozitatea în legătură cu Jon, când o observă pe Bunica mergând spre masa din bucătărie, rezemată în baston şi strâmbându-se în timp ce şchiopăta.

Marigold se grăbi s-o ajute.

— Credeam că vrei să te odihneşti, o dojeni ea cu blândeţe.

— Nu mă mai pisa, protestă Bunica, dându-i mâna la o parte. Sunt prea surescitată ca să mă odihnesc.

În pofida cuvintelor ei, se aşeză imediat pe scaunul tras de Marigold.

— Şi-acum, spune-mi ce-i nou cu bunica ta, cu abuelita, vreau să spun. Aşa se pronunţă în spaniolă?

Marigold ar fi preferat să discute despre viaţa sentimentală a lui Jon şi despre mutarea Bunicii, dar îşi spuse că avea la dispoziţie toată vara ca să afle. Îi zâmbi cu drag femeii care-i amintea atât de mult de propria ei bunică.

— Da, aşa se pronunţă „bunică”: abuelita.

— Şi ce mai face?

— Bine. E foarte ocupată şi ştiu că a fost dezamăgită că nu şi-a putut lăsa afacerile ca să vină şi ea aici să te ajute.

— A, să nu uit. Îţi mulţumesc foarte mult, draga mea, că ai venit aici ca să-mi ţii companie.

Întinse mâna, cuprinzând-o pe a lui Marigold.

— Nu-ţi face griji, mă bucur că am scăpat. Tu şi abuelita mea vă veţi putea povesti totul în toamnă, când se va întoarce.

— Am să mă bucur când îţi va da ţie în primire afacerile alea ale ei cu salsa. Atunci, va avea mai mult timp, ca să putem bârfi şi noi cum se cuvine şi să batem drumurile, încheie Bunica, chicotind.

— E şi ăsta un motiv pentru care mă bucur atât de

mult că sunt aici. Voi avea ocazia să-mi încerc unele dintre reţetele mele de salsa.

— Ce nu-ţi convine la Renate Salsa? întrebă Bunica Gooding, referindu-se la condimentul pe care bunica lui Marigold îl comercializase, punând bazele unei firme prospere.

— Nu e nimic care să nu-mi convină. Dar aş dori să promovez o salsa complet nouă, pe lângă linia companiei. N-ar fi un mod excelent de a mă lansa în afaceri?

Bunica dădu din cap.

— Ai adus nişte Renate's Salsa? Mi-e poftă de ceva condimentat. Gusturile culinare ale lui Jon sunt cam tradiţionale.

— Ei, am să-i fac cunoştinţă cu salsa şi cu câte ceva din vechea bucătărie mexicană, şi voi începe chiar acum.

Marigold se ridică în picioare, făcându-şi curaj pentru a se întoarce cu faţa spre sobă şi a începe ritualul magic al preparării unei mâncări comestibile. Teama ei era cauzată în bună măsură de posibila nemulţumire a lui Jon faţă de talentele ei culinare, şi o deranja că părerea lui conta atât de mult. Nu era decât un cusurgiu. Ce-i păsa ei de opiniile lui?

Bunica îi puse o mână pe braţ.

— Încă nu începe să pregăteşti cina. Vara, Jon nu obişnuieşte să mănânce decât foarte târziu.

Marigold se aşeză la loc.

— Nu e nevoie să-mi spui de două ori să nu gătesc.

— Nu-ţi place să găteşti? Dar cum se poate, când toată viaţa ai lucrat într-un restaurant?

— Nu ştiu. Nu pot suferi gătitul. Cred că nu am aceleaşi gene cu restul familiei.

Se bucura că Bunica nu-şi făcea false iluzii cu privire la talentele ei culinare. Numai de-ar fi fost şi Jon de aceeaşi părere.

— Dar nu mă deranjează să pregătesc salsa. Parcă nici n-aş găti, înţelegi, ci mai degrabă aş experimenta, ştii, ca un savant nebun…

Râse, iar Bunica i se alătură.

— Ei, e clar că n-ai moştenit familia tatălui tău. Te iei mai mult după ramura suedeză, a mamei, cel puţin la înfăţişare, comentă ea, mângâindu-i părul blond.

— Şi, apropo de familie şi cunoştinţe… cine-i Frances?

— Mă întrebam când aveai să întrebi. Soţia lui Jon.

Marigold avu senzaţia că primise o palmă.

— Jon e căsătorit?

— A, nu. Frances l-a părăsit. Au divorţat curând.

Bunica pufni.

— Mare toantă a mai fost.

— Bârfiţi? se auzi un glas bărbătesc sardonic şi tărăgănat din spatele lor.

Marigold şi Bunica se întoarseră în acelaşi timp. Jon Gooding stătea în uşa dintre bucătărie şi verandă. Marigold speră să nu fi auzit ce discutaseră.

Jon îşi schimbase hainele pe care le purtase în oraş dar, dacă se putea, acum arăta şi mai bine, în ţinută de lucru. Blugii vechi i se mulau pe trup ca o a doua piele, observă cu admiraţie Marigold, precum şi tricoul uzat ce-i contura formele robuste ale pieptului. Îi mai observă şi gura strânsă, şi ochii îngustaţi. Se vedea clar că starea de spirit nu i se ameliorase. Oare cum arăta când – şi dacă – zâmbea? Probabil că şi mai atrăgător decât atunci când stătea încruntat.

— Nu te mai încrunta aşa, Jon, altfel ai să-i faci lui Marigold o impresie greşită.

Bunica se întoarse spre Marigold.

— Zău că-i un băiat foarte fermecător, când îşi pune mintea.

Jon nu spuse nimic.

Marigold, însă, trebuia să recunoască în sinea ei că Jon Gooding arăta foarte impresionant, chiar şi când se încrunta. Deşi nu era chipeş în stil clasic, faţa lui bronzată ar fi atras atenţia multor femei. Dar… fermecător? Latura asta încă nu i-o văzuse.

— Sper că ţi-au trecut dracii, da? îşi întrebă Bunica nepotul. Nici măcar cu o amendă nu te-ai ales. Şi eu am

rămas fără chiftelele mexicane – şi ce, ţi-am zis ceva?

Îl ameninţă cu bastonul. Gura lui Jon se strânse şi mai mult, dar nu scoase o vorbă.

Marigold îşi ascunse un zâmbet cu mâna. Era gata să parieze că Jon n-ar fi permis nimănui altcuiva să-l dojenească aşa cum făcea bunica lui.

Privirea lui Jon se îndreptă spre faţa lui Marigold, care i-o susţinu. O străbătu un fior de emoţie. Ochii lui se întunecară, ca şi cum i-ar fi perceput reacţia, ceea ce-ar fi fost imposibil. Totuşi, părea să fiarbă de o furie mocnită.

— Mă întrebam când termini cina, spuse el pe un ton cam repezit.

Jon Gooding părea într-adevăr să-i poarte pică. Mă rog, asta era problema lui. Marigold îşi alungă orice sentiment de dezamăgire oricum inexplicabilă. Personal, nu era genul care să ţină mult supărarea. Meseria ei o învăţase că, în orice situaţii, zâmbetele şi râsul erau mai eficiente decât furia.

— Îţi pot pune mâncarea pe masă oricând doreşti, răspunse, cu cel mai strălucitor zâmbet.

Expresia lui Jon, însă, nu se destinse.

— Vin când se-ntunecă.

Şi dispăru, trântind uşa.

* * *

Jon îşi împungea mâncarea cu furculiţa. Jumările de ouă erau tari precum cauciucul, pâinea prăjită era umedă, iar şunca devenise atât de scorţoasă, încât numai cu ciocanul ar fi putut-o sparge. Lângă ouă se afla un cocoloş de sos roşu pe care îl ignora, neştiind ce era. Până una-alta, această Marigold se dezvăluise a fi o bucătăreasă jalnică. Dar îi era foame, aşa că mânca fără să se plângă. Nu că Bunica sau Marigold ar fi observat, dacă spunea ceva. Erau ocupate să turuie ca două gaiţe.

Marigold purta aceeaşi rochie nepotrivită, deşi acum, observă Jon cu oarecare satisfacţe, arăta cam răvăşită. Partea din faţă îi era mototolită şi pătată de la gătit. Se

întrebă peste cât timp avea s-o ducă înapoi la autogară.

Îşi strânsese părul auriu într-un coc în creştetul capului. Deşi îi scăpaseră câteva şuviţe, arăta moale şi fin ca puful unui pui recent ieşit din ou.

Noroc că renunţase la pantofii cu tocuri. Stătea aşezată cu un picior îndoit sub trup, pe celălalt legănându-şi-l nonşalant. Privirea lui Jon coborî spre piciorul care se legăna. Dându-şi seama că era desculţ, simţi un gol în stomac.

Unghiile de la picioarele lui Marigold erau lăcuite în acelaşi roşu viu cu cele de la mâini, iar în jurul gleznei purta un lanţ fin de aur care-i scotea în evidenţă structura fragilă a oaselor. Jon nu mai văzuse pe nimeni să poarte brăţări la glezne. Dar, în fond, îşi reaminti el, de parcă ar mai fi fost nevoie, Marigold era o fată de la oraş.

Aceeaşi modă ar fi adoptat-o şi Frances. Iar dacă Jon comenta, îl numea ţărănoi necioplit care n-avea habar despre ultimele răcnete ale modei. Gândul la fosta lui soţie îl făcu să se încrunte.

Simţi privirea lui Marigold îndreptându-se asupra lui. O privi şi el. Îi zâmbea larg şi vesel, cu ochii luminoşi şi toată faţa strălucitoare.

Îi amintea de Frances. Iar Jon nu avea nevoie de o asemenea femeie în preajma lui, o fiinţă care părea atât de dulce şi generoasă la prima vedere, dar n-o interesau decât hainele şi bijuteriile.

Zâmbetul lui Marigold păli, dar ochii ei mari continuau să strălucească, privindu-l. Arăta… dezirabilă. Gogoşi.

Iritat, Jon luă o îmbucătură de mâncare. O clipă mai târziu, avu senzaţia că-şi umpluse gura cu lavă topită. Parcă-i luase limba foc, iar prin trup i se răspândea o fierbinţeală pârjolitoare. Îşi dădu seama că luase din misteriosul sos roşu şi se repezi la paharul cu apă. În graba lui, îl răsturnă.

— Ahh! + gâfâi Jon, sărind în picioare atât de repezit încât îşi doborî şi scaunul.

— Jon, ce dracu’? întrebă Bunica, întrerupându-şi

taifasul.

Gura îi ardea. Cu ochii lăcrimându-i, Jon alergă spre chiuvetă, lovindu-se în drum cu degetul mare de la picior de marginea bufetului. La naiba! Răsuci robinetul de apă rece. Nu mai avea timp să caute un pahar. Se aplecă şi bău cu gura direct de la robinet, îndelung. Cu timpul, senzaţia arzătoare începu să se risipească.

Ce mama dracului îi dăduse de mâncare? Jon se rezemă de bufet, înfruntându-şi furia crescândă. Femeia asta avea să-l omoare. Dacă n-o omora el mai întâi. Se şterse la gură cu dosul mâinii. Ce naiba făcuse ca să merite o asemenea tulburare a vieţii lui liniştite?

Şi de ce, de ce, de ce se lăsa afectat de Marigold într-un asemenea hal? Dac-ar fi fost atent la mâncare, în loc să caşte ochii la ea…

— Jon, ar trebui să ştii că salsa nu se mănâncă aşa, cu ghiotura, mai ales salsa bunicii lui Marigold, îl dojeni Bunica. Credeam că nu-ţi plac condimentele.

Marigold veni lângă el.

— Iartă-mă. Ar fi trebuit să te previn.

Jon se răsuci cu faţa spre ea. În minte îi reveniră nenumărate ciocniri asemănătoare. Marigold îl privea spăsită, cu ochii mari. Se gândi din nou la Frances, cum ar fi reacţionat într-o asemenea situaţie, cum i-ar fi spus cât de nesofisticat era, că reacţiona astfel numai după o îmbucătură de salsa. Indescriptibil de frustrat, se răsuci pe călcâie şi ieşi din bucătărie.

* * *

A doua zi dimineaţă, când ieşi din dormitor, Jon simţi surprins miros de cafea. Era abia ora şase, iar el se obişnuise să fie singurul treaz atât de devreme. Luase deprinderea de a-şi pregăti singur micul dejun, fierbându-şi şi cafeaua, întrucât Bunica nu era o persoană matinală. Dar, în fond, nici el nu era. Îi plăcea ca dimineţile să fie liniştite şi contemplative. Prin urmare, dacă Bunica nu era în bucătărie, însemna că Marigold se afla deja acolo.

Îşi îndreptă umerii şi porni pe culoar spre baie. N-avea de gând să se lase tulburat de prezenţa ei.

Sub duş, Jon se gândi amărât de câte ori visase să aibă o femeie în bucătărie, care să-l aştepte cu micul dejun şi să stea de vorbă cu el.

Şi-i amintea atât de bine pe părinţii lui, aşezaţi la masă, în aceeaşi bucătărie, bându-şi cafeaua şi conversând, în timp ce Jon lua micul dejun. În amintirea lui, avuseseră o căsnicie ideală, o relaţie perfectă. Se iubiseră foarte mult, o iubire începută încă din copilărie, care înflorise pe măsură ce se maturizaseră. Părinţii lui şi profundele lor sentimente reciproce de afecţiune şi respect îl urmăriseră toată viaţa.

Dimineţile lor împreună erau unele dintre cele mai vii amintiri din copilăria lui Jon, unele dintre cele mai calde, rememorând o vreme când Jon făcuse parte dintr-o familie adevărată şi unită. Sperase să regăsească aceeaşi bucurie şi aceeaşi comuniune alături de o soţie şi câţiva copii.

Dar acest vis de-o viaţă i se spulberase în ziua când îl părăsise Frances. Acum îşi dădea seama că fusese nerealist, că asemenea visuri şi asemenea căsnicii le pot fi destinate altora, dar nu şi lui. Din motive pe care nu reuşea să le înţeleagă, era atras întotdeauna spre femei nepotrivite. Femei ca Frances.

Pline de viaţă, sofisticate şi nestatornice. La fel ca Marigold. Numai de l-ar fi atras femeile mai tradiţionale.

Îi veni în minte vecina lui, Debbie. Ori de câte ori o vedea, în oraş, la câte un dans, Debbie dădea clar de înţeles că era liberă şi ar fi interesat-o o relaţie. Nu o dată venise cu câte un ghiveci sau o plăcintă pentru el şi bunica lui. Iar Debbie nu avea niciun defect. Era bună şi destul de atrăgătoare, cu părul ei şaten scurt, ochii căprui şi rochiile conservatoare.

Când se simţea singur, Jon se întreba dacă n-ar fi fost mai bine să răspundă tuturor avansurilor ei. În fond, era o femeie tradiţională, care şi-ar fi asumat de bunăvoie rolul soţiei şi al mamei casnice. Nu asta îşi dorea şi el?

Ba da, dar aşa nu mai exista nicio emoţie specială,

nicio magie între ei, iar Jon ştia, în adâncul inimii, că dacă se căsătorea cu Debbie niciodată n-ar fi putut-o iubi aşa cum merita să fie iubită – ea şi oricare altă femeie. Şi ţinea destul la sentimentele lui Debbie ca să nu se încurce cu ea. Aşa că era mai bine să rămână singur.

Se gândise de prea multe ori la toate acele lucruri şi, în cele din urmă, nimic nu se schimbase. Ajunsese să accepte că visul lui nu era decât atât: un vis şi nimic mai mult.

Se îmbrăcă şi porni, fără tragere de inimă, spre bucătărie. La radio se transmitea muzică country, iar Jon o auzi pe Marigold cântând odată cu radioul, într-un falset clar. Se strâmbă. Oare şi azi avea de gând să-ncerce să i se vârse pe sub piele?

Ziua de ieri îi ajunsese cu vârf şi-ndesat. Ştia că în parte era şi el de vină pentru că fusese acru. Toate merseseră din lac în puţ. Nu-i plăceau conflictele şi tensiunile, iar ziua din ajun fusese plină. Şi nu-i plăceau nici propriile lui reacţii neaşteptate faţă de vecinătatea lui Marigold.

Avea să locuiască la ei o vreme. Venise ca să ajute – la gătit, la gospodărie, şi să-i ţină de urât Bunicii – pentru un timp nedefinit.

Resemnat, Jon oftă. Atâta vreme cât Marigold se afla acolo, trebuia să facă eforturi pentru a se înţelege cu ea. Nu era una şi aceeaşi cu Frances. Şi îi făcea o mare favoare. Oricum, Jon urma să fie în cea mai mare parte a timpului plecat şi, când era prezent, nu voia să aibă senzaţia că nu se putea relaxa la el în casă. Nu era vina ei că Jon reacţiona ca un puştan de paisprezece ani ori de câte ori îl privea.

Şi totuşi, ceva îl reţinea. Îi era foame, dar gândul de a se confrunta cu o Marigold exuberantă, cântând, aproape că-l făcu să se strecoare afară pe uşa din spate, fără să mai ia micul dejun.

Nici în ruptul capului n-avea să plece de-acasă flămând. Intră în bucătărie şi se opri ca trăsnit, cu gura căscată.

Capitolul 3

Marigold stătea lângă aragaz, cu ochii închişi, gângurind într-un microfon improvizat – o lingură de lemn. Privirea lui Jon lunecă în jos, peste halatul ei de casă din pluş alb, mult prea scurt, de-a lungul picioarelor, până la papucii roz şi pufoşi care arătau ca nişte… Jon îşi lungi gâtul. Purcei! Fiecare papuc în formă de purceluş avea câte un rât foarte realist la înfăţişare, cu un zâmbet deloc porcesc. Nu-i venea să-şi creadă ochilor!

Privirea îi urcă din nou în lungul picioarelor goale şi frumoase, zăbovind la jumătatea coapselor, unde pulpanele halatului stăteau uşor despărţite. Zări tivul unei bluze de pijama bărbăteşti prea mari, purtată pe dedesubt. A cui pijama era? scrâşni din dinţi. Mai bine să nu ştie.

Cântecul luă sfârşit, iar Marigold încetă să se mai tânguiască. Cu ochii încă închişi, făcu o plecăciune adâncă.

— Mulţumesc! intonă ea melodios, cu părul ajungându-i până la căputele acelor papuci ridicoli. Vă mulţumesc!

Se ridică, deschise ochii şi-l văzu pe Jon.

— O…!

Mâinile i se ridicară la gât. Faţa i se înroşi ca focul, în timp ce-şi strângea reverele halatului.

— Am auzit duşul adineaori şi credeam că încă mai…

Se întrerupse, cu un râs nervos.

Jon îşi scărpină bărbia, jenat, evitând s-o privească.

După un moment de tăcere, Marigold îşi dădu la o parte bretonul din ochi.

— Stai jos, am să-ţi pun micul dejun.

Vocea îi era ezitantă, iar Jon ştiu că se simţea la fel de stânjenită ca el.

— Nu e nevoie să…

Glasul i se frânse; şi-l drese şi încercă din nou:

— Vreau să zic, nu-ţi pretind să te scoli cu noaptea-n cap ca să-mi faci micul dejun.

Îşi stăpâni imboldul de a se repezi afară. Era om în toată firea, pentru Dumnezeu, şi se afla în bucătăria lui proprie! Se aşeză.

Fără să vorbească, Marigold îi puse în faţă un bol cu un fel de păsat şi se retrase grăbită. Terciul cenuşiu, plin de cocoloaşe şi de puncte negre, mirosea a ars. Jon strâmbă din nas, înfrânându-şi la timp un geamăt.

— Mulţumesc.

Se îndoia că-l auzise, peste sunetul radioului.

Marigold îi mai puse lângă castron o farfurie cu pâine prăjită şi un pahar cu lapte, apoi o tuli din nou, lăsând în urma ei un miros slab de pudră. Jon fu surprins că putea simţi acel parfum slab şi delicat, peste mirosul păsatului ars.

Se foi pe scaun. Înainte de a avea timp să-şi pună gândurile în ordine, Marigold îi aduse şi o cană cu cafea aburindă. O zbughi iute ca o iepşoară nervoasă. Jon rămase cu privirea spre farfurie, neputându-se hotărî să mănânce. Apoi, ochii i se ridicară brusc spre Marigold.

Stătea lângă chiuvetă, cu privirea pe fereastră, muşcându-şi buza şi ţinându-şi trupul strâns în braţe. Jon îi simţi nervozitatea şi se întrebă dacă era la fel de stingherită de prezenţa lui ca şi el de a ei. Ideea îl şocă.

Pe neaşteptate, simţi că i se înmuia inima. Din cauza deznădejdii lui Marigold, îşi spuse.

Întorcându-se, Marigold îi surprinse privirea.

Jon simţi un ghem în stomac.

— Stai jos.

Răguşeala din propriu-i glas îl enervă şi mai mult. Îi indică scaunul din faţa lui. Voia măcar s-o ajute să se simtă mai destinsă.

Marigold ezită, conţinând să-şi roadă buza. Avea buze de aceeaşi culoare ca a trandafirilor sălbatici de lângă gard. Neaşteptata comparaţie îl şocă pe Jon. Privirea i se desprinse de gura ei, urcând din nou spre ochi.

Câteva momente, se priviră. Jon ar fi vrut să se uite în altă direcţie, dar nu putea. În atmosferă se produsese o schimbare subtilă, o slăbire a tensiunii.

Într-un târziu, Marigold porni spre masă, aducând încă o ceaşcă de cafea.

Jon expiră, dându-şi seama abia acum că-şi ţinuse respiraţia. Marigold se aşeză la masa lui, cu ceaşca între mâini şi un zâmbet nesigur pe buze.

Privirea ei îi trimitea fiori pe şira spinării. Jon îşi drese glasul şi se uită în jos.

La vederea terciului, se mai dezmetici, întrebându-se dacă putea cumva să scape de bol când Marigold nu era atentă. Riscă să-i arunce o privire scurtă.

Marigold îl privea fix. Sprâncenele i se înălţară.

— Nu mănânci?

Ochii lui Jon coborâră din nou spre castron. Mirosul de ars îi asaltă iar nările. Dacă nu mânca, ar fi fost nepoliticos, mai ales după ce Marigold se trezise din somn şi-i pregătise păsatul. Se simţea dator, fie şi numai ca s-o menajeze. Dar era în stare? Luă lingura, ridicând iar ochii de la farfurie spre Marigold.

Continua să-l privească, cu o expresie plină de speranţă.

— Nu vrei şi tu? o întrebă.

— A, nu. Eu niciodată nu mănânc nimic la micul dejun. Mănâncă, nu mă deranjează.

Jon se uită din nou la terci. Îşi aminti că se hotărâse să fie mai îngăduitor cu ea. Cu teamă, înfipse lingura în pasta zgrunţuroasă. Alungându-şi din minte orice gând, vârî mâncarea în gură.

Era fierbinte. Şi infectă. Jon îşi stăpâni un fior şi mestecă repede, încercând să-şi ascundă deznădejdea.

— Lucrezi într-un restaurant? cârâi el, abia reuşind să păstreze un ton firesc.

— Mhm. Chiar e atât de bun?

Părea surprinsă, fiind clar că-i înţelesese greşit întrebarea.

— Am avut probleme cu gogoloaiele alea.

Avusese probleme cu multe, nu numai cu gogoloaiele. Jon făcu un efort pentru a da din cap afirmativ. Mai luă o lingură, concentrându-se să rămână serios, şi înghiţi.

Repede.

Marigold înclină capul, muşcându-şi iar buza. Roşeaţa din obrajii ei putea însemna că se bucura. Jon luă o sorbitură de cafea, ca să-şi alunge gustul acru din gură. Cafeaua era tare, dar bună. Uşurat, mai luă o înghiţitură.

— Ia şi pâine prăjită, îl pofti Marigold, împingând farfuria spre el.

Bucuros că avea o scuză ca să abandoneze păsatul de ovăz, Jon luă o felie. Spre deosebire de seara trecută, pâinea îi reuşise, nemaifiind nici umedă, nici arsă.

— E bună, o lăudă el sincer.

Acest compliment scurt o făcu pe Marigold să se lumineze la faţă. Jon, la rândul lui, fu surprins să constate că iritarea îi slăbea. Acum, Marigold îl privea direct. Expresia ei deschisă începea să-l neliniştească. Luă încă o felie de pâine prăjită.

— Bunica mi-a spus că familia ta se ocupă de restaurante, spuse el primul lucru care-i veni în minte.

— Da. Eu lucrez ca şefă de sală.

— Nu găteşti?

Marigold clătină din cap.

În mintea lui Jon se făcu lumină. Aşa se explica faptul că nu-şi pierduse slujba.

— Toţi opt lucrăm acolo, continuă Marigold.

— Opt?

Dădu din cap.

— Trei surori, doi fraţi, mama şi tata. Eu sunt cea mai mică. Uneori, la „Hot Tamale” e o adevărată nebunie.

— „Hot Tamale”?

— Mda, aşa se numeşte restaurantul.

— Aha…

Jon îşi schimbă poziţia pe scaun, simţind că se înroşea în obraji.

— Şi bunica ta lucrează tot acolo?

— Nu, abuelita nu lucrează la restaurant. Ea are o mică firmă de salsa. Salsa pe care ai mâncat-o aseară…

Jon încercă să-şi regăsească nemulţumirea provocată de incidentul cu salsa, dar constată că nu reuşea.

— Cum aş putea să uit? întrebă el ironic.

Marigold îi zâmbi, îmbujorându-se.

— În septembrie, abuelita îmi va preda mie compania. Sunt foarte onorată că o moştenesc eu.

Îşi ţinea bărbia în sus, iar ochii-i erau dilataţi şi strălucitori.

— Din şase copii, cum de tocmai tu ai norocul ăsta? întrebă intrigat Jon.

— Cred că-i pare rău pentru mine. La restaurant n-am reuşit să mă integrez. Munca de-acolo mă plictiseşte de moarte, iar mama m-a ameninţat că mă face ucenică de bucătar, declară ea cu o strâmbătură melodramatică.

— Dar când vei prelua afacerile bunicii tale n-ai să găteşti?

Jon se mira şi el că-i punea atâtea întrebări, dar era curios să afle mai multe.

— Nu e un gătit propriu-zis, zâmbi Marigold. Şi-n plus, îmi place mult activitatea de afaceri a firmei Renate's Salsa. Întotdeauna am ajutat-o pe abuelita cu actele, ori de câte ori avea nevoie. De mult îmi tot cere să iau eu în primire conducerea firmei, când ea şi Bunica pleacă în vacanţă. Ne înţelegem foarte bine.

Jon împinse discret vasul cu păsat într-o parte şi mai luă o felie de pâine prăjită.

— Şi pe urmă, continuă Marigold râzând, poate că lui abuelita îi pare rău pentru mine, fiindcă familia mă dăscăleşte mereu. Noroc că tuturor le convine că voi prelua Renate's Salsa.

Poate că familia ei se simţea, în secret, uşurată să scape de ea, îşi spuse Jon, întrebându-se dacă Marigold ajutase vreodată la bucătărie. Totuşi, era posibil să resimtă lipsa prezenţei sale pline de viaţă. Părea o familie strâns unită. Simţi un junghi de invidie.

— Abia aştept să le arăt alor mei cât de bine mă pot descurca. Ard de nerăbdare să mă întorc la Calgary şi să-ncep…

Ardea de nerăbdare să se întoarcă în oraş. Cât de des rostise şi Frances aceleaşi cuvinte? Vocea lui Marigold

începu să se piardă, în timp ce pe Jon îl saltau amintiri neplăcute din scurta lui căsnicie. Cât de des neglijase munca la fermă, ca s-o ducă pe Frances în oraş? Voise s-o facă fericită. Îşi amintea de restaurantele elegante unde îl dusese ea, de operă, chiar şi de parăzile modei. Amânase cumpărarea unei prăşitoare noi, fiindcă Frances îşi dorea o maşină nouă. Şi nu orice fel de maşină, ci una sport, joasă, scumpă, complet nepotrivită pentru drumurile de ţară. Şi totul, numai fiindcă Jon voise ca mariajul lor să reziste. Iar ea tot îl părăsise până la urmă. Fusese un prost. Dar niciodată n-avea să repete aceeaşi greşeală.

— Jon?

— Hmm? mârâi el, lăsându-şi jos felia de pâine prăjită.

Surâsul se şterse de pe buzele lui Marigold, iar Jon îşi dădu seama că era încruntat. Încercase atât de mult să fie politicos, dar amintirea fostei sale soţii îi strica imediat buna dispoziţie.

— Te-am… ăă… întrebat dacă ai rude apropiate.

Rude. Alt subiect dureros.

— Nu.

Împinse în lături terciul şi se ridică. Era mai bine să plece înainte ca întrebările ei să-l scoată din răbdări. Existau unele lucruri despre care nu era pregătit să vorbească.

— S-a-ntâmplat ceva?

— Trebuie să mă duc la muncă.

Şi, împingându-şi înapoi scaunul, porni spre uşa verandei.

Marigold îl urmă. Jon simţea mirosul acela slab de pudră pe care-l răspândea în jurul ei. De ce avea un efect atât de puternic asupra lui?

Îşi înfundă picioarele în ghete şi-şi trânti pălăria pe cap. Fără a-şi lega şireturile, porni bocănind spre uşă.

— Aşteaptă.

Vocea ei îl opri în loc. Înceată, feminină, îl sfredelea ca un jungher, răscolindu-i şi mai adânc rănile pe care le crezuse tămăduite, dezvăluind toate vechile dureri.

— Ce e? mormăi el.

— Vreau să vin cu tine. Puii… Bunica a spus că eu răspund de ei, şi trebuie să-mi arăţi unde li se dă de mâncare.

— Azi le dau eu mâncare şi apă, replică Jon, întorcându-se să iasă.

— Te rog, lasă-mă pe mine. Vreau s-o fac.

— Îţi dau cinci minute, bombăni el.

Uşa se trânti în urma lui.

* * *

În hambar, Marigold îl privi pe Jon cum umplea găleata cu mâncare pentru găini. Blândul comesean de la micul dejun dispăruse, înlocuit de fermierul cel ursuz. Marigold nu înţelegea ce anume provocase această schimbare.

— Le dai o căldare plină, o dată pe zi, mormăi Jon. Şi le pui mereu apă.

Fără a aştepta să vadă dacă-l urma, ieşi pe uşa hambarului, spre coteţele puilor.

Marigold ridică din umeri şi porni după el. Se încălţase cu nişte cizme de-ale lui din cauciuc, prea largi, care clămpăneau la tot pasul. Dimineaţa de iulie era calmă dar răcoroasă, aşa că-şi strânse mai tare puloverul pe trup. De ce nu-şi luase şi o jachetă? Ridică privirea spre cer… şi uită de frig. Luminată de primele raze ale soarelui, bolta era vârstată cu dâre trandafirii şi violacee.

— Ce dimineaţă frumoasă! oftă admirativ Marigold, privind în jur. Ştii, aici, la ţară, fără clădiri care să ocupe orizontul, lumea pare mult mai mare. Şi mai frumoasă. Nu găseşti?

Ochii i se opriră un moment spre spatele lui Jon, dar acesta nu-i răspunse.

Cu siguranţă, nu putea fi întotdeauna la fel de arţăgos. Marigold scoase limba spre el. Simţindu-se puţin mai consolată, zâmbi şi se uită din nou spre priveliştea pastorală, cu fâneţele verzi unduitoare şi vacile care

păşteau pe pajişte. Lumina blândă făcea ca peisajul să arate ca un tablou.

Marigold inspiră adânc, savurând aerul curat de la ţară. Îşi lăsă capul pe spate, pentru a privi un uliu care dădea târcoale pe deasupra, şi intră drept într-un zid de muşchi.

— Uuuff! pufni ea sufocată.

Jon se oprise să deblocheze poarta de la ţarcul găinilor, iar ea nu observase.

— Scuză-mă, spuse, râzând jenată.

Jon o privi, iar Marigold simţi un gol în stomac. Cu o expresie de nepătruns, ochii lui îi cutreierară puloverul alb de mohair şi strecii negri. Câteva secunde, îşi privi propriile cizme în picioarele ei, înainte de a ridica din nou ochii spre ea. Marigold îşi arcui gura şi ridică sprâncenele, aşteptând o explozie verbală.

Nu se întâmplă nimic. Jon se întoarse şi deschise poarta cu şoldul, spunând doar atât:

— Închide-o după tine.

Bunica o prevenise că Jon obişnuia să fie cu capsa pusă în zorii zilei, dar în dimineaţa aceasta Marigold îi văzuse o altă faţă. Poate pentru că o surprinsese cântând şi fusese la fel de jenat ca ea.

Îl examină pe sub gene. Nu scosese o vorbă despre gătitul ei, deşi Marigold ştia că era cel mult mediocru, şi nu-i comentase, slavă Domnului, nici felul cum cânta. Ba chiar încercase să lege o conversaţie. Aproape începuse să se simtă bine cu el când, deodată, amuţise.

Şi încă mai voia să ştie de ce. În loc s-o descurajeze, ostilitatea lui o intriga.

Jon deschise cuibarul. Păsările albe săriră afară, începând să forfotească prin jurul lor, dar privirea lui Marigold reveni spre Jon. Arăta foarte atrăgător, cu părul brunet şi ochii căprui. Şi-ar fi dorit să-i zâmbească măcar o dată.

Fără a şti ce-i trecea ei prin cap, Jon turnă mâncarea în troacă. Atenţia lui Marigold fu atrasă spre mâinile lui. Aveau degete groase şi puternice, iar dosurile palmelor îi

erau bronzate şi acoperite cu păr negru. Oare avea palmele aspre şi bătătorite? Probabil că da. Şi calde. Acest gând făcu s-o străbată pe neaşteptate un val de fierbinţeală.

Marigold îşi înghiţi un râs nervos. Uneori, imaginaţia ei o lua razna rău de tot.

Ridicând privirea, Jon o surprinse privindu-l lung.

— N-ai nicio întrebare?

— Ăă… nu.

Ochii lui căprui coborâră spre gura ei, zăbovind acolo un moment.

O, Doamne…!

Inima lui Marigold o luă la goană, iar stomacul i se încleştă. Dar presimţea că Jon Gooding nu era tipul cu care să se încurce. Ţinând seama de ceea ce-i spusese Bunica şi de propriile ei constatări, părea mai degrabă un tradiţionalist.

Şi existase o femeie în viaţa lui. O soţie, Frances. Ce Dumnezeu se întâmplase, de-l părăsise? Oare încă o mai iubea? Marigold nu şi-l putea imaginând pe Jon renunţând la o femeie care însemna ceva pentru el. Ar fi dorit-o pentru toată viaţa, nu numai ca să se distreze un timp.

Se întrebă cum era să fie dorită astfel, dar imediat îşi alungă gândul. Venise acolo ca s-o ajute pe prietena lui abuelita, nu ca să se îndrăgostească. Îşi reaminti cu severitate că peste câteva săptămâni urma să se întoarcă în oraş şi evită privirea dogoritoare a lui Jon.

* * *

După o zi de cosit, Jon aduse camioneta fermei în faţa casei şi opri motorul. Stătu câteva minute ascultând radioul, până-şi dădu seama că amâna obligaţia de a se confrunta din nou cu Marigold… Cu gătitul ei, se grăbi el să se corecteze.

Fusese atât de ocupat încât sărise peste masa de prânz. Acum, după ce muncise la câmp toată ziua, îi era atât de foame încât până şi gândul unei mâncări preparate

de Marigold făcea să-i lase gura apă. Îşi trecu o mână prin păr, apoi îşi puse şapca la loc.

Treptele care urcau spre uşa din faţă a vechii case păreau mai înalte decât de obicei, dar în fond Jon avusese o zi grea. Maşina de legat baloturi se stricase de două ori, iar soarele dogorise ca un cuptor.

Când intră în casă, mirosul savuros de mâncare gătită îi făcu stomacul să ghiorăie. Speranţele i se redeşteptară. Oare ce mirosea aşa de delicios? În seara aceea, nici chiar prezenţa deconcertantă a lui Marigold n-avea şanse să-l preocupe. Era frânt de oboseală şi flămând ca un lup.

Îi auzi râsul din bucătărie şi încremeni, cu mâna pe clanţă. La fel râsese şi de dimineaţă, când o găsise cântând în bucătărie. Jon nu prea ştia cum să ia pofta ei de viaţă şi atitudinea lipsită de griji.

Se aşeză pe bancă pentru a-şi dezlega şireturile, când Marigold ieşi zglobie pe verandă.

— Bună! îl salută ea. Te-am auzit venind. Cum ţi-a mers pe ziua de azi?

Jon se îndreptă de spate.

— Bine…

Gura i se uscă. Femeia aia nu avea şi haine normale? Fără voia lui, holbă ochii.

Marigold purta sutienul unui costum de baie alb cu pătrăţele roşii care-i cuprindea relieful opulent al sânilor. Nu părea să conţină suficient material ca s-o acopere destul. Pielea taliei goale îi lucea uşor de transpiraţie. Înghiţind în sec, Jon coborî privirea spre colanţii care i se mulau pe picioare, de la şolduri până la glezne, ca o a doua piele, lăsând foarte puţin în seama imaginaţiei.

Alarmat de aceste gânduri, făcu un efort să ridice ochii. Părul lui Marigold era strâns la nimereală în creştet, lăsând câteva şuviţe năduşite să i se lipească de obraji, semn că robotise la aragazul încins.

Marigold îşi făcea vânt cu o revistă, fără a părea să-i observe reacţia.

— Ce cald e, nu-i aşa?

— Ceva miroase grozav aici… bolborosi Jon, chinuindu-se să-şi revină. Ce-avem la masă?

— La masă…? A, la masă… no problemo.

Şi dispăru în bucătărie, de unde se auziră nişte şuşoteli înnebunite.

Jon nu-şi putu stăpâni un zâmbet. Marigold şi Bunica se împrieteniseră la cataramă, făcând cina să devină o adevărată aventură. Măcar de dragul Bunicii, se bucura că Marigold venise la ei.

Marigold reapăru tocmai când Jon îşi scotea ghetele.

— Du-te şi fă un duş, iar când ieşi, cina va fi pe masă, spuse ea cu sufletul la gură şi părând cam nervoasă.

Jon se întrebă de ce, dar alungă gândul şi porni spre baie.

* * *

— Asta-i tot? Taco şi salsa la cină? întrebă Jon peste zece minute, uitându-se prin bucătărie după alte mâncăruri.

— Ei, Jon, aşa se vorbeşte cu Marigold? îl mustră Bunica.

— E o reţetă nouă, nu prea condimentată. Cred c-o să-ţi placă. Gustă puţin, îl îndemnă Marigold, privindu-l cu ochii ei albaştri măriţi de îngrijorare.

— Mulţumesc, dar nu vreau.

Jon lăsă capul în piept, copleşit de foame şi oboseală.

— O, Jon, îmi pare atât de rău…! se scuză Marigold, ghemuindu-se lângă scaunul lui. Bunica şi cu mine ne distram aşa de grozav, încât am uitat de cină.

— Nici la prânz n-am mâncat, replică Jon, simţind că-i venea să-şi plângă singur de milă.

Marigold rămase cu gura căscată.

— Bietul de tine…!

— El e de vină că n-a mâncat de prânz, interveni Bunica. Ce-oi fi avut în cap, Jon? De ce n-ai venit în casă? întrebă ea, uitându-se de la unul la altul.

Jon refuză să-şi imagineze la ce se gândea în timp ce

privirea îi oscila între el şi Marigold.

— A, nu, Bunico, mă simt îngrozitor, spuse Marigold, punând o mână pe umărul lui. Jon, ce-am putea face ca să ne reabilităm?

Atingerea ei îl făcu să uite că Bunica îi privea. Îl făcu să uite şi de foame. Sau de furie. Şi de oboseală. Dintr-odată, prin minte începură să i se îmbulzească o mulţime de idei despre felurile cum s-ar fi putut achita Marigold faţă de el.

— N-ai nevoie de mine aici, Jon, spuse Marigold. De-o nevastă ai nevoie.

— O nevastă! hohoti Bunica.

O nevastă?! Capul lui Jon se repezi în sus. Aiurea! Avea nevoie să-şi ţină viaţa, capul şi gândurile în echilibru, departe de femeia asta imprevizibilă.

— Am ceva important de spus, continuă Marigold, punându-şi solemn o mână pe inimă. Jur că în tot restul timpului cât stau aici voi face toate eforturile ca să-ţi dau trei mese pe zi. Cu preţul vieţii! încheie ea melodramatic.

— Fă-o, şi vei reuşi cu preţul vieţii mele, bombăni Jon.

În loc să se înfurie, Marigold izbucni în râs. Bunica i se alătură, bătând din palme. Uitându-se de la una la alta, Jon clătină din cap. Nu era în stare să înţeleagă femeile.

— Măcar pot să gătesc, spuse Marigold pe un ton ironic. În fond, am venit aici ca să te servesc.

Jon îşi lăsă capul în mâini. Să-l servească! Numai de-ar fi ştiut...!

Stimulată vizibil de propria ei declaraţie, Marigold, sub îndrumarea Bunicii, coapse nişte cartofi în cuptorul cu microunde, prăji o felie de şuncă şi încălzi o cutie de fasole. După ce mâncă, fără să simtă un moment gustul, Jon se refugie în cabinetul lui.

Nu peste mult, le auzi pe Marigold şi Bunica intrând în livingul de alături. Încercă să se concentreze asupra hârtiilor, dar gândurile îi erau atrase încontinuu de sunetele din camera vecină.

O auzi pe Marigold ajutând-o pe Bunica să se

instaleze, cu perne la spate şi piciorul pe un taburet. O auzi întrebând-o la ce emisiune voia să se uite, apoi îi auzi râsul în timp ce urmăreau o comedie. Îi auzea încontinuu lipăitul desculţ până la bucătărie şi înapoi, aducând ceai, popcorn, din nou ceai. Până la urmă, renunţă şi-şi lăsă capul în mâini. Numai la afurisita aia de contabilitate nu putea să-i stea mintea.

Marigold. Nu reuşea să şi-o alunge din gând. În timp ce cosise, văzuse picioarele ei lungi, cu tocurile acelea înalte. Îi văzuse contururile sânilor prin puloverul alb pe care-l purtase de dimineaţă. Îşi amintea fiorii care-l furnicaseră pe şira spinării când îşi văzuse propriile cizme de cauciuc în picioarele ei.

Hotărât, îşi împinse înapoi scaunul şi li se alătură lui Marigold şi Bunicii, ca să urmărească actualităţile de noapte. Privi neclintit televizorul o jumătate de oră, le ură noapte bună şi urcă în camera lui.

Abia când se întinse în pat, cu privirea în tavan, îşi dădu seama că nu-şi amintea nimic din tot ceea ce văzuse la televizor. În acelaşi timp, ar fi putut să reproducă fiecare mişcare şi fiecare afirmaţie pe care o făcuse Marigold Rodriguez despre familia ei şi despre viaţa agitată din Calgary.

Capitolul 4

Când începu talk-show-ul de la miezul nopţii, Marigold încă mai simţea acea dezamăgire ciudată din momentul când Jon plecase la culcare.

— Ce are Jon împotriva mea? întrebă ea.

Bunica se trase de bila portocalie a cercelului.

— Nu are nimic cu tine, la drept vorbind. E doar cam timid, o să-i treacă.

— Nu e numai atât. Îmi dau eu seama. Nu te teme că m-ai răni, vreau doar să ştiu.

— Mai e ceai?

Marigold îi umplu ceaşca, aşteptând nerăbdătoare

răspunsul.

— Nu împotriva ta are ceva… Ţi-am spus că Jon a fost cândva căsătorit. Acum vreo zece ani. Da, continuă ea, observând expresia surprinsă a lui Marigold, era foarte tânăr. Dar era gata să se căsătorească, numai asta îşi dorea, o fermă şi o familie. Şi-a pierdut părinţii într-un accident de maşină, la treisprezece ani, ceea ce l-a durut îngrozitor, eu fiind singura rudă care i-a mai rămas.

Deodată, Marigold se întrebă cât de înţelept ar fi fost să-i ceară Bunicii să vorbească despre Jon. Avea să stea acolo doar câteva luni, cel mult, şi oricât ar fi intrigat-o fermierul cel taciturn, ştia că nu era bine să se implice. Totuşi, i se stârnise interesul, iar asta nu însemna că se implica prea adânc în viaţa lui. Era doar curioasă.

— Ce legătură are fosta soţie a lui Jon cu mine? întrebă ea, neputându-se stăpâni.

— Eşti doar genul de femeie care-l nelinişteşte, atâta tot.

— Nu înţeleg.

— Cred că-i aminteşti de Frances.

— Ahaaa…

Abia acum înţelegea.

— Semăn cu ea?

— Nu…

Bunica îşi împinse ochelarii la rădăcina nasului, măsurând-o pe Marigold cu privirea.

— Frances era mai înaltă, cu oase mai mari şi cu părul roşcat. Dar, la fel ca tine, îi plăcea să se îmbrace după ultima modă. Prefera viaţa de la oraş celei de la fermă, lucru firesc, din moment ce crescuse într-un oraş. L-a părăsit după două luni de când se căsătoriseră…

— Două luni? repetă uimită Marigold.

Bunica dădu din cap.

— Frances spunea că viaţa la ţară o plictisea. Nu voia să trăiască aici.

— Bietul Jon.

Fără chef, Bunica râse.

— Vezi să nu simtă că-ţi pare rău pentru el.

— Nu-mi pare rău pentru el. Sunt doar şocată că nevasta asta a lui era atât de superficială… Acum îmi dau seama de ce are probleme cu mine.

Se gândi câteva momente la toată povestea, înainte de a lua o hotărâre.

— Ştiu ce-am să fac.

Bunica îşi arcui sprâncenele dermatografiate cu gri.

— În timp ce sunt aici, îi voi dovedi lui Jon că nu toate orăşencele sunt ca ea. Îi voi dovedi că în mine poate avea încredere.

— Dar la ce va folosi asta?

— Nu strică să-i schimb părerea, nu-i aşa? Doar nu-şi poate trăi viaţa antipatizându-le pe toate persoanele care-i amintesc de soţia lui.

Bunica nu părea prea convinsă.

— Vreau să-l las cu o impresie bună despre mine, adăugă Marigold, subliniinu-şi cuvintele cu o aplecare a capului.

Cel mai mult o deranjau aerele trufaşe ale lui Jon. Încercase să-şi spună că nu aveau nicio importanţă dar, cumva, o afectau. Merita să-i schimbe părerea, atâta vreme cât avea grijă să nu se implice prea mult.

Se încordă, amintindu-şi jinduirea pe care o citise în ochii lui Jon în aceeaşi dimineaţă şi felul cum reacţionase trupul ei. Trase aer în piept, nesigur. Aşa ceva n-avea să se mai repete, îşi spuse ea.

Nu voia decât să-l lase pe Jon cu o părere bună. Simplul fapt că nu se născuse şi nu crescuse la ţară nu însemna că era o femeie superficială, ca Frances. Nici în ruptul capului. Avea să-şi dea toată silinţa ca să-i arate din ce aluat era plămădită.

* * *

Jon înfipse cangea în balot. Îl trase spre el, simţind cum i se încordau muşchii umerilor. Îşi răsuci capul, pentru a-şi destinde tendoanele gâtului, şi zări cu coada ochiului o mişcare.

Marigold, ţinând în mână găleata cu ouă, tocmai zăvora poarta curţii de păsări. Ridică privirea, îl văzu şi-i făcu cu mâna.

Îl străbătu un val de adrenalină. Gura i se strâmbă, dar ridică totuşi o mână în semn de salut. Apoi îşi reluă munca, ştiind că valul de energie pe care-l simţea i se datora lui Marigold, nu dorinţei de a termina stivuirea baloturilor înainte de a începe ploaia.

Privi din nou în direcţia lui Marigold, care se îndepărta. Purta o rochie neagră scurtă, strânsă pe trup, complet nepotrivită pentru fermă, cizme negre de cauciuc (ale lui) şi o pălărie enormă de paie, împodobită cu flori de câmp. Jon aşteptă obişnuita nemulţumire faţă de preferinţele ei vestimentare, dar nu simţi decât o văpaie caldă pe care n-avea niciun chef s-o definească.

Marigold se afla la fermă de două săptămâni, iar Jon trebuia să recunoască, fără tragere de inimă, că se adaptase întrucâtva, în pofida tuturor îndoielilor lui. Niciodată nu spusese că-i era dor de oraş, nici nu se smiorcăise în legătură cu lipsa vieţii mondene sau a magazinelor pe care să le cutreiere. Mai mult, nu părea să-şi piardă niciodată calmul, nici chiar când Jon intra în casă uitând să se descalţe. Nu se plângea de mirosul de bălegar nelipsit vieţii la fermă. Al dracului să fi fost dacă reuşea s-o înţeleagă.

Talentele ei culinare nu progresaseră nici cu un pas, dar îi dădea câte trei mese pe zi, aşa cum îi promisese. De asemenea, le dădea mâncare şi apă găinilor şi strângea ouăle din cuibare. De acord, puii nu erau întotdeauna hrăniţi la ore fixe, dar niciodată nu rămâneau flămânzi. Aşa că Jon nu putea fi decât satisfăcut de prezenţa ei la fermă.

Şi-atunci, de ce nu era?

* * *

În aceeaşi zi, Marigold îl auzi pe Jon intrând în casă la ora cinei şi avu o senzaţie de furnicături, care-i accelera bătăile inimii. Chiar atunci sună telefonul, făcând-o să

tresară. Ridică receptorul, mulţumită de diversiune, şi avu plăcerea de a auzi vocea mamei sale.

Dar, oricât de mult se bucura să primească veşti din partea familiei, asupra acestei convorbiri nu reuşea să se concentreze. În timp ce mama ei vorbea, Marigold rămânea tot timpul conştientă de fiecare mişcare a lui Jon pe verandă. Auzi banca scârţâind când se aşează, auzi zgomotele slabe în timp ce-şi dezlega şireturile şi foşnetul ghetelor pe care şi le scotea din picioare.

— Excelent, mami. Ce face tata? se prefăcu Marigold absorbită de conversaţie, deşi fu chinuintor de conştientă de momentul intrării lui Jon în bucătărie.

Deşi stătea întoarsă cu spatele, îi simţi ochii aţintiţi asupra ei. Instinctiv, se îndreptă de umeri, cu un fior de nerăbdare străbătându-i şira spinării. Voia să se întoarcă, să simtă plăcerea de a-l vedea. Nu fiindcă era Jon, se grăbi ea să-şi spună, ci pentru că-i plăcea felul cum arăta după o zi de muncă grea, puţin murdar, puţin transpirat, cu pielea lucind de acea vitalitate pe care o putea scoate la iveală numai munca grea în aer liber.

Cu un entuziasm forţat, îşi întrebă mama şi despre restul familiei. Totuşi, nu putea da atenţie cuvintelor ei, fiind prea conştientă de prezenţa lui Jon.

De ce nu se ducea să facă duş? Degetele îi tremurau, şi strânse receptorul şi mai tare. Refuza să cedeze imboldului de a se întoarce.

După ce întrebă despre toţi membrii familiei, auzi paşii lui Jon îndepărtându-se pe coridor, spre baie. În sfârşit! Marigold oftă uşurată.

— Ce s-a întâmplat? întrebă mama ei. Munceşti prea mult?

— Nu, mami. Munca de-aici nu-i uşoară deloc, dar îmi place.

Surprinzător, era adevărat. Niciodată nu se considerase altceva decât o fată de la oraş.

Încă din acele prime zile, muncise pe brânci ca să-l impresioneze pe Jon şi constata că eforturile îi dăruiau mai multă satisfacţie decât se aşteptase. Era doar puţin

dezamăgită că Jon nu părea să observe cât de mult se străduia.

Totuşi, starea lui de spirit se ameliorase considerabil. Acum era aproape prea politicos, prea rezervat – cu excepţia rarelor ocazii când îl surprindea privind-o cu o expresie ciudat de meditativă, care-i făcea sângele să circule mai rapid prin vene. Nu o dată, când erau singuri la micul dejun, se pomenise că privirea-i era atrasă spre mâinile lui. Şi-ar fi dorit s-o atingă. Ochii i se îndreptau de la sine către liniile senzuale ale gurii lui, şi se întreba cum ar fi fost s-o sărute.

Când mama ei termină de vorbit, Marigold închise telefonul, recunoscătoare că dialogul se sfârşise şi cu un sentiment de vinovăţie pentru că fusese atât de distrată.

— Ai terminat de vorbit la telefon?

La auzul vocii lui Jon, Marigold se răsuci în loc, cu inima sărindu-i în gâtlej. Jon ieşise de la duş, iar apariţia lui o amuţi pentru câteva momente. Oare avea idee cât de viril şi chipeş arăta? Privirea ei îi parcurse părul umed, aproape negru, coborând spre faţă. Observă că avea pielea mai bronzată decât a ei. Apoi ochii i se opriră asupra buzelor lui pline şi senzuale.

Cu un efort, întoarse capul.

— Mama mea.

Vocea îi suna ciudat, sufocată.

Spre surprinderea ei, Jon spuse:

— Cred că ţi-e foarte dor de ei.

Marigold ridică din umeri, stânjenită de solicitudinea lui.

— Da, dar am fost prea ocupată ca să mă gândesc mult la asta.

— Voiam să-ţi vorbesc, să-ţi mulţumesc pentru toate eforturile pe care le depui de când ai venit aici.

Privirea lui îi provocă un val de căldură care-i inundă tot trupul, adunându-se în partea de jos a abdomenului. Era stingherită de acele laude, dar în acelaşi timp şi mai mulţumită decât i-ar fi convenit să recunoască.

— Îmi place aici. Şi munca de-aici îmi place.

Îşi trecu o mână prin păr, adunându-şi-l într-o coadă-de-cal, ca să n-o deranjeze în timp ce termina de pregătit cina.

— Nu.

Jon venise destul de aproape ca să i se simtă mirosul de săpun. Se şi bărbierise. Ochii-i erau de culoarea ciocolatei amărui.

— C-ce…?

— Nu-ţi lega părul la spate, spuse el cu glas ursuz.

În ochi i se citea că o dorea, iar această revelaţie o zgudui. Pulsul i-o luă razna, în timp ce membrele i se moleşeau în faţa rugăminţii fără cuvinte din privirea lui.

— Părul… Nu ţi-l lega. Rareori ţi-l laşi liber. Şi e atât de frumos…

Înainte ca Marigold să poată reacţiona sau răspunde, Jon întinse mâna. Îi atinse părul cu un singur deget. Marigold îi simţi atingerea la fel de intens ca şi cum şi-ar fi lipit tot trupul de al ei. Două săptămâni încheiate avusese senzaţia că Jon păstra intenţionat distanţa – iar acum, cât ai clipi, se crease o intimitate la fel de strânsă ca şi cum…

Jon îşi retrase mâna, dar privirile le rămaseră unite.

Era o nebunie. Marigold venise acolo cu anumite sarcini, iar relaţiile intime cu un bărbat tradiţionalist şi de modă veche ca Jon, în stare s-o iubească până la moarte, nu făceau parte din contract.

Îşi impuse să facă un pas înapoi, bolborosind:

— Mama mea îţi trimite salutări… Şi-i-trimite-salutări-şi-lui-Bunica. Şi-asta-mi-aminteşte-c-ar-fi-timpul-să-mă-duc-s-o-scol-din-somn… mai rosti ea, dintr-o suflare.

Şi ieşi în fugă din bucătărie, agitată.

* * *

Cina nu decurse deloc plăcut. Marigold arsese friptura şi lăsase cartofii prăjiţi aproape cruzi. Puţin îi păsa, din moment ce ea scălda în salsa tot ce mânca. Măcar să fi fost în stare să mănânce.

Jon părea preocupat şi abia se atingea de mâncare, în

timp ce Bunica punea întrebări despre convorbirea telefonică. Poate că nu era decât imaginaţia lui Marigold, dar cu cât vorbea ea mai mult, cu atât mai tăcut devenea Jon. Oare şi pe el îl frământa la fel de mult ca pe ea ceea ce se întâmplase între ei adineaori, sau era doar prost dispus fiindcă începuse ploaia? Ştia că schimbarea vremii avea să amâne încheierea cositului.

Se bucură când auzi sunând telefonul.

— Răspund eu.

Era o femeie şi cerea cu Jon.

Fără a-şi permite să se întrebe, măcar, cine era, Marigold îi întinse lui Jon receptorul. Mâinile li se atinseră – abia simţit, doar cu vârfurile degetelor, dar Marigold simţi acel contact prin toată fiinţa. Stomacul îi făcu o tumbă. Îşi impuse să se întoarcă fără să-l mai privească.

Începu să strângă masa, încercând să nu mai audă glasul lui Jon. Dar, în clipa când acesta închise telefonul, privirile li se întâlniră.

— Era Nina Pomper, vecina noastră, spuse el, privindu-şi bunica. I-au scăpat porcii. Au intrat la Percy, adăugă, cu o strâmbătură de nemulţumire.

Bunica se încruntă.

— Săracul Percy. Sper că n-au să-l sperie.

Cine dracu' mai era şi Percy? se întrebă Marigold. Dar nu apucă să se intereseze, căci Jon pornise deja spre verandă.

— Soţul Ninei e plecat, iar ea nu se poate descurca singură, spuse el, în timp ce-şi lua pe umeri mantaua de ploaie.

— Vin şi eu să te ajut, propuse Marigold pe negândite.

Avea o nouă ocazie de a-i dovedi că femeile de la oraş nu erau nişte împiedicate.

Jon ezită o fracţiune de secundă, înainte de a clătina din cap.

— Nu, e umezeală.

— Aşa e de obicei, când plouă, replică Marigold, încercând să vorbească pe un ton glumeţ; gândul de a fi

împreună cu Jon făcea s-o străbată fiori de nerăbdare. Nu mă tem de umezeală.

— Păi… murmură el, evitându-i privirea.

— N-ai să poţi face totul singur, Jon, interveni Bunica, de la masă. Las-o şi pe Marigold să te-ajute, aşa o să terminaţi mai repede. Porcii ăia afurisiţi…! Bietul Percy! Cred că-n clipa asta-l terorizează de moarte.

Jon o privi lung pe Marigold, care se chinuia să-şi ascundă agitaţia şi să-şi stăpânească bătăile nebuneşti ale inimii.

— Poate că e mai bine aşa, din moment ce Nina nu face faţă.

La propunerea lui Jon, Marigold îşi luă o salopetă de-a lui, căutând tot timpul să-şi alunge din minte gândul că urmau să fie singuri.

* * *

Când ajunseră la ferma Pomper, se văzu imediat de ce doamna Pomper nu le putea da nicio mână de ajutor. Era gravidă, într-o fază avansată. Scundă, rumenă la faţă şi cu păr arămiu, Nina Pomper le mulţumi din toată inima că-i veniseră în ajutor.

— Te ajutăm cu plăcere, răspunse Jon.

Marigold observă că privirea lui se abătea în repetate rânduri spre abdomenul proeminent al Ninei. Avea o expresie nostalgică, la vederea căreia Marigold simţi un nod în gât. Dintr-odată, înţelese ce inimă sensibilă avea Jon. Aparentul lui arţag nu era decât un paravan pe care-l folosea ca să nu mai fie rănit. De ce nu-şi găsea o femeie cumsecade, cu care să se aşeze la casa lui? Marigold îşi reaminti că era un om care se angaja pe viaţă. Un motiv în plus de a evita încurcăturile, oricât de mult o atrăgea.

— Eşti sigură că porcii au ajuns pe păşunea mea? întrebă Jon.

Nina dădu din cap.

— Gary North i-a văzut acolo când era în trecere cu maşina.

— Marigold şi cu mine o să-i adunăm şi-i mânăm spre poartă, bine? întrebă el.

— Îţi mulţumesc, răspunse Nina, urându-le în continuare succes.

În tăcere, Jon şi Marigold porniră spre pajişte.

— Eşti sigură că vrei să faci treaba asta? o întrebă el când ajunseră la oarecare distanţă de casă. Încă mai poţi să te întorci la camionetă.

Marigold rămase cu ochii în jos, uitându-se atentă pe unde călca. Burniţa se transformase în ploaie, iar pe jos era plin de noroi alunecos.

— Sigur că da, răspunse ea, cu o încredere cam forţată.

Ce mare lucru, să mâne câţiva porci înapoi în ocolul lor?

Peste câteva minute, Marigold nu mai era la fel de convinsă.

Asfinţea, iar ploaia începea să devină o aversă torenţială. Se bucură, uşurată, când zăriră porcii evadaţi pe o mică păşune cu copaci. Marigold nu ştia nimic despre porci, dar spera ca aceştia să aibă bunul simţ de a coopera, din moment ce uitase să-şi ia mănuşi şi începea să-i fie frig la mâini. În întuneric, ploaie şi vânt, părea mai mult o seară de octombrie decât de început al lunii august, însă Marigold mai degrabă ar fi murit îngheţată decât să-i spună lui Jon cât de neplăcut se simţea.

— Mai bine ia-o tu spre vest, iar eu rămân aici, unde-i şi taurul, propuse Jon.

— Taurul? repetă Marigold ridicând smucit capul, în timp ce simţea cum îi pierea complet încrederea în sine.

— Mda, Percy, răspunse Jon, cu un gest spre pajişte. Nepreţuitul meu taur Hereford.

Privirea lui Marigold urmări mâna lui Jon, pentru a se opri asupra unui munte viu de carne bovină. Închise strâns ochii, respirând adânc, în timp ce-şi spunea că i-o luase razna imaginaţia. Niciun animal nu putea fi atât de mare. Dar, când deschise ochii din nou, văzu că taurul era tot acolo, la fel de colosal. Jon vorbea, aşa că făcu un efort să-l

asculte.

— Dacă-i luăm pe porci din două direcţii, au să pornească prin mijlocul pajiştii, spre poartă, spunea el.

Făcu o pauză, apoi adăugă:

— Cel puţin, aşa sper…

O privi prin penumbră, iar Marigold se întrebă dacă era doar o iluzie, sau în ochii lui chiar se zărea o lucire glumeaţă.

— Şi, după ce-i aducem până acolo, îi vom mâna drept în ţarc.

Suna mai mult ca o strategie de fotbal, dar Marigold dădu din cap, adăugând apoi:

— Ăă, şi în legătură cu ta… taurul…

— Percy? Nu-ţi face griji cu el, e ca un pisoiaş.

Mda, sigur, şi ea ce era, o şoricuţă?

Marigold înghiţi în sec, întrebându-se dacă n-ar fi fost mai bine să-şi recunoască laşitatea şi să se întoarcă la maşină. În schimb, îşi forţă picioarele să pornească, intrând pe poarta ţinută deschisă de Jon. Taurul aruncă o privire nepăsătoare în direcţia lor, iar Marigold simţi că i se înmuiau genunchii. Poate că exagera. Jon n-ar fi lăsat-o să-l ajute, dacă ştia că risca să păţească ceva. Totuşi, simţea un gol în stomac la gândul de a porni singură pe aceeaşi păşune cu buldozerul acela de animal roşcat cu alb.

O luă spre porci, când Jon îi strigă:

— Dacă Percy porneşte spre tine, ia-o la fugă spre gard.

Vorbea pe un ton atât de firesc, încât Marigold nu fu sigură dacă era serios sau nu.

— Mhm, mersi! mormăi ea.

Terenul era neregulat şi plin cu muşuroaie de cârtiţe. În lumina tot mai slabă, trebuia să facă mari eforturi pentru a se uita în acelaşi timp la porci, la taur şi pe unde călca.

Şi ce anume încercase să dovedească venind acolo? Bine măcar că taurul îşi vedea de treburile lui, observă ea cu uşurare. Uriaşul Hereford nu-i dădea nicio atenţie, dar

porcii, stând adunaţi în colţul cel mai îndepărtat al păşunii, îi urmăreau toţi ca unul mişcările.

Cea mai strânsă relaţie a lui Marigold cu un porc fusese aceea cu papucii ei roz. În carne şi oase, porcii nu erau nici pufoşi, nici roz şi nici drăgălaşi. Erau foarte murdari, mari cât toate zilele şi teribil de nervoşi, dacă se lua după expresiile lor.

Erau cam douăzeci la număr, inclusiv trei scroafe mari cât nişte căzi de baie. Volumul lor masiv o făcea pe Marigold să tremure, încetinind pasul. Să fi fost oare numai imaginaţia ei de orăşeancă, sau toate acele animale domestice erau mai mari decât ar fi fost normal?

Cam la cinci metri de grup, Marigold se opri, nesigură cum să înceapă punerea planului în aplicare. Porcii se uitau la ea, ea se uita la porci. Cea mai perfectă remiză mexicană din lume, îşi spuse Marigold cu amărăciune, gândindu-se la genealogia ei. Una dintre enormele scroafe păşi înainte, îşi ridică râtul şi o ţintui pe Marigold cu ochii ei ca două boabe. O străbătu un fior rece care nu avea nimic în comun cu ploaia şi frigul.

Oare porcii obişnuiau să atace, la fel ca mistreţii? Cu siguranţă, arătau destul de ameninţători. Şi-l aminti pe Percy şi aruncă o privire peste umăr. Toată lumea ştia cum atacau taurii. Percy, însă, stătea liniştit la locul lui.

Jon trecuse deja pe lângă el şi venea spre grupul porcilor, pe diagonală. Făcu un gest larg cu braţul, iar Marigold înţelese că-i indica să pună porcii în mişcare.

Ce Dumnezeu îi trecuse prin minte când se oferise să-l ajute? se întrebă ea deznădăjduită, cu gândul la livingul cald, ceaiul fierbinte, palavrele vesele ale Bunicii şi televizorul zgomotos? Jon. La el se gândise. Şi la propria ei intenţie de a-şi dovedi vrednicia.

Cu sângele vâjâindu-i prin urechi, Marigold îşi alungă hotărâtă orice gânduri din minte. Se apropie de porci, cu braţele desfăcute, într-un efort de a-i mâna înainte, prin zona dintre ea şi Jon. Cu un guiţat înfiorător, unul dintre porcii mai tineri se desprinse din turmă, alergând cu picioarele lui scurte şi ţepene şi cu coada răsucită

săltându-i la spate.

Marigold încremeni, cu inima sărindu-i din loc. Dar animalul nu făcea decât să alerge peste păşune, spre Jon. Încă vreo şase porci tineri o zbughiră din grup, provocându-i lui Marigold o nouă serie de mici preinfarcturi. Trecură pe lângă ea, pe urmele primului. Nu erau numai mari şi murdari, ci şi foarte zgomotoşi şi foarte repezi.

Trase adânc aer în piept, dar curajul nu-i reveni nici cu o câtime. Jon o privea, iar ea era hotărâtă să-i arate că era nevoie de mai mult de trei scroafe cât ditamai maşinăriile de uz casnic ca s-o sperie.

Adunându-şi toate resursele de curaj, Marigold porni din nou, păşind cu picioarele depărtate şi braţele desfăcute. Călcă într-o groapă, îşi pierdu echilibrul şi se clătină. Dând nebuneşte din braţe, reuşi să nu cadă, dar nu înainte ca mişcările ei agitate să împrăştie congregaţia porcească în toate direcţiile, cu guiţături asurzitoare.

Toţi porcii fugiseră care-ncotro, cu excepţia unei mămici cât toate zilele. Marigold simţi un val momentan de triumf că reuşise să-i expedieze, când deodată scroafa grohăi. Şi se repezi. Drept spre Marigold!

Capitolul 5

Înainte de a apuca să sară la o parte din drum, grămada de carne alergătoare se repezi drept prinţe picioarele lui Marigold.

Marigold simţi cum cădea pe spate şi căută ceva de care să se agaţe. Degetele ei apucară câteva fire de păr aspru şi sârmos. Abia peste câteva momente îşi dădu seama că stătea călare pe scroafă!

Instinctiv, se ţinu strâns, în timp ce toată viaţa i se desfăşura pe dinaintea ochilor. Cum Dumnezeu avea să scape de-acolo? Deodată, scroafa coti brusc, servindu-i soluţia pe tavă. Marigold se prăvăli la pământ.

Un moment, nu făcu decât să zacă pe spate,

buimăcită. Încet, deveni conştientă de ploaia care-i stropea faţa şi de gâdilatul ierbii ude la ceafă.

Apoi apăru Jon, aplecat deasupra ei, întrebând-o dacă păţise ceva. Ochii lui căprui erau gravi, fără nicio undă de veselie.

— Nu te mişca, îi spuse şi începu să-i pipăie picioarele şi braţele, în căutarea unor eventuale fracturi.

Marigold se conformă, electrizată de tonul lui blând şi poruncitor în acelaşi timp. După ce se convinse că nu-şi rupsese niciun os, Jon se aplecă din nou peste ea.

— Te-ai lovit la cap?

Ochii-i erau neguroşi, iar pe frunte i se adânciseră riduri de îngrijorare.

La vederea expresiei lui alarmate, inima lui Marigold tresări.

— Nu, răspunse ea cu voce înceată.

— Poţi să te ridici?

O întrebase atât de tandru, încât Marigold simţi o slăbiciune inexplicabilă a genunchilor. Dacă trebuia să călărească o scroafă pentru a-l face să se poarte aşa, merita efortul. Începu să clatine din cap că nu, când îşi aminti că se hotărâse să fie viteză. Aşa că dădu din cap afirmativ. Mâinile lui, calde şi blânde, le apucară pe ale ei, ajutând-o să se ridice în picioare.

Genunchii îi tremurau şi, pentru câteva secunde, se agăţă de el. Ducă-se dracului orice vitejie! Era mult prea recunoscătoare că-l avea atât de aproape. Braţele lui o cuprinseră, iar Marigold simţi imediat cum o copleşea un sentiment de siguranţă, de căldură şi de ocrotire. Jon nu părea dornic să-i dea drumul prea curând. La rândul ei, Marigold mai degrabă ar fi murit decât să se desprindă din îmbrăţişare.

Îi simţea mirosul: masculin, cald, de pământ. Apoi, treptat, deveni conştientă şi de alte mirosuri… mirosuri pe care le răspândea ea: iarbă udă, pământ ud, porc ud. Ilaritatea situaţie o izbi, făcând-o să izbucnească în râs. Umerii i se scuturau şi simţi braţele lui Jon strângând-o şi mai tare. Îşi aruncă pe spate capul, râzând cu hohote.

Jon o privea fix, cu ochii dilataţi de uimire şi gura întredeschisă. Marigold continuă să râdă, până când începu şi el să chicotească, apoi să râdă de-a binelea. Ochii i se încreţiseră la colţuri, gura i se lăţise, iar în obraji îi apăruseră două gropiţe.

— M-ai văzut?

Marigold trase aer în piept, surprinsă şi încântată de reacţia lui neinhibată.

— Am luat-o la goană călare pe scroafă!

— Ba bine că nu! Nu mi-a venit să-mi cred ochilor! răspunse el, cu o lucire veselă în privire. Va trebui să te înscriem la rodeo.

Pe Marigold o durea burta de-atâta râs. Când se îndreptă de spate, privirile li se întâlniră.

La fel de brusc pe cât începuseră, râsetele încetară. Marigold se afla doar la o lungime de braţ distanţă de Jon şi, în întunericul tot mai dens, simţea cum îi învăluia o mantie de intimitate. Jon făcu un pas, iar Marigold îşi ţinu respiraţia, aşteptând… nici ea nu ştia ce. Inima îi bătea atât de tare, încât era sigură că Jon o auzea. Şi tremura atât încât de rău încât nu se îndoia că putea să vadă.

Jon ridică mâna, plimbându-şi un deget peste obrazul ei.

Marigold închise ochii. Voia să respire dar nu putea, fiind mult prea conştientă de toate plăcerile pe care i le sugera mângâierea aceea tandră. Degetele lui îi trecură peste ochi, în josul nasului, apoi ajunseră pe buzele tremurătoare.

Deschizând ochii, Marigold îi susţinu privirea. În ochii lui se citea un dor incandescent, topit. Gura-i ajunsese atât de aproape încât ar fi fost suficient să ridice puţin capul pentru a i-o atinge cu a ei.

Marigold iniţie contactul, frecându-şi uşor buzele de ale lui. Era o atingere şovăitoare, aproape sfioasă. În clipa următoare, Jon o cuprinse în braţe, strâns, strivind-o la pieptul lui, coborându-şi gura peste a ei. Marigold îi întâmpină dorinţa cu o ardoare a ei proprie, în pragul leşinului.

Braţele ei îl cuprinseră pe după gât, răvăşindu-i cu degetele părul des şi umed. Apoi mâinile i se lăsară pe umerii lui, pentru a-l atinge cu o intensitate care-i trăda dorinţa. Trupul i se arcui spre al lui şi-i simţi mâinile eliberându-i talia, spre a se strecura încet în sus.

O apucară chiar sub sâni, fără să mai urce. Pe neaşteptate, Jon îşi desprinse gura de a ei, respirând întretăiat. Făcu un pas înapoi, cu ochii mari. Îşi trecu o mână prin păr.

Marigold se retrase şi ea, stupefiată de expresia neîncrezătoare de pe faţa lui. Făcu un efort să-şi controleze respiraţia, în timp ce începea să-şi dea seama ce făcuse. Acum ce credea Jon despre ea? Şi cât de dezamăgit de sine însuşi trebuia să se simtă…! Gândul o făcu să uite de propria ei stânjeneală. De ce se simţea prost Jon pentru că o dorea?

— De ce nu eşti căsătorit, Jon Gooding? izbucni ea, zguduită până-n adâncurile fiinţei.

Jon se smuci înapoi, ca şi cum i-ar fi dat o palmă.

— Am încercat, o dată…

Îşi şterse stropi de ploaie de pe faţă cu o mână.

— N-a mers.

— Frances.

— Ţi-a spus Bunica, zâmbi el amar.

— Nu toate femeile sunt ca Frances.

— Mi te oferi?

Niciodată nu-l mai auzise vorbind pe un ton atât de aspru şi batjocoritor.

— În niciun caz. Ştii că peste câteva săptămâni va trebui să mă întorc.

Nu voia ca Jon să creadă că încerca să-l cucerească.

— La femei în general mă refer. De ce nu te-ai recăsătorit, când e clar că-ţi doreşti…

Se întrerupse, roşind.

— Dacă ştii ce s-a întâmplat între mine şi Frances, atunci cunoşti răspunsul. Căsnicia nu le reuşeşte decât unora. Eu nu fac parte dintre ei.

Glasul îi era încordat de durere.

— Nu-i adevărat!

Deodată, Marigold se simţi copleşită de un ocean de emoţii: dezamăgire, deznădejde, frustrare. Înverşunarea lui Jon o nedumerea. Era un om atât de bun, din atât de multe puncte de vedere...!

Încercă să găsească nişte cuvinte potrivite ca să-i explice că şi lui îi putea reuşi o căsnicie, o familie, numai cu condiţia de a crede că era posibil. Dar, înainte de a apuca să vorbească, Jon se răsuci pe călcâie, pornind din loc.

— Să mergem, spuse el peste umăr.

Marigold porni cu greu pe urmele lui. Îşi aminti unde se aflau şi se uită în jur, după taur şi porci. Percy nu se clintise, iar porcii nu se vedeau nicăieri. Peste câteva minute o zări pe Nina, în poartă, cu o găleată în mână, făcându-le semne.

Când ajunseră la ea, Nina spuse:

— Eram în casă, când am auzit porcii guiţând. Am deschis poarta şi s-au repezit direct la troacă. Nu ştiu ce-aţi făcut, dar aţi reuşit!

Îi privea atentă, iar Marigold se întrebă ce şi-o fi spus. Oare le putea citi pe chipuri cele întâmplate în ultimele câteva minute? Spera din tot sufletul că nu.

După ce Jon verifică gardul din jurul cocinii şi se asigură că poarta era bine închisă, porniră înapoi spre casa familiei Pomper.

— Nu vreţi să intraţi la o cafea şi să vă încălziţi? îi invită Nina.

— Nu, mulţumim, răspunse Jon. Trebuie să mergem. Hainele lui Marigold sunt ude-leoarcă.

Privirea speculativă a Ninei se îndreptă dinspre Jon către Marigold, care simţi că se înroşea la faţă. Îi venea să spună că între ei nu era nimic. Era important ca toată lumea să ştie că venise doar temporar în casa Gooding, ca s-o ajute pe Bunica. Nimic mai mult.

Dar, înainte de a apuca să explice, Jon îi ură noapte bună Ninei, care le mai mulţumi o dată. Lui Marigold nu-i mai rămase decât să se urce în camionetă, cu el.

În drum spre casă, niciunul nu scoase o vorbă. Domnea o tăcere grea, încărcată. Marigold abia aştepta să scape de prezenţa lui Jon.

În faţa casei, acesta opri motorul şi rămase cu privirea drept înainte.

— Îţi mulţumesc că ai venit să mă ajuţi, spuse, fără nicio inflexiune în glas.

Cu o voce la fel de inexpresivă, Marigold răspunse convenţional la mulţumirile lui, apoi îşi trecu mâna peste metalul rece al clanţei.

Înainte de a apuca să deschidă portiera, Jon vorbi din nou.

— Vreau să-ţi explic ceva.

Marigold încremeni.

— Dintotdeauna mi-am dorit o familie… continuă el, cu glasul o idee cam nesigur. Şi, da, mă deranjează uneori când ştiu că niciodată nu-mi voi ţine în braţe propriul copil.

În pofida îndrăznelii cu care-l întrebase înainte, Marigold îşi dădu seama dintr-odată că nu dorea să-l asculte până la capăt. Nu voia să ştie că Jon suferea. Nu voia să devină şi mai vulnerabilă în faţa lui Jon Gooding decât era deja.

Jon nu părea să-i observe deznădejdea. Vorbea aproape de unul singur.

— N-am să mă mai recăsătoresc niciodată. Pur şi simplu nu am în mine elanul necesar. Întotdeauna am ales greşit…

Se întrerupse.

Lumina din curte intra în cabina camionetei, iar inima lui Marigold se frânse la vederea expresiei chinuite de pe chipul lui. Părea să poarte o luptă interioară, ca şi cum ar fi vrut să spună mai mult, dar nu putea. Marigold îşi dorea din toată inima să nu fi încercat atât de insistent să afle mai multe despre el.

Jon oftă.

— Las-o baltă. N-are niciun rost să-ncerc să-ţi explic.

Marigold s-ar fi oprit cu dragă inimă, ştia că era mai bine pentru amândoi. Totuşi, ceva o făcu să răspundă.

— Te înşeli. Eşti un om bun şi iubitor, nu-ţi dai seama? Ai atât de multe de dat, de oferit…

Trase adânc aer în piept.

— Cred că ai nevoie de o soţie şi de o familie.

La auzul cuvintelor ei, fălcile lui Jon se încleştară, iar ochii i se înăspriră. În clipa aceea, Marigold înţelese că-şi regreta confidenţele. Deschizând smucit portiera, Jon coborî şi o trânti la loc.

Deodată, Marigold se simţi răpusă de oboseală şi de frig. Cu un oftat adânc, îl urmă în casă. Mai frustrată ca oricând în viaţa ei, îl privea, parcă implorându-l să se uite la ea, să-i vorbească…

Jon, însă, o ignora, şi-şi scoaseră în tăcere cizmele şi mantalele ude. Casa era tăcută, iar Marigold îşi dădu seama uşurată că Bunica se dusese la culcare.

Jon îşi agăţă mantaua în cuier şi, urându-i scurt noapte bună, porni spre camera lui.

Înainte de a reuşi să se stăpânească, Marigold îl strigă încetişor.

— Casa asta va fi îngrozitor de pustie când tu ai să îmbătrâneşti.

Jon se opri locului şi, în întunericul din antreu, Marigold îi văzu umerii căzând fără vlagă, abătuţi. Dar nu spuse nimic şi, după un moment, îşi continuă drumul.

* * *

Jon o privea pe Marigold cum conducea tractorul spre el.

Ploaia durase o săptămână. Era aproape jumătatea lunii august, vremea recoltei se apropia, iar Jon se chinuia îngrozitor să cosească ultimii şaizeci de acri de teren. Când aflase că avea nevoie de ajutor, Marigold îşi oferise imediat serviciile. Încăpăţânat, Jon refuzase, considerând că nu era deloc o muncă potrivită pentru ea – atât de intensă şi istovitoare, în arşiţa soarelui.

De fapt, nu voia s-o mai aibă atât de mult în preajma lui.

Nu voia să se repete cele întâmplate între ei.

Până la urmă, capitulase, după ce Bunica îi desfiinţase ultimul argument – acela că nu voia s-o lase singură în casă toată ziua. Îi spusese că nu-şi puteau permite să lase fânul să-şi piardă din calitate, numai din cauza îndărătniciei lui. Adăugase sec că în trecut stătuse destul singură, în timp ce Jon lucra. Aşa că, în pofida tuturor îndoielilor care-l încercau, în cele din urmă cedase. Îşi spunea că o făcea numai fiindcă avea într-adevăr nevoie de ajutor.

Fusese uimit să vadă cât de repede învăţase Marigold să conducă tractorul. O puse să grebleze, întorcând fânul pentru a se usca bine, înainte ca el să vină şi să-l strângă cu maşina de balotat.

Acum, în lumina soarelui care strălucea drept la zenit, Jon o privi pe Marigold cum oprea tractorul lângă gard. Cocoţată pe scaunul de la volan, îi făcu cu mâna, zâmbind cu gura până la urechi. Era vizibil mândră şi încântată de acea zi de muncă. Iar Jon era şi el mândru de ea.

O privi cum cobora din tractor, îmbrăcată într-un şort larg corai care nu prea reuşea să-i ascundă posteriorul frumos rotunjit, şi o bustieră cu capse ce-i lăsa mijlocul gol. Categoric, era cea mai sexy persoană pe care o văzuse vreodată la volanul unui tractor. Sau la oricare alt volan.

Se strădui să se calmeze, în timp ce Marigold venea spre el cu şoldurile unduindu-i-se uşor. Îşi scoase pălăria de paie decorată cu flori, ştergându-şi fruntea cu braţul.

— Mamăăă, cald mai e aici…!

— Te supără ţânţarii? întrebă Jon încercând să pară nonşalant. Spre marea lui nemulţumire, glasul îi suna scăzut şi răguşit. Pofticios.

— Nu, de când am dat cu insecticid, răspunse Marigold, oprindu-se în faţa lui.

— Te-ai dat şi cu loţiune de soare?

— Da, să trăiţi!

Ochii ei scânteiau veseli. Având-o atât de aproape în faţa lui, Jon nu se mai putea stăpâni, devorând-o din

priviri. Cât de bine îi cunoştea fiecare curbă, fiecare vale, fiecare linie a siluetei! îi memorase trupul cu toate simţurile.

— Mă gândeam să luăm masa la umbră, sub copaci…

Glasul i se frânse. Făcând un efort să se controleze, se întoarse, conducând-o spre un şir de plopi aliniaţi lângă gard.

Marigold întinse o pătură, iar Jon se aşeză, simţindu-se cam ridicol. Întotdeauna obişnuia să mănânce aşezat pe iarbă, sau chiar în timp ce conducea. Marigold deschise răcitorul pe care-l aduseseră cu ei şi-i dădu un sandviş şi un borcan cu limonadă.

După ce mulţumi, Jon începu să mănânce, fără să-şi ia privirea de la fâneaţa din faţa lor. Marigold nu risipi tăcerea. Mestecând, privea un coiot care străbătea la trap câmpia. Jon i-l arătă cu degetul.

— Ce drăguţ e… comentă ea.

Gura lui Jon se strâmbă. Auzise coioţii calificaţi în multe feluri, dar termenul „drăguţ” era o premieră.

— Iubeşti mult ferma asta, nu-i aşa? îl întrebă Marigold.

Jon dădu din cap. Nu voia să-şi trădeze în faţa lui Marigold emoţia de a-şi privi propriile pământuri.

— Şi tatăl tău a fost fermier?

— Mda, şi tatăl lui, înainte. Soţul Bunicii şi bunicul meu.

Habar neavând de tumultul lui interior, Marigold continuă pe acelaşi ton vesel:

— Bunica ta e de părere că ar trebui să-mi duc salsa la târgul din weekendul viitor.

Jon îşi stăpâni impulsul de a privi spre ea, concentrându-se în schimb asupra unduirii aerului încins peste pământ, în acea zi caniculară de august.

— Nu crezi că e prea târziu ca să mi-o bag?

Cuvintele alese de ea îl făcură să se strâmbe.

— Nnţ…

Pentru aşa ceva, nu era niciodată prea târziu.

— Ai să te duci şi tu la rodeo?

Jon ridică din umeri, dorindu-şi să înceteze odată cu conversaţia. Totuşi, probabil era mai bine aşa decât să tacă, lăsându-i mintea să se umple cu tot felul de gânduri pe care ar fi preferat să le evite.

— Ai văzut vreodată un rodeo?

Marigold chicoti.

— Ăă, mda. Locuiesc în Calgary, ai uitat? Locul celebrei Debandade din Calgary.

Întrebarea lui ineptă şi râsul ei tachinator îl făcură să se înroşească în obraji ca focul.

Parcă simţindu-i stânjeneala, Marigold râse nervos, agitându-şi mâinile.

— Ai participat vreodată la un rodeo?

— Mhm… Dar m-am lăsat. Prefer să am un taur bun, decât să-l călăresc.

— Percy.

— Exact. Cândva, am prezentat vaci la târg, dar consumă prea mult timp. A trebui să mă hotărăsc ce prefer: prezentări de vaci, sau muncă agricolă.

— Dar ai călărit şi tauri?

Jon dădu din cap. În primii câţiva ani după ce-l părăsise Frances, când suferise cel mai tare, călărise la fiecare rodeo local care nu se suprapunea peste muncile lui la fermă. Ca să-şi alunge durerea şi furia.

— Mie-mi place la nebunie să urmăresc călăritul de tauri la rodeo.

— Atunci ar fi bine să vezi rodeoul din Enderby.

Târgul şi rodeoul anual din Enderby urmau să aibă loc în weekendul viitor.

— Plănuiai să te duci? întrebă el, gândindu-se că i-ar fi plăcut s-o însoţească, să-i stea alături.

— Mi-ar plăcea.

— Şi dansul?

Gândul de a o vedea dansând cu toţi acei cowboy îl făcu să se încrunte.

— O, da! Îmi place la nebunie să dansez!

— Dansuri country?

Glasul îi era încordat, iar Jon detesta faptul că,

imaginându-şi-o în braţele altui bărbat, simţea cum i se aprindea sângele în vene.

— Country n-am dansat niciodată. Ai să-mi arăţi cum, dacă vii şi tu, vreau să zic?

I-ar fi plăcut să-i arate multe, ba bine că nu. Sub privirea lui, ochii ei se adumbriră. Îşi muşcă buza de jos. Jon bănuia că, dacă o ţinea pe Marigold în braţe şi dansa cu ea, s-ar fi putut să-i sune ceasul.

Ştia că ar fi trebuit să-şi mute privirea în altă parte, dar nu mai putea. Şi nu putu nici să se stăpânească în momentul când se aplecă spre ea, cu ochii aţintiţi asupra buzelor ei pline, dornice, uşor despărţite. În aşteptare.

Buzele li se întâlniră. Îl străbătu un şoc. O sărută, flămând, pârjolitor.

Marigold întrerupse sărutul, dar nu se retrase. Cu o satisfacţie cruntă, Jon observă că respiraţia-i era la fel de întretăiată ca a lui. Se cutremură, dorindu-şi să fi avut destulă putere ca să se desprindă de ea. Şi ştia prea bine că nu putea s-o facă.

Mâinile îi porniră în susul taliei lui Marigold, urcând, cuprinzând formele pline ale sânilor. Nodurile tari ale sfârcurilor îi arseră palmele în timp ce o mângâia, frământând carnea prin material până când o auzi gemând.

Tot mai nerăbdător, începu să-i tragă hainele, desfăcând capsele mici ale bustierei.

— Am nevoie de tine… şopti el răguşit. În viaţa mea n-am dorit mai mult pe cineva… Eşti frumoasă, eşti perfectă… Marigold…!

Îi smulse bustiera, minunându-se de netezimea catifelată a sânilor ei. Apariţia areolelor trandafirii, cu sfârcurile încordate în mijloc, aşteptându-i privirea, atingerea, îl făcea să tremure de dorinţă. Cu mâini tremurătoare, îi cuprinse un sân, savurând-o, dorind-o. Închise ochii la vederea pielii ei goale în contact cu a lui.

Marigold gemu, zvârcolindu-se uşor. Limba lui Jon îi atinse un sfârc, apoi pe celălalt. Mugurul de carne deveni şi mai rigid. Toată făptura lui era plină de dorinţă, fiecare

respiraţie îl îmbăta cu aroma ei femeiască. Braţele, mâinile, gura, pieptul, picioarele, toate părţile fiinţei lui o doreau chinuitor…

Ca prin ceaţă, în cele mai adânci cotloane ale conştiinţei, auzi un câine lătrând. Câinele familiei Pomper. Într-o străfulgerare, limpede ca şi cum s-ar fi aflat în faţa lui, o văzu pe Nina, văzu pântecul umflat al Ninei.

Gândul îl paralizã. Mâinile îi şovăiră. Îşi desprinse gura de pe sânul lui Marigold. Ce dracu' făcea? Se retrase.

Marigold gemu încet, îndesându-se spre el. Când trupurile li se atinseră, Jon sări ca ars.

Se chinui să se ridice în capul oaselor. Ar fi fost o nebunie să facă dragoste cu Marigold. Mai mult decât o nebunie. Era imposibil, iresponsabil, de neconceput. Pentru amândoi.

Îşi azvârli capul pe spate, cu ochii închişi, făcând eforturi să se calmeze.

— Ce s-a întâmplat, Jon?

Vocea lui Marigold era atât de înceată, încât în primul moment Jon crezu că fusese doar o părere.

Când deschise ochii, o văzu culcată pe spate, privindu-l, roşie la faţă, cu gura inflamată şi încă umezită de sărutările lui.

Şalele i se încordară, împotriva propriei voinţe. Neputinţa de a se controla îl făcu să se încrunte.

Văzându-i expresia, Marigold se ridică în şezut, strângându-şi bustiera la loc.

— Ce se întâmplă cu noi? şopti ea.

Jon zâmbi amar, ştiind că pe chip i se citiseră furia şi dispreţul. Marigold n-avea cum să înţeleagă că îi erau adresate lui însuşi.

— Nimic, răspunse el cu glas aspru. Între noi nu se întâmplă absolut nimic.

Marigold îşi înclină capul, cu părul blond căzându-i înainte, acoperindu-i faţa. Îşi ridică mâinile tremurătoare, încheindu-şi pe dibuite bustiera.

O lua în serios. Jon se blestemă în sinea lui. Sigur c-o lua în serios, fusese cât pe ce s-o lase goală, sub trupul lui

arzând de pofte.

Sunetul respiraţiei ei nesigure îi atrase atenţia. Umerii lui Marigold se zguduiau.

— Plângi? întrebă el, surprins de durerea pe care i-o provoca gândul că o rănise.

Întinse mâna să-i cuprindă bărbia, dar Marigold se feri de atingerea lui.

— Nu, nu plâng, murmură ea cu voce nesigură. Eu nu plâng niciodată. N-am mai plâns de la şase ani, când am căzut de pe bicicletă.

Jon se simţea îngrozitor şi-şi lăsă capul în piept, ruşinat. O auzi înghiţindu-şi un suspin.

Apoi Marigold ridică privirea spre el, cu ochii întunecaţi de emoţie.

— Nu înţeleg…

Lacrimile i se rostogoleau pe obraji. La vederea lor, lui Jon îi îngheţă sângele în vene.

— Niciodată n-am… Of, la dracu', las-o-ncolo…!

Cu o intuiţie surprinzătoare, Jon îşi dădu seama că Marigold nu avea atâta experienţă pe cât crezuse, sau pe cât îi dăduseră de înţeles hainele ei. Era nepoata prietenei bunicii lui. Poate că părea sofisticată, dar nu era agresivă sexual. Numai el fusese de vină.

Această revelaţie îl zgudui. Nu mai ştia ce să facă, nici ce să spună…

— Jon, şopti Marigold.

Încet, cu teamă, ridică ochii.

Îi văzu privirea plină de durere.

— Iartă-mă, murmură el.

Îşi cerea iertare fiindcă o lăsase derutată, iertare pentru că o rănise, pentru ceea ce începuse, pentru că nu putuseră să termine, pentru toate… La naiba, se simţea vinovat până şi că Bunica îşi rupsese glezna.

Dacă nu şi-o fractura, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. Niciodată n-ar fi cunoscut-o pe Marigold. Simplul gând îi cauza un junghi în stomac.

— Poate ar fi bine să te întorci acasă…

Marigold îl privi lung, în tăcere, înainte de a clătina

din cap.

— Nu, am să termin de cosit… Nu trebuie să-ţi faci griji pentru ce-am să cred…

Ridică bărbia.

— Sunt femeie în toată firea.

— Vreau să te întorci acasă.

Ştia că glasul îi era aspru. Marigold tresări.

Jon îşi mută privirea. Nu voia să-i mai vadă faţa, atât de frumoasă şi de mândră.

— Nu vreau să mai stai aici, adăugă, ca să fie cât mai sigur să-l înţelegea.

Urmă o lungă tăcere, înainte ca Marigold să se ridice şi să plece. Iar Jon îşi spuse că aşa era cel mai bine. Pentru amândoi.

Capitolul 6

Marigold oftă, lipind capacul cutiei cu salsa şi taco. Era vineri, ziua dinaintea târgului, şi cu toate că era ultimul lucru din lume pe care-i venea să-l facă, trebuia să se ducă în oraş pentru a se înscrie. Şi n-ar fi stricat să plece înainte ca Jon să se întoarcă de la câmp.

Terminase cositul, fără ajutorul ei. Azi dusese baloturile de pe câmp în fânar. Toată ziua îi auzise camioneta circulând încoace şi-ncolo. De fiecare dată când trecea prin faţa casei, numai se oprea un moment în loc, iar Marigold se întreba dacă Jon avea să oprească şi să intre în casă.

Nu intrase. Dar seara se apropia cu repeziciune, iar Marigold dorea să plece înainte de sosirea lui.

Ultimele câteva zile fuseseră un adevărat infern. Deşi îşi dăduse toată silinţa să-l ignore, nu putea scăpa de povara sentimentelor pe care le purta în suflet. Tensiunea era atât de puternică, încât Marigold nu suporta să stea nici măcar în aceeaşi cameră cu el, necum faţă-n faţă. Nu mai suporta, după ceea ce se întâmplase pe fâneaţă, cu doar câteva zile în urmă.

De fiecare dată când îşi amintea ziua aceea, se înroşea toată de ruşine. Cum se putuse arunca asupra lui într-un asemenea hal? Nu era de mirare că Jon credea că alerga după el cu limba scoasă.

Nu-şi înţelegea neputinţa de a se controla. Iar asta o irita. O înfuria. Pe ea, care nu se înfuria niciodată!

Bunica era singura pentru care Marigold nu pleca. Îi dăduse cuvântul ei şi avea de gând să şi-l ţină. Mai erau doar două săptămâni până-i scoteau gipsul.

Dar cel mai mult îşi dorea să scape de Jon Gooding. Ştia că putea face faţă situaţiei. Doar era femeie în toată firea, pentru numele lui Dumnezeu! îşi putea controla sentimentele. Dacă avea grijă să nu mai rămână niciodată singuri…

Deodată, Marigold auzi sunetul unor paşi urcând treptele verandei. Jon!

Cu inima bubuindu-i, sări în picioare şi alergă înapoi în bucătărie. Trebuia s-o şteargă. N-avea cum să apară în faţa lui, acum, când se simţea atât de vulnerabilă. Înnebunită, privi în jur, şi până la urmă fugi pe hol, spre dormitorul Bunicii.

Televizorul urla, dar Bunica, rezemată de o grămadă enormă de perne puse pe pat, dormea adânc. Avea gura deschisă, ochelarii îi alunecaseră pe nas, stând strâmbi, într-o mână ţinea nişte cărţi de joc, iar în cealaltă, telecomanda. Pe măsuţa de pat din faţa ei zăceau împrăştiate resturile unei pasienţe. În ciuda agitaţiei, Marigold zâmbi, apropiindu-se tiptil de televizor ca să-l închidă.

— Ce… ce-i?

Imediat ce se lăsă tăcerea, Bunica încercă să se ridice. Marigold se apropie de pat.

— Eu sunt. Am închis televizorul.

Căscând de-i trosneau fălcile, Bunica îi ceru:

— Bine, acum deschide-l la loc.

Îşi îndreptă ochelarii, privind-o cu ochi mijiţi.

— Tocmai începea să devină interesant.

— Adormiseşi.

Marigold strânse cărţile de joc, amestecă agil pachetul şi i-l dădu Bunicii.

— Credeam că vrei să pleci în oraş.

Marigold se aplecă să bată pernele, mulţumită că bătrâna nu-i vedea faţa.

— Am venit tocmai ca să te anunţ că plec. Eşti sigură că nu vrei să vii cu mine?

— Cerule, nu! „Ghiceşte-mi grija”, concursul meu favorit, începe într-un sfert de oră.

Bunica îşi scoase ochelarii şi se frecă la ochi. Marigold se aşeză pe pat.

— Nu cred c-am să lipsesc prea mult. Să-ţi aduc ceva, înainte de a pleca?

Bătrâna clătină din cap, apoi îndreptă telecomanda spre televizor. Camera se umplu din nou de zgomot. Fără tragere de inimă, Marigold pricepu aluzia şi ieşi, închizând uşa în urma ei.

Când se întoarse, îl văzu pe Jon stând în uşa bucătăriei, aproape ca şi cum ar fi aşteptat-o.

— A…!

Automat, mâna i se ridică la inimă.

Jon dădu scurt din cap.

— N-am vrut să te sperii.

Ochii lui îi urmăriseră mâna, iar acum zăboveau spre piept.

Zguduită, Marigold îşi lăsă mâna să cadă pe lângă trup.

Jon i-o urmări cu privirea, trecând peste tricoul negru cu alb, lung până la coapse, şi colanţii negri. Intensitatea ochilor lui o făcu să-şi încleşteze degetele de la picioare în pantofi.

— Pleci undeva?

Marigold îşi împreună strâns mâinile tremurătoare în dreptul pieptului, concentrându-se să-şi păstreze vocea calmă.

— În oraş. Trebuie să mă înscriu pentru târg.

Plănuise să ia camioneta lui, deşi nu-i ceruse permisiunea. Şi nici nu intenţiona să i-o ceară. Ridică

bărbia, reuşind să-l privească în faţă. Şocul de a-i vedea ochii căprui îi trimise un fior de dor pe şira spinării.

Avu nevoie de un moment pentru a-şi da seama că nu era îmbrăcat în haine de lucru. Al dracului, că bine mai arăta! Viril, ispititor, în blugi şi cămaşă de bumbac curată… Probabil se schimbase în timp ce Marigold se afla în camera bunicii lui. Unde voia să plece, şi cum avea să mai ajungă ea în oraş?

— Poţi să vii cu mine, spuse Jon, îndesându-şi mâinile în buzunare.

— Nu, mulţumesc. Mă duc singură.

Mai degrabă ar fi luat camionul de cereale decât să accepte invitaţia lui. Trecu pe lângă el, ieşind pe verandă.

— Nu vreau să-ţi creez complicaţii.

Jon întinse o mână, ca s-o oprească. În momentul când o atinse, lui Marigold i se tăie respiraţia. Privirea îi coborî spre mâna lui bronzată, strânsă în jurul încheieturii ei. Îşi aminti palmele aspre care-i lunecaseră peste piele într-o mângâiere gingaşă, trezindu-i tot trupul la viaţă, în extaz… Stânjenită de direcţia în care i-o apucau gândurile, îşi smulse mâna, neputându-şi exprima indignarea din cauza nodului care i se pusese în gât.

— Nu-mi creezi niciun fel de „complicaţii”. Oricum mă duceam în oraş. Un vecin prezintă la târg nişte viţei de-ai lui Percy şi s-ar putea să aibă nevoie de ajutor cu pregătirile.

Momentele treceau. Jon stătea în faţa ei, aşteptându-i răspunsul.

Pe neaşteptate, Marigold simţi în nas şi în ochi usturimea lacrimilor. Deznădăjduită, îşi muşcă dureros buza, încercând să şi le înghită.

— Hai, Marigold, nu mai fi aşa de încăpăţânată…!

Glasul lui suna la fel de şovăitor ca bătăile inimii ei.

— Încăpăţânată? Crezi că de încăpăţânare e vorba? întrebă ea privindu-l încruntată, deşi ochii i se împăienjeniseră.

Jon îşi întoarse privirea, mutându-şi greutatea de pe un picior pe altul.

— Am… am să iau camionul de cereale, continuă Marigold.

— Marigold, nu poţi sa.

— Bine. Atunci am să-l sun pe prietenul tău George Strâng. Lui, cel puţin, îi face plăcere compania mea.

În clipa următoare, nu-i veni să creadă că putuse spune aşa ceva.

— Marigold… nu face asta.

Oare i se părea ei numai, sau glasul lui Jon suna o idee rugător, ca şi cum chiar l-ar fi preocupat sentimentele ei? Dar un asemenea lucru nu putea fi adevărat. Îl ascultă ţeapănă în timp ce continuă:

— Oricum mă duc în oraş.

Vorbea pe un ton rezonabil, glasul îi redevenise profund.

— Vii cu mine sau nu?

Marigold îşi trase zgomotos nasul. Bine. Avea să se ducă, numai pentru a dovedi că puţin îi păsa. Chiar dacă îi păsa.

— În regulă, am să vin cu tine.

Gura lui Jon se strâmbă. Arătă cu degetul spre cutia de pe bancă, întrebând.

— Cu alea te prezinţi?

Când Marigold dădu din cap, Jon luă cutia.

— Te-aştept în maşină.

Uşa se trânti în urma lui.

Marigold se aşeză pe banchetă. Cum să supravieţuiască, în asemenea condiţii? scrâşni din dinţi, aplecându-se, în timp ce-şi trăgea cizmuliţele negre, înalte până la glezne. Apoi se ridică şi-şi trecu mâinile peste tricou, pregătindu-se sufleteşte pentru compania lui. Era iritată că acceptase şi hotărâtă să nu mai repete greşeala. Nu era nevoie ca Jon să ştie cât de mult o zădăra acest lucru.

— Ai luat totul? o întrebă el, când Marigold se urcă în camionetă.

— Da.

Făcu un efort şi-l privi.

Simţi un gol în stomac. Înjurând în sinea ei, afişă un zâmbet forţat. Dacă se prefăcea fericită, Jon n-avea să ştie cât de îngrozitor se simţea. Şederea la ferma Gooding se apropia de sfârşit, avea de făcut o treabă şi era hotărâtă s-o facă – cu zâmbetul pe buze. Chiar dacă asta o omora.

Drumul până în oraş fu plin de tensiune şi păru insuportabil de lung, deşi nu dură mai mult de cincisprezece minute. În sfârşit, Jon opri în faţa primăriei din Enderby, o clădire mare şi albă, unde erau vizionate şi apreciate articolele propuse pentru târg. Uşile primăriei stăteau larg deschise, lăsând să intre şi să iasă oameni cu braţele pline de cutii şi pachete.

Jon nu spuse nimic, iar Marigold ştiu că o aştepta să coboare. Rămase însă pe loc, lăsându-se în voia unui imbold pervers şi ilogic de a-i smulge o reacţie, orice, pe lângă acele răspunsuri stoice şi monosilabice.

— Mulţumesc că m-ai adus, spuse ea dulce. Acum poţi să te duci la terenul de rodeo.

— Am să te-aştept, replică Jon, cu mâinile strângându-i-se pe volan.

Marigold îşi aminti senzaţia acelor mâini aspre pe pielea ei fină, dezgolită. Înghiţi în sec şi izgoni gândul.

— Du-te. Nu ştiu cât o să dureze.

— Nu cunoşti pe nimeni de-aici.

Cuvintele lui o surprinseră. Şi o înfuriară.

— Sunt mare, Jon. Pot să-mi port singură de grijă.

Ochii lui albaştri scăpărară.

— Am spus că aştept, scrâşni el printre dinţi.

— Nu vreau să aştepţi.

Jon o sfredeli cu privirea.

Marigold se încruntă la el.

— Ba te-aştept.

— Ba nu m-aştepţi.

— Insist.

— E puţin cam târziu ca să fii gentleman.

Îl auzi trăgând aer în piept.

— Chiar trebuie să fii atât de încăpăţânată? o întrebă el.

— Dacă spun că-mi pot purta singură de grijă, nu înseamnă că sunt încăpăţânată.

Făcu o pauză.

— Şi-mi pot purta singură de grijă.

Ochii lui scăpărară. Marigold ştia că-i forţa mâna, dar nu-i păsa. Măcar îi smulgea o reacţie.

— S-ar putea să ai unele probleme… ăă… cu cutia… vreau să zic… îmbrăcată aşa… murmură el şovăitor, măsurând-o cu privirea.

Deodată, Marigold îşi dădu seama că Jon o dorea, iar această revelaţie îi acceleră bătăile inimii. Era la fel de clar că pe Jon nu-l încânta deloc ideea.

Pe neaşteptate, Jon slobozi o înjurătură, iar Marigold tresări.

— Dacă… dacă insişti să te las aici, atunci eu mai bine mă duc… spuse el mutându-şi hotărât privirea, drept înainte prin parbriz.

Lua-l-ar dracu’ şi toţi dracii cu mama lor cu tot! Tremura toată de frustrare. Luă cutia şi coborî din cabină. Afurisitul trebuia neapărat să dea senzaţia că învinsese, deşi nici vorbă nu putea fi de aşa ceva.

* * *

Holul fortofea de activitate. Pe mai multe mese aliniate erau expuse diverse articole – de la sfecle murate până la aranjamente florale şi broderii. Doamnele de la Societatea Agricolă, aşezate la masa de la intrare, înregistrară exponatul lui Marigold şi-i spuseră unde să-l etaleze.

În pofida iritării provocate de Jon, Marigold simţi un fior de emoţie când porni spre masa indicată. Ştia că era cea mai bună reţetă a ei şi se întreba care urma să fie reacţia juriului. Concentrându-se asupra motivului care o adusese acolo, încercă să şi-l alunge pe Jon din minte.

— Bună, Marigold!

Nina Pomper, rotofeie ca un pepene premiat, se apropia de ea clătinându-se pe picioare. Nu era singură. O

însoţea o femeie agreabilă la înfăţişare, şatenă, cu ochi căprui şi un zâmbet binevoitor.

— Ea e Debbie Hill, o prezentă Nina. Locuieşte la două mile de ferma Gooding.

Marigold zâmbi, salutându-se cu Debbie Hill.

— Înţeleg că o ajuţi pe doamna Gooding cât timp e în convalescenţă, spuse Debbie.

— Exact, răspunse Marigold. O duce destul de bine. Am să mă întorc la Calgary spre sfârşitul lunii august.

— Nu rămâi aici? întrebă Debbie.

Neaşteptata idee îi produse lui Marigold un junghi în stomac. Era o posibilitate de neconceput. Clătină din cap.

— Nu, nu rămân. Trebuie să mă întorc la firmă.

Şi totuşi, discuţia despre plecare o tulbura. Din instinct de conservare, schimbă subiectul.

— Ce-ţi mai fac porcii? o întrebă ea pe Nina.

Aceasta râse.

— Stau în cocină, acolo unde le e locul.

Se întoarse spre Debbie:

— Mai ţii mine? Ţi-am povestit cum l-a ajutat Marigold pe Jon.

Debbie dădu din cap, aruncând o privire fugară spre Marigold.

Expresia ei o făcu să se simtă stânjenită, dar nu avu timp să stea prea mult pe gânduri, căci Nina se întoarse din nou spre ea, spunând:

— Debbie e singura care-ţi face concurenţă.

Şi-i aruncă prietenei sale o privire cu subînţeles. Încruntându-se uşor, Debbie dădu din cap.

Marigold era cam descumpănită, neînţelegând la ce se refereau.

— A, participi şi tu la târg tot cu salsa?

— Ăă… da! se repezi Debbie să răspundă, cu o grabă cam suspectă.

— Debbie e o bucătăreasă extraordinară, comentă Nina bătându-şi prietena pe umăr. Are vreo douăzeci de produse.

Marigold se întrebă despre ce era vorba, dar preferă

să nu ia în seamă toate aluziile.

— Pesemne că eşti foarte talentată, comentă ea. Găteşti pentru o familie numeroasă?

Debbie se întunecă la faţă.

— Nu, sunt văduvă. N-avem… ăă… n-am avut copii.

— Îmi pare rău, murmură Marigold.

Urmă o scurtă tăcere, apoi Nina spuse:

— Ne dăm toată silinţa să schimbăm starea civilă a lui Debbie.

— Nina! exclamă prietena ei.

— Ei, lasă, Debbie, că nu-i niciun secret. De ce să nu ştie?

Şi, cu un gest nepăsător, Nina se întoarse din nou spre Marigold.

— Ne-ar plăcea ca Debbie şi Jon să fie împreună.

La gândul lui Debbie împreună cu Jon, stomacul lui Marigold execută un salt mortal. Din clipa aceea, o văzu pe Debbie cu alţi ochi. Da, putea fi femeia potrivită pentru el. Era drăguţă, în fusta ei de doc, până la genunchi, şi bluza galbenă. Iar din cele spuse de Nina reieşea că era o bună bucătăreasă. Geniu de femeie conservatoare, casnică.

Dar spiritul de observaţie nu reuşea să-i alunge neaşteptata durere din inimă.

— Înţeleg… spuse ea, politicoasă.

— N-o lua în seamă pe Nina, replică Debbie roşie la faţă. Jon nici nu se uită la mine…

— Jon e un căpos, o întrerupse Nina râzând. Totuşi, să ştii că ne-am întrebat ce se întâmplă, de când ai venit tu aici. Mai ales…

Se întrerupse, privind cu subînţeles către îmbrăcămintea lui Marigold. Aceasta roşi, iar Nina ridică din nou ochii spre faţa ei.

— Iartă-mă, n-am vrut să te jignesc.

Marigold simţi că i se înfierbântau obrajii.

— Mai bine să termin de aranjat aici…

— Vii la dans cu Jon, mâine seară? o mai întrebă Nina.

— Da, mă duc şi la rodeo, şi la dans, dar cu bunica

lui, nu cu el, răspunse Marigold pe un ton categoric, dând de înţeles că subiectul era închis.

Tăcerea penibilă se mai prelungi un timp, până când Nina murmură o formulă de salut şi plecă, trăgând-o pe Debbie după ea.

Marigold le privi cum se îndepărtau, urmărind-o din ochi pe Debbie, cu înfăţişarea ei simplă dar plăcută. Debbie şi Jon. Împreună. Gândul o făcea să se sufoce. În ziua aceea, pe fâneaţă, când Jon spusese că urma să vină la dans, lui Marigold nu-i trecuse niciun moment prin minte că s-ar fi putut să ia pe cineva.

Debbie era perfectă pentru Jon, iar conştiinţa acestui fapt îi sporea durerea din inimă. Ar fi trebuit să fie oarbă ca să nege cât de bine se potriveau. Amândoi erau oameni de la ţară, conservatori. Ar fi trebuit să le aprobe posibila relaţie, nu să se supere. Nu-şi spusese ea însăşi de atâtea ori că Jon avea nevoie de o soţie, nu i-o spusese şi lui?

Şi-atunci, de ce-o durea aşa de tare? Gândul la Jon şi Debbie, simpla idee că el i-ar fi zâmbit, atingând-o, sărutând-o, o înfierbânta pe Marigold cu o emoţie căreia nu voia să-i spună pe nume: gelozia. Mai mult, dacă acest gând o deranja atât de mult, cum avea să se simtă când urma să-i vadă cu ochii ei împreună? Iar asta, nu mai târziu de a doua zi seara, la dans.

* * *

Sala era încinsă, plină de oameni şi fum. Dansul rodeo începuse, iar Jon devenea tot mai nervos cu fiecare minut.

Privea oamenii dansând pe ringul aglomerat. Din câte-şi dădea el seama, toţi se distrau de minune, bând, râzând, vorbind, ciocnindu-se unii de alţii, călcându-se pe picioare, de cele mai multe ori în contratimp cu formaţia country. În mod normal, Jon ar fi fost în toiul petrecerii, bucurându-se de atmosfera sărbătorească. În schimb, acum stătea la mică distanţă de bar, cu paharul în mână, privind oamenii.

Privind-o pe Marigold.

Oricât de mult ar fi încercat, nu-şi putea lua ochii de la ea. Şi nici de la majoritatea bărbaţilor prezenţi, inclusiv comisarul George Strâng, în civil şi un grup de cobwboys pe jumătate cherheliţi.

Îmbrăcămintea ei era la fel de sexy ca toate celelalte echipamente de dezgolit picioarele pe care şi le adusese. Fusta de culoarea caisei i se unduia lin peste coapse, până sub genunchi, în timp ce dansa, lăsând să i se zărească pulpele armonioase. Dar ceea ce atrăgea încontinuu atenţia lui Jon era bluza albă ce-i tot aluneca ba de pe un umăr, ba de pe celălalt, lăsând să i se vadă pielea plină, sărutată de soare.

— Pot să-ţi mai fac cinste cu un rând?

Întorcându-se, Jon se pomeni faţă-n faţă cu Harry Pomper, soţul Ninei. Vecinul lui, un bărbat chel, cu zâmbet larg, îi împinse în mână un pahar.

— N-am apucat să-ţi mulţumesc pentru că ai ajutat-o pe Nina cu porcii.

Bucuros de diversiune, Jon acceptă băutura.

— Ai terminat cositul? întrebă Harry.

Într-o străfulgerare, Jon o văzu pe Marigold pe tractor, cu pielea strălucind ca satinul în soare. Dădu din cap, încercând să-şi păstreze o expresie neutră.

— Şi tu?

— Nu tocmai. Dar, la o adică, am auzit c-ai avut o ajutoare destul de drăgălaşă.

Privi scurt în direcţia lui Marigold, apoi reveni cu ochii spre Jon.

— Nici mie nu mi-ar strica una ca ea, chicoti el.

Jon mormăi ceva neclar, simţind cum îl năpădeau frustrarea şi un sentiment teribil de posesiv. Şi-l înfrână. Marigold nu-i aparţinea lui.

— Cât timp mai stă? întrebă Harry.

Neputându-i susţine privirea, Jon ridică din umeri.

— Până-şi scoate Bunica gipsul. Încă vreo două săptămâni, cred.

— Nu e nimic între tine şi…? întrebă Harry, arătând

cu capul către Marigold.

De astă dată, Jon se încruntă de-a binelea.

— Nu, o să plece înapoi la oraş. Oricum, nu e genul meu.

Cât îşi dorea să fi fost adevărat!

— Mhmm… făcu Harry, fără să pară deloc convins.

Mai stătură de vorbă câteva minute, apoi Harry se scuză şi plecă înapoi spre soţia lui.

În partea opusă a sălii, Jon o zări pe Debbie Hill privindu-l. Politeţea îl obliga s-o salute, aşa că-şi ridică pălăria de cowboy. Se săturase de zgomot şi lume. Era gata să plece acasă.

În loc să plece, reveni la bar să mai ceară un râd. Când se întoarse la locul lui, o găsi acolo pe Debbie, aşteptându-l. N-avea chef de palavre, dar îşi reaminti că, dacă tot nu pleca acasă, măcar era cazul să fie sociabil.

— Bună, îl salută Debbie, când Jon ajunse lângă ea.

— Bună! încercă el să răspundă cu entuziasm, eşuând lamentabil.

— E o melodie foarte frumoasă. De ce stai aici, în loc să dansezi? întrebă ea, privindu-l cu ochi plini de speranţă.

Numai de l-ar fi privit la fel şi Marigold, îşi spuse nefericit Jon. O luă pe Debbie în braţe, pe negândite, în timp ce formaţia cânta o melodie săltăreaţă. La fel de distrat, începu să danseze, atent numai la Marigold.

Când dansul se sfârşi, Jon îşi semnală intenţia de a o conduse pe Debbie înapoi la locul ei.

— Mai stau cu tine puţin, dacă nu te superi.

Rămaseră pe loc, încercând să converseze. Jon ar fi vrut să fie atent la ce-i spunea Debbie, dar privirea i se tot îndrepta spre grupul bărbaţilor adunaţi în jurul lui Marigold, care glumea cu ei, râzând, lângă scaunul Bunicii.

— Eşti foarte tăcut, îl smulse din reverie vocea lui Debbie.

— Mă uit şi eu…

Arătă vag cu paharul prin sală. Privirea lui Debbie o reperă pe Marigold, apoi reveni la Jon.

— Observ…

— Ce observi? mârâi el, în timp ce un cowboy tocmai îşi pusese laba pe umărul lui Marigold. Strânse paharul în mână până când auzi plasticul trosnind.

— Mai facem un dans? întrebă Debbie, atingându-l pe mânecă.

— Regret, n-am chef să dansez chiar acum.

Privirea lui reveni asupra lui Marigold. O văzu dând la o parte mâna cowboy-ului, cu un zâmbet mai puţin sincer decât înainte, şi simţi că i se încordau muşchii. Adrenalina îi inundă organismul. Îşi impuse să rămână pe loc.

Formaţia atacă o polcă însufleţită. Jon îl văzu pe unul dintre cowboy conducând-o pe Marigold pe ring. Prin stomac îi trecu un junghi.

Lua-o-ar dracu', de ce trebuia să aibă un asemenea efect asupra lui? Încruntat, Jon coborî privirea spre Debbie.

Seara trecea pe nesimţite. Debbie îl convinse să mai danseze de două ori. Jon încerca să se simtă bine dar, când o ţinea pe Debbie în braţe, se chinuia. Nu mirosea ca Marigold, nici nu râdea la fel ca ea. Nu-i făcea sângele să clocotească de pasiune sau de frustrare.

Pentru că nu era Marigold.

Acum, el şi Debbie dansau încet, cu mişcări ţepene. Peste capul lui Debbie, Jon o vedea pe Marigold dansând cu George Strâng. Ofiţerul din Poliţia Regală Motorizată Canadiană o ţinea ca pe o orhidee fragilă, ca şi cum s-ar fi temut să n-o sfărâme. Era roşu la faţă, iar părul blond îi părea aproape alb. Zâmbea prosteşte, privind în jos spre Marigold. Îi zâmbea şi ea, privindu-l de jos în sus. Jon simţea cum îi creştea temperatura.

Capitolul 7

Marigold privea pe furiş peste umărul lui George Strâng, spre Jon şi Debbie care dansau. Imaginea lor

împreună îi provoca junghiuri prin şale. Îşi spunea că ar fi trebuit să fie mulţumită. Şi-atunci, de ce se chinuia aşa când îi vedea? Şi de ce o deranja faptul că arătau atât de bine împreună?

În acel moment, George o răsuci pe Marigold pe sub braţ. Luată prin surprindere, fu cât pe ce să-şi piardă echilibrul. Noroc că pasul fusese uşor de învăţat, altfel ar fi avut probleme.

— Te distrezi bine? o întrebă George cu un zâmbet radios, roşu la faţă de efort.

Marigold dădu din cap, zâmbind forţat. George roşi. Nu vedea decât că Marigold se uita lung la el, fără să ştie că în mintea ei nu existau decât Jon şi Debbie.

* * *

Debbie oftă.

— De ce nu te dai bătut?

— Despre ce vorbeşti? întrebă Jon, privind-o nedumerit.

Bruneta din braţele lui arătă cu capul spre Marigold.

— Nu înţeleg ce vrei să spui, mormăi el, învârtind-o pe sub braţ.

Când reveni în braţele lui, Debbie spuse:

— Toată seara, numai la ea te-ai uitat.

Vinovat, Jon simţi că se înroşea la faţă. Nu ştiu ce să răspundă.

— Haide, du-te, îl încurajă Debbie cu un zâmbet trist. Du-te şi dansează cu ea, stai cu ea… Cu mine te prefaci doar. Orice femeie şi-ar putea da seama.

Valul de recunoştinţă pe care-l simţi Jon fu înlocuit repede de furia pe sine însuşi. Îl irita faptul că nu-şi putea ascunde pofta pe care i-o stârnea irezistibila, vrăjitoarea, înnebunitoarea, captivanta Marigold.

Debbie se desprinse din braţele lui, iar Jon o urmă până pe margine. Acolo, bruneta îi zâmbi dulce-amărui:

— Cred că şi ea te place. Succes.

Apoi se întoarse şi plecă.

Jon o privi cum se îndepărta printre oameni. În clipa când o pierdu din vedere, privirea i se îndreptă automat spre Marigold. Debbie nu ştia că provocatoarea blondă numai de el n-avea chef. Acest gând neplăcut continuă să-l râcâie, în timp ce o privea dansând cu Strâng.

* * *

Marigold se uită din nou pe lângă umărul lui George, tocmai la timp pentru a o vedea pe Debbie plecând de pe ringul de dans, urmată de Jon. Cântecul nu se terminase încă. Ce se întâmplase cu ei? Poate avuseseră o neînţelegere. La acest gând, o străbătu un val de bucurie.

Îl văzu pe Jon plecând de la bar cu un pahar plin. Bea cam mult, ceea ce nu avea darul s-o liniştească.

Se împiedică, iar George o prinse imediat, strângându-i umerii în mâini.

— Ai păţit ceva?

Stilul lui plin de solicitudine, palmele umede, coloraţia în roşu şi alb a feţei, toate începură dintr-odată s-o deranjeze, lucru care o irita şi mai mult. O asemenea irascibilitate nu-i stătea deloc în caracter.

Numai Jon era de vină. De când venise la el şi la bunica lui, nu mai era ea însăşi.

Şi totuşi, gândul de a-l lăsa în urmă îi provoca o senzaţie de gol. Oricât ar fi fost de încăpăţânat şi de nepotrivit ca bărbat pentru ea. Îşi alungă gândul şi mai afişă un zâmbet artificial.

Când melodia se sfârşi, îi mulţumi lui George şi porni spre masa Bunicii, care stătea cu un grup de prietene. Gemu când observă grupul de cowboy din apropiere, aşteptându-i întoarcerea.

Cel scund, care îi tot făcea curte, schiţă un pas spre ea, cu un zâmbet tâmp. Marigold oftă. Numai de beţivi n-avea chef. Una era să se ocupe de ei la restaurant, şi alta să le facă faţă în timpul liber. Totuşi, nu voia să provoace o scenă. Îi salută pe cowboy cu un entuziasm absolut fals.

* * *

Jon strânse paharul în mână până îl sparse. Abia dacă simţi aşchiile de plastic tăindu-i palma. Îl aruncă într-o parte. Marigold încerca să se aşeze, iar dihorul ăla care o pisase înainte iar se lua de ea. O ţinea de umeri, iar Marigold îl plesnea peste mâini, dând clar de înţeles că n-o interesau avansurile lui.

Jon trase adânc aer în piept. Îşi jurase să nu se amestece, dar se părea că sosise, în sfârşit, momentul. Porni în direcţia lor.

— Aideee, bălmăjea cowboy-ul beat pe lângă Marigold. Cu mini încă n-ai dansat… C-ce zi-zi-zici di-un dans, dulceţică?

Jon păşi între ei.

— Domnişoara mi-a promis mie dansul ăsta.

Şi, fără a-i lăsa lui Marigold timp să răspundă, o apucă de mână.

Marigold rămase cu gura căscată. Beţivul se clătină, încercând să-şi oprească privirea asupra lui Jon. Fără a-i da atenţie, Jon o trase pe Marigold spre ringul de dans.

Norocul lui că formaţia tocmai cânta o melodie lentă. Fu nevoit s-o ia pe Marigold în braţe. Era activat de adrenalină şi frustrare. Îi venea să-l ia pe cowboy la pumni, dar şi pe Marigold îi venea s-o zgâlţâie, pentru că-i atrăsese individului atenţia. Scrâşni din dinţi, încercând să se calmeze.

Dansau ţepeni, în tăcere. Jon nu reuşea să se liniştească. Trupul lui Marigold, frecându-se de al lui, îi dădea la iveală alte sentimente. Degeaba încerca să nu observe cât de bine se potrivea în braţele lui.

Alţi doi dansatori îi loviră din spate, iar Marigold se împiedică. Jon o prinse de umeri, rezemând-o, iar palmele lui îi atinseră pielea caldă şi catifelată. Trupurile le erau înfierbântate, iar Jon simţi că acel contact scurt şi inocent îl scotea din minţi.

Se smuci înapoi, vrând să se îndepărteze de ispită. Dar al dracului să fi fost dacă avea de gând să se lase

cârmuit de pasiune. Făcea ceea ce se cuvenea, o ocrotea de beţivi.

— Ei, o întrebă el, încercând să-i ignore şuviţa de păr care-l gâdila pe bărbie, nu-mi mulţumeşti?

— Pentru ce? replică Marigold cu voce gâtuită.

— Pentru că te-am salvat de dihor. De beţivul ăla.

Marigold se retrase privindu-l, cu ochi neîncrezători.

— Îmi pot purta şi singură de grijă. N-aveam nevoie să mă salveze nimeni. Şi-n plus, nu-mi plac aerele astea macho.

Aceste cuvinte îl întărâtară. Dar, în fond, la ce se aşteptase, la recunoştinţă până la moarte?

— Am văzut şi eu cât de bine îţi purtai singură de grijă. Ce-aveai de gând? Să-l săruţi şi pe urmă să pleci şi să-l uiţi?

La naiba, de ce spusese asta?

Marigold îl privi încruntată. Apoi scoase un oftat de exasperare.

Jon deveni imediat mai prudent. Era atât de imprevizibilă, niciodată nu reacţiona conform aşteptărilor. Ar fi trebuit să-şi dea seama de asta până acum.

— Nu ştiu ce-mi vine să-ţi fac, să te zgâlţâi… sau să te sărut!

Jon se împiedică, nevenindu-i să creadă că fusese în stare să rostească acele cuvinte. Probabil era din cauza cantităţii nobişnuite de alcool pe care o băuse. Simţi că se înroşea ca racul.

Spre surprinderea lui, Marigold râse, aruncându-şi capul pe spate, în felul acela al ei cu totul aparte.

— Jon, eşti beat? îl întrebă ea pe un ton glumeţ, cu o licărire în ochi.

Jon simţi că se încorda iar din tot trupul. Condescendenţa ei îl ustura.

— Ne dăm calmă, hai?

Veselia din ochii ei se stinse, în timp ce o simţea înţepenind în braţele lui.

— Cum adică?

— Adică ştii foarte bine cum te-ai purtat, de

săptămâna trecută încoace, mârâi el.

Marigold clătină din cap, încruntată.

— Încercam… încercam doar să fiu politicoasă. Tu eşti cel care se poartă ca şi cum… ca şi cum nu ne-am cunoaşte.

— Eu? Hm! pufni Jon.

După ce trase aer în piept, Marigold reuşi să afişeze un zâmbet cam forţat.

— Jon, las-o moartă.

Deşi îi clocotea sângele în vene, Jon nu spuse nimic.

— Hai să vedem dacă putem purta o conversaţie normală, aşa cum fac oamenii când dansează.

Marigold ridică privirea spre tavan, chipurile adâncită în gânduri.

— Ne-am putea preface că ne înţelegem bine. Ai putea să începi prin a mă felicita pentru premiul întâi pe care l-a câştigat sosul meu salsa la târg. Pe urmă, eu te-aş putea felicita pe tine pentru cocardele câştigate de viţeii lui Percy. Hmmm?

Îşi arcui sprâncenele, privindu-l întrebător.

— Facem o încercare?

Lui Jon nu-i venea să creadă. Recunoştea deschis că nu-l simpatiza. Efectul era mai dureros decât se aşteptase.

— De ce să ne prefacem?

— Ca să fim politicoşi. Sunt sigură că ai auzit de principiul ăsta.

— Adică să fiu un prefăcut, ca tine, comentă el cu un calm aparent, ca să nu se dea de gol.

— Nu sunt o…

Marigold se întrerupse, când un cuplu se ciocni din nou de ei. După ce se îndepărtară, continuă:

— Trebuie să mai locuim un timp în aceeaşi casă. Eu, cel puţin, fac eforturi.

Jon se încruntă la ea.

— Ce-i cu tine? întrebă Marigold

— Ştii foarte bine ce e cu mine. Te doresc, iar tu nu mă doreşti, ceea ce mă face să mă urăsc pe mine însumi. Asta e cu mine!

— Nu eu sunt cea care se ţine de jocuri. Săptămâna trecută, când am… Să ştii că am vrut.

Închise ochii, muşcându-şi buza de jos.

— Tu ai fost cel care s-a oprit.

Mărturisirea ei îl făcu pe Jon s-o strângă şi mai tare. Îşi înfruntă valul de emoţii care-l năpădeau. Deşi cuvintele ei îl răneau, trebuia să-i dea dreptate.

Dar mai trebuia şi să pună capăt acelui joc amoros. Nimic nu schimba faptul că nu aveau niciun viitor. Ar fi trebuit să-i mulţumească pentru că-i reamintise. Totuşi, oscila între ceea ce se cuvenea să facă şi ceea ce dorea.

Şi o dorea pe Marigold.

Alese ea în locul lui.

— Îţi mulţumesc pentru dans.

Se desprinse brusc din braţele lui.

Jon simţi un gol în stomac, dar rămase nemişcat, singur, înghiontit de dansatori, privind-o cum se îndepărta spre locul unde stătea Bunica.

Dacă ceda dorinţei, avea prea multe de pierdut. Şi nimic de câştigat.

Îl văzu pe beţivul dinainte apropiindu-se iar de Marigold. Fu nevoit să-i dea dreptate: Marigold îl respingea uşor, cu ajutorul umorului. Râse, parcă surprinsă, dădu negativ din cap şi se întoarse spre Bunica şi prietenele ei.

În secunda următoare, Jon îl văzu pe beţiv trăgându-i în jos bluza de pe umăr.

Făcu un pas într-acolo.

Marigold, cu un zâmbet îngheţat pe buze, se întoarse spre beţiv ca să-l pună la punct. Dihorul o aşteptă să se întoarcă la loc, după care o ciupi de fund.

Jon îşi simţi sângele vâjâind în cap. Vederea îi fu împăienjenită de o ceaţă roşie, turbată. Cu inima bătându-i nebuneşte, aruncă în lături ceaşca de plastic şi porni prin mulţimea de pe ring, cu pumnii strânşi.

Se opri la doi paşi de cowboy.

— Las-o-n pace, scrâşni el.

Individul se răsuci nesigur pe picioare, căutându-l pe

Jon cu ochi tulburi. În spatele lui, Marigold clătină din cap.

Acest gest îl înfurie pe Jon şi mai tare. Nu-şi dădea seama că nu întotdeauna îşi putea purta singură de grijă? Măcar într-o situaţie ca asta avea nevoie de ajutorul lui.

— Donşoara şi cu mini acum… avim… avem o cov… ce-co… corvensaţe, am… am… ăhâc! amice!

Jon trase adânc aer în piept. N-avea se gând să se ia la bătaie cu un beţiv. Nu voia decât s-o lase pe Marigold în pace.

— Mişcă de-aici. Pe domnişoara n-o interesează.

Beţivul se împletici, întorcându-se spre Marigold.

— Mă-Ma-Mary… N-nu… nu-te-n… nu te-n… teresează?

Marigold zâmbi, dar Jon observă că-şi strângea în pumni materialul fustei.

— Serios, aş prefera să rămân singură, spuse ea cu voce politicoasă, dar fermă.

Abătut, Jon observă că Marigold, el şi beţivul atrăseseră atenţia tuturor celor din jur. Până şi oamenii de pe ringul de dans începuseră să se întoarcă spre ei.

Clătinându-se, cowboy-ul se întoarse din nou spre Jon.

— Pedo… pe-do… pe donşoara… ăhâc! donşoara vrrrrr… ea să rămâie singu-gu-gurică, amice!

— N-am nimic împotrivă, replică Jon cu braţele încrucişate pe piept, aşteptându-l să plece.

Cowboy-ul îl privi nesigur un moment, apoi se întoarse spre Marigold.

— Prrr… pretena… pretenaru tău – îi de… de… de toată be-be… beleaua…!

Pufni zgomotos într-un râs măgăresc.

— Dama… Da mai mult ca sigur… că… sssăăă… să dă dur!

— Roiu’, cowboy, se răsti Jon printre dinţi.

O observă pe Bunica şoptindu-i ceva prietenei sale. Avea ochii strălucitori şi era surescitată, ca la meciul de lupte libere din Calgary unde o dusese Jon, cândva. Abia aştepta să înceapă încăierarea.

Cowboy-ul privi prin mulţumea adunată. Îl înconjurau vreo şase cowboy la fel de beţi, evident prietenii lui. Îi apucă pe doi cu braţele pe după gât.

— Mdeeaaa, ştii… Tu eşti unu, şi no… no… noi le mai mulţi… Aşşşa că… că… că… Ştii ce zic io? Iozzz… Io zzzzic s-o dai tu cu ro-roiu.

Făcu un gest obscen, apoi se întoarse spre Marigold, hlizindu-se.

— Gaga… ga-tttaaa, donşorico, uuu… unde răsă… unde rămăsă… unde răsămă-aptiu! Unde ieream noi?

Jon îi puse o mână pe umăr.

— Cară-te de-aici. Acum!

Beţivul se întoarse, gata-gata să cadă-n nas, dar îşi reveni în ultima clipă. Cu pumnii strânşi în faţă, începu să ţopăie, într-o parodie de meci de box.

Răsuflând zgomotos, Jon îşi dădu pălăria pe spate şi-şi scărpină fruntea. Era sigur că dihorul ar fi căzut în fund la cel mai mic bobârnac, atât de beat era.

— Am spus că pe domnişorica n-o interesează, repetă el.

Marigold îşi propti mâinile în şolduri, încruntată.

— Domnişorică? repetă ea, dându-şi ochii peste cap.

— Baba… Ba-bo-nteresează… Ia gineală laţ… la-ţoalele după ia!

— Ce nu-ţi convine la hainele ei? întrebă Jon încet, ameninţător. Începea să se înfurie cu adevărat.

— Orrrrce gagică ca… ca… care se-nţoleşte-aşa o… o ăhâc! o cere…! afirmă beţivul, holbându-se la umerii goi ai lui Marigold.

Marigold îşi ridică ochii spre tavan, nevenindu-i să creadă.

— N-aş prea crede, băieţaş.

— Lasss-că-z-dă tata, pupu… iuţ – uite-acuşica ţ-o dăăă…! se hlizi cowboy-ul, cu balele curgându-i pe bărbie.

Pumnii lui Jon se strânseră pe lângă trup.

— Te previn, amice. Fă bine şi dispari de-aici.

Încerca să ţină minte că individul era beat, să fie mai îngăduitor, dar îi era tot mai greu cu fiecare minut.

— Vvvii cu mine-ac… ac… caz, puiuţ? continuă dihorul, ca şi cum nici nu l-ar fi auzit pe Jon.

— Du-te, dom'le, şi te-mpuşcă! replică Marigold.

Beţivul se încruntă, mijindu-şi ochii până-i dispărură.

— Lassscă vă ştiu io p-alde-astea! Izplace s-aţâţ omu', şi-po… şi-po… şi p-ormă – ăhâc – n ea!

Jon îşi pierdu calmul. Apucându-l pe cowboy de guler, îl smuci spre el, cu faţa la câţiva centimetri de a lui.

— Acum te cari, da-nainte cred că-i datorezi domnişoarei nişte scuze.

Cowboy-ul se smulse din mâna lui Jon şi începu să dea cu pumnii prin aer.

— Gagică-ta-i… gagică-ta… nu-i dăcât o tră… trâf… tâfâr… currrv…

Jon nu-l lăsă să termine. Pumnul lui izbi îndesat în bărbie. Individul se clătină pe spate.

Marigold ţipă.

Beţivul era cât pe ce să cadă, dar reuşi să se ţină pe picioare. În jur, mulţimea se îmbulzea să vadă cât mai bine. Cowboy-ul făcu un pas poticnit spre Jon, înotând cu pumnii.

Imediat, se auzi vocea încântată a Bunicii:

— Caft!!!

Şi toată sala explodă.

Capitolul 8

Marigold opri camioneta în faţa casei. În cabină se lăsă liniştea. Privi silueta tăcută de pe scaunul alăturat.

Jon stătea nemişcat, cu pălăria de cowboy trasă peste faţă. Marigold îşi muşcă buza. Oare era rănit mai grav decât dăduse de înţeles? Poate că avea totuşi nevoie de asistenţă medicală.

Încăierarea fusese însufleţită dar scurtă, graţie lui George Strâng şi câtorva prieteni de-ai lui. Faptul că Jon se bătuse pentru ea îi dădea un sentiment ciudat de entuziasm. Oare asta însemna că, poate, totuşi o plăcea cât

de cât? Ideea o umplea de furnicături ciudat de plăcute.

Iar felul cum îi apărase îmbrăcămintea o surprindea de-a binelea. Muncită de aceste gânduri, spuse cu o voce mai blândă decât intenţionase:

— Jon, am ajuns acasă.

Jon gemu, iar Marigold îl atinse pe braţ. În clipa când mâna lui o prinse pe a ei, i se opri respiraţia.

Jon se ridică în capul oaselor, împingându-şi pălăria înapoi. Ochii îi erau întunecaţi şi visători în lumina slabă a beculuі din curte.

Marigold trase aer în piept, adânc, silindu-se să-i evite privirea electrizantă.

— Vreau să-ţi mulţumesc. Pentru că m-ai apărat în seara asta, deşi spusesem că n-aveam nevoie de ajutorul tău.

Riscă o privire scurtă în direcţia lui.

— Ştiu că nu voiai să te baţi.

Jon nu-i răspunse, privind-o doar cu o expresie întrebătoare. Încet, o îmbrăţişă.

Marigold nu se împotrivi. Mâinile lui i se ridicară în păr, apucându-i şuviţele în pumni şi frecându-şi faţa cu ele, în timp ce gemea încet. Apoi, gura i-o acoperi pe a ei.

Marigold încă mai ezita. În inima ei, o voce îi şoptea să fie prudentă. Dar buzele lui Jon, fierbinţi şi sigure, îi risipeau în patru vânturi toate motivele pentru care n-ar fi trebuit să-i cedeze. Mâna lui îi cuprinse capul, apăsându-i-l spre el, în timp ce-şi înclina gura peste a ei.

Marigold se îndesă mai strâns la pieptul lui, cuprinzându-l pe după gât cu braţele. Pălăria de cowboy se ridică, se răsturnă într-o parte şi căzu. În clipa următoare, îl auzi inspirând scurt, tăios.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea retrăgându-se. Te-am lovit?

— Pe dracu’…

Buzele lui se arcuiră într-un zâmbet răutăcios, făcând să-i apară două gropiţe în obraji.

Deodată, Marigold înţelese şi-şi muşcă buza, consternată.

— N-am nicio rană pe care să nu mi-o poţi vindeca tu cu un sărut, şopti răguşit Jon.

Şi din nou acoperi golul dintre gurile lor.

De astă dată, gura i se înăspri, cu limba insistentă şi poruncitoare. Mâinile lui îi cuprinseră fesele, trăgând-o mai aproape. Marigold îl simţi prin blugi, tare şi fierbinte, peste cel mai intim loc al ei. Îl dorea, îl dorea atât de mult încât nu ştia dacă ar fi putut să suporte. Când Jon îşi smuci capul înapoi ca să inspire, răsuflarea îi era la fel de sacadată ca a ei.

— Eşti cu totul altfel decât am crezut… murmură el încet, pe neaşteptate. Nu eşti deloc aşa cum mă aşteptam. Aş… aş vrea să ştii şi tu cât de perfectă eşti. Aş vrea să te pot face să înţelegi…

Marigold stătea nemişcată. Ştia că Jon băuse prea mult, ştia că se simţea vulnerabil.

— Până ai apărut tu…

Jon se opri, adunându-şi gândurile.

— Am crezut că viaţa mea urma să fie la fel ca a părinţilor mei. Un băiat cunoaşte o fată, se îndrăgostesc, se cunună. Şi trăiesc fericiţi până la adânci bătrâneţi.

Cinismul de pe chipul lui o făcu pe Marigold să simtă o strângere de inimă.

— Când eram în liceu, continuă Jon, am cunoscut o fată, la un rodeo din oraş. Ne-am îndrăgostit, ne-am căsătorit…

Expiră scurt, sonor.

— Eram atât de prost, încât credeam că dragostea e de ajuns. Că unei fete de la oraş poate să-i placă viaţa la ţară. Eram atât de îndrăgostiţi…

Se strâmbă.

— Credeam că totul va merge ca uns. Şi n-a mers.

— Frances.

Jon dădu din cap.

— Frances.

Marigold ştia că alcoolul era cel care-l făcea să i se destăinuiască astfel. Jon nu era genul care să vorbească despre sentimentele lui.

— Tu nu eşti ca ea.

Marigold ridică brusc capul, privindu-l. Acum ce idee îi mai venise? Se convinsese că ea era ceea ce-şi dorea, numai datorită acelei pofte atât de intense? Un asemenea gând o speria. Ideea că Jon s-ar fi putut amăgi să creadă că ea era altcineva, altfel decât în realitate, o chinuia dureros. Se retrase, şi imediat simţi mâna lui Jon strângându-i încheietura. O trăgea din nou spre el. Nu se lăsă.

— Ce s-a întâmplat?

Marigold îi împinse pieptul solid ca un zid de piatră.

— Lasă-mă-n pace. Nu vreau să mai aud.

Şi nu vreau să mă îndrăgostesc de tine, adăugă ea în sinea ei.

— Trebuie să mă duc în casă, continuă, nemulţumită că vorbea cu respiraţia tăiată.

— Nu…

Mâinile lui i se strânseră pe şolduri. O străbătu un frison ca un curent electric, imobilizând-o. Şi ştiu că poate – poate numai – şi ea voia să rămână pe loc.

Tăcerea se prelungea. Marigold îi evita privirea, încercând să nu se gândească la senzaţia trupului lui sub al ei, la dorinţa din ochii lui. Trebuia să ia distanţă. Să plece din camionetă, să spună ceva…

— Te-am văzut dansând cu Debbie.

Din vocea ei lipsea nonşalanţa pe care şi-o dorise.

— Şi?

— Faceţi o pereche reuşită.

Era trist, dar adevărat.

— N-o vreau pe Debbie. Când sunt cu ea nu se întâmplă nimic.

Marigold îşi mută privirea, cu un nod în gât.

Degetele lui Jon îi mângâiară conturul obrazului.

— Credeam că ţi-am explicat. Credeam că ai înţeles…

Se întrerupse.

— Pe tine te doresc. În fiecare noapte stau treaz, cu gândul numai la tine.

Glasul i se înăsprise.

— Numai la tine…

O strânse la piept şi o sărută. În sărutul lui nu mai exista nicio urmă de blândeţe. Se vedea clar că îl anima numai dorinţa fizică.

Iar Marigold era şi ea vinovată. În preajma lui Jon, trupul ei reacţiona ca furca fântânarului în apropierea apei. Niciodată nu mai cedase dorinţei fizice şi în niciun caz n-avea s-o facă acum. Nu voia ca între ei să fie doar sex şi nimic mai mult.

— Nu eşti cu nimic mai grozav decât cowboy-ul ăla.

Parcă era era…?

La auzul cuvintelor ei, pe chipul lui Jon se ivi o expresie şocată. Deschise gura să vorbească.

Dar Marigold se desprinse din braţele lui şi, simţindu-se mai debusolată ca oricând, deschise uşa camionetei şi fugi.

* * *

— Cum ţi-a mers pe ziua de azi, Jon? întrebă Bunica.

Jon mai luă o furculiţă de mâncare cu gust de rumeguş, înainte de a răspunde cu un mârâit, fără să ridice privirea din farfurie.

— Bine.

Le simţi pe Bunica şi Marigold schimbând o privire şi abia se stăpâni să nu le spună una urâtă de tot. Nu-şi amintea să mai fi fost vreodată atât de furios. Atât de frustrat. Şi nu ştia de ce.

— Noi am avut o zi minunată, nu-i aşa, Marigold? continuă Bunica. Am luat-o pe bunica lui Marigold şi ne-am dus toate trei la cumpărături. Am fost la mall-ul din centru şi am mâncat spanakopita la un restaurant grecesc delicios.

Cu un zâmbet forţat, Jon îşi privi bunica şi dădu din cap. Evită să se uite în direcţia lui Marigold. Oricum nu era nevoie. De când se aşezaseră la masă, Marigold abia dacă rostise câteva cuvinte.

— Lui Renate i-a plăcut la nebunia noua salsa a lui Marigold. Ştii, cea pentru care a primit premiul întâi.

Bunica turuia mai departe, nepărând să simtă tensiunea din atmosferă.

— E convinsă că va ridica mult prestigiul companiei, în toamnă, când ea va ieşi la pensie şi o s-o lase pe mâna lui Marigold.

— Mda, Bunico, ştiu toată povestea… o repezi Jon, privind-o încruntat.

— Nu e nevoie să te răsteşti la mine. Ai avut o zi proastă, dragă? se interesă Bunica, bătându-şi cu unghia discul purpuriu al cercelului.

— Nimic peste puterile mele, răspunse Jon, pe un ton ursuz şi meschin.

Bunica scoase un sunet evaziv, apoi îşi scoase cerceii şi-i puse pe masă, începând să-i alinieze lângă farfurie cu o meticulozitate exagerată.

Lui Jon îi trecu prin minte că, în seara aceea, bunica lui părea inexplicabil de nervoasă. Oare, cu ocazia călătoriei la Calgary, consultase şi medicul?

— Ce s-a întâmplat, Bunico? o întrebă el. Vreau să zic, te simţi bine, nu ţi-e rău sau ceva…

Gândul neaşteptat al unei vieţi fără bunica lui îi producea un junghi în inimă.

Râzând, Bunica îşi îndreptă gulerul cămăşii albe cu pătrăţele purpurii, apoi îl privi drept în faţă şi spuse:

— M-am hotărât să mă mut la Calgary, la sfârşitul lui august.

* * *

La auzul acestui anunţ neprevăzut, Marigold şi Jon fură amândoi la fel de surprinşi şi şocaţi. Marigold habar n-avea că Bunica avusese în vedere o atât de apropiată mutare la oraş. Cel puţin ei nu-i spusese nimic.

Simţi privirea lui Jon îndreptându-se spre ea. Când îi văzu expresia, inima îi tresări. Arăta de-a dreptul furios, ca şi cum ea ar fi fost de vină. Apoi, într-o clipă, chipul lui Jon deveni împietrit şi rece.

— Înţeleg.

Singurul semn de emoţie era palpitaţia nervoasă a unui muşchi pe obraz. Marigold, însă, ştia că era afectat profund şi că, într-un fel, pe ea o făcea răspunzătoare pentru decizia Bunicii.

Bătrâna râse ezitant:

— Abia aştept să plec. Aşa că te rog, Jon, nu-mi strica tot cheful.

— Nici n-aveam de gând, Bunico.

Privindu-şi rugător nepotul, Bunica continuă:

— Ştii bine de când tot vorbesc despre asta.

Se ridică, şchiopătă până lângă Jon şi se aplecă să-l sărute pe obraz. Cu vocea frântă, îl întrebă:

— Mă ierţi?

— N-am să-ţi port pică pentru că faci ceea ce vrei să faci, Bunico, răspunse Jon, îmbrăţişând-o solemn.

La vederea vizibilelor eforturi ale lui Jon de a-şi stăpâni durerea, Marigold simţi că ochii i se umpleau pe neaşteptate de lacrimi. Se ridică repede, ducându-şi farfuria la chiuvetă şi dând drumul la apă, pentru a acoperi murmurul de voci din spatele ei.

În timp ce spăla vasele, încercă să se gândească la orice altceva. Reveni la realitate numai când îl auzi pe Jon ieşind. Uşa verandei se trânti, iar Marigold îl văzu pe fereastră traversând curtea şi dispărând în hambar. Era tulburat. Iar Marigold ştia că pe ea o învinuia.

Bunica i se alătură la chiuvetă. Cu un zâmbet forţat, Marigold se întoarse spre ea.

— Nu ştiam că te gândeşti atât de serios să te muţi la Calgary.

— De mult tot plănuiesc…

— Dar de ce i-ai spus tocmai în seara asta, dacă nu te superi că întreb? Vreau să zic… S-a văzut clar că era prost dispus, de cum a intrat în casă.

— Exact. Nici c-aş fi putut să găsesc un moment mai potrivit decât tocmai în seara asta.

Bunica zâmbi înţelepţeşte, ca şi cum ar fi avut un secret. Apoi căscă.

— Sunt prea obosită ca să-ţi explic acum. Toată

zbenguiala asta prin Calgary m-a istovit îngrozitor.

Marigold zâmbi.

— Atunci, du-te la culcare. Putem sta de vorbă mâine.

— Te duci afară, după el?

Întorcând brusc capul, Marigold o privi surprinsă.

— C-ce…? De ce să mă duc după el?

Bunica ridică din umeri cu o indiferenţă exagerată.

— Mă întrebam şi eu…

Şi ieşi, în timp ce Marigold se uita după ea, întrebându-se de ce i-o fi pus o asemenea întrebare.

* * *

Pe la ora zece Marigold se hotărî să cedeze. Toată seara, avusese în minte numai propunerea Bunicii. Gândindu-se cât de mult o iubea Jon pe bunica lui, Marigold înţelegea că anunţul ei neaşteptat îl răscolise. Se hotărî să-şi lase la o parte propriul tumult de sentimente şi să se ducă la el. Măcar pentru a-l face să înţeleagă că nu ştiuse nimic despre hotărârea Bunicii.

Împinse uşa hambarului şi privi un moment în jur, aşteptând ca ochii să i se deprindă cu întunericul. Jon nu se zărea nicăieri. Unde dispăruse?

Apoi auzi un freamăt deasupra. Înfruntându-şi pornirea de a o lua la fugă, începu să urce scara spre pod. Când ajunse sus, fu surprinsă să-l vadă pe Jon aşezat pe o stivă de baloturi, cu spatele rezemat de paie şi privirea afară, prin uşile deschise ale podului. Nu dădea niciun semn că ar fi fost conştient de prezenţa ei.

— Jon? murmură ea cu o voce răguşită şi nesigură.

— Hmmm?

Făcu câţiva paşi spre el, pe scândurile late ale podului.

— Ce faci…?

Îşi reproşă imediat că fusese în stare să-i pună o întrebare atât de ineptă.

— Gigea.

— Vrei să plec?

Jon ridică din umeri.

Excelent. Nici măcar nu-i păsa dacă stătea sau pleca. Ia mai ducă-se dracului…! Hotărâtă să nu se lase alungată de el, Marigold parcurse cei câţiva metri care-i despărţeau, pentru a se aşeza şi ea pe un balot de paie.

Razele lunii cădeau pe faţa lui Jon. Arăta vulnerabil şi însingurat. Şi foarte trist.

— Te uiţi la stele? îl întrebă Marigold, neştiind cum să-l ia.

— Nnţ, replică el ferm. Mă uit doar la fermă. Că ştiu că-i a mea.

Marigold trase aer în piept, adânc.

— Am venit să-ţi spun că n-am nicio legătură cu hotărârea luată de bunica ta.

Făcu o pauză.

— N-aveam nici cea mai vagă idee că plănuia să se mute la Calgary tocmai acum.

Fără să ştie de ce, trebuia neapărat să-l convingă.

— M-mă crezi?

— Mda.

Marigold expiră prelung, fără să-şi dea seama că-şi ţinuse respiraţia.

— Nu-ţi face probleme, continuă Jon. Mi-e milă doar de mine însumi, atâta tot.

Mişcată de mărturisirea lui, Marigold izbucni:

— Fiindcă ai să rămâi singur?

— Mhm.

Jon oftă.

— Ştiam că aşa avea să se-ntâmple. Numai că nu mă aşteptam să fie atât de curând.

— Bunica ta are şaptezeci şi trei de ani.

— Ptiu. Iar eu voi rămâne complet singur.

— Nu e nevoie.

— Poate că ai dreptate.

În glasul lui se simţea o nuanţă pe care Marigold n-o putea înţelege.

— Nu am nevoie decât de femeia potrivită… nu-i aşa?

Marigold se foi în loc, stânjenită.

— Aşa e.

— Genul de femeie care să iubească ferma asta la fel de mult cum o iubesc eu. Care să fie o soţie şi o mamă bună. Care să-mi stea alături, să mă sprijine, să mă ajute…

— Ca Debbie.

— Nu, nu ca Debbie, declară ferm Jon, cu o undă de nervozitate în glas.

În clipa aceea, Marigold înţelese.

— Jon…

Răsuflă scurt, şuierător.

— Eu nu sunt aşa. Ştiu prea bine că nu-s o femeie de casă. Şi niciodată nu ţi-am dat de înţeles că ar putea fi ceva între noi. Şi eu am să mă întorc la oraş.

Jon îşi lăsă capul în piept.

— De ce nu te-ai dus după Frances? izbucni ea.

— M-am dus.

— Şi?

Se temea să audă răspunsul.

— Şi nu s-a întâmplat nimic. M-am oferit să mă stabilesc la oraş, să trăiesc acolo, dar nu mă mai voia. A spus că făcuse o greşeală.

Ridică privirea spre ea, cu ochi duri, sfidători.

— O, Doamne, Jon… Îmi pare atât de rău!

Jon dădu din cap, cu o expresie chinuită.

— Din toată experienţa asta, am învăţat. Niciodată n-am să mai fac greşeala de a da atât de mult din mine.

Lui Marigold îi era dureros de limpede că Jon construise un zid în jurul propriilor lui sentimente, pentru a nu le mai lăsa să fie rănite. Nu-şi mai putea deschide inima, niciodată n-avea să mai poată iubi, până nu înlătura acel zid.

Descoperirea îi făcea tâmplele să pulseze dureros.

Rămaseră tăcuţi. Marigold ştia că ar fi trebuit să se ridice şi să plece, dar până şi acest gând îi cerea un efort prea mare. Îşi simţea trupul greu, vlăguit. Frigul serii îi pătrundea în oase, iar ea continua să stea acolo, cu privirea spre cerul negru şi înstelat.

— Pot să…?

Jon îşi drese glasul.

— Vreau să zic… pot să te iau în braţe…? Doar un minut?

— Jon…

Marigold clătină din cap, continuând cu o voce deznădăjduită:

— Nu cred că e o idee prea bună.

— Săptămâna viitoare pleci. Ştiu. Am înţeles. E bine? Nimic mai mult, nicio obligaţie… îţi promit.

Nu mai ştia ce să-i răspundă, n-ar mai fi putut vorbi nici dacă ar fi avut ceva de spus. Înghiţi un nod, temându-se să nu izbucnească în lacrimi, şi se ghemui mai aproape de el.

Jon îşi rezemă fruntea de a ei, respirând întretăiat. Nu scoase o vorbă. Închizând strâns ochii, Marigold simţi cum o stăpânea laşitatea. Dacă l-ar fi privit în ochi, ar fi cedat.

O podideau emoţiile, ameninţând să facă erupţie. La plecare, ştia că avea să-i fie dor de Jon. Între ei exista mai mult decât simpla dorinţă fizică. Era o legătură strânsă, pe care niciunul dintre ei nu voia s-o recunoască.

Capitolul 9

Câte ceşti de fasole pusese în oala sub presiune? Marigold oftă şi reveni cu atenţia la noua reţetă de salsa pe care o încerca. Privi lista de ingrediente, fără s-o vadă. În fond, ce încerca să dovedească? În ziua aceea pleca acasă. Nu mai avea timp pentru aşa ceva.

Atunci, de ce o făcea?

Ca să aibă o ocupaţie, să-şi umple cu ceva timpul şi mintea. Ca să treacă orele mai uşor. Autobuzul de Calgary trecea prin oraş abia pe la ora cinei.

Îşi dorea să fi avut cu cine sta de vorbă. De ce trebuise Bunica să aibă programată tocmai în ziua aceea scoaterea gipsului? Marigold o dusese cu maşina în oraş, de dimineaţă, dar bătrâna insistase ca după aceea să mai

rămână în vizită la nişte prieteni. Marigold ar fi putut sta în oraş cu ea. Atunci de ce nu stătuse?

Fiindcă Jon era la fermă.

Marigold îşi rezemă fruntea de spătarul scaunului.

— Te iubesc, Jon Gooding, şopti ea. Dac-aş şti că şi tu mă iubeşti, aş găsi o cale ca să rămân aici.

Strânse spătarul în mâini, secătuită. Mărturisirea o înspăimânta.

— Ce-ai spus?

Marigold ridică brusc capul. Jon stătea în uşă, privind-o.

— Te simţi bine? o întrebă el.

Îl privi lung, prea amorţită ca să vorbească.

Chipul lui Jon era mânjit de pământ. Arăta obosit şi frustrat. Şi seducător. Dintr-odată, Marigold simţi că-l dorea atât de mult, încât îi tremurau mâinile.

În schimb, îşi cuprinse mijlocul cu braţele.

— Ce-i cu tine aici?

— S-a stricat treierătoarea. Am venit să telefonez în oraş după o piesă de schimb.

Pe obrazul lui trepida un muşchi.

— Ce spuneai când am intrat?

— De ce piesă ai nevoie? încercă Marigold să schimbe subiectul. Pot suna eu la magazin, în timp ce eşti pe drum.

— Vreau să ştiu ce-ai spus.

— Nimic. N-am spus nimic. Nici măcar nu-mi mai amintesc.

Doar nu era să se repete!

Jon continuă s-o privească tăcut.

Cu un geamăt de frustrare, Marigold trecu pe lângă el.

O apucă de braţ.

— Dacă nu vrei să pleci, nu pleca.

— Am mai discutat asta, Jon. Nu rămân aici. Nu pot.

— De ce? întrebă el cu glas răguşit.

— Du-te dracului!

Nu-i venea să creadă că era în stare s-o supună unor

asemenea presiuni. Îşi smulse braţul din mâna lui. De astă dată, Jon n-o mai reţinu.

Imediat simţi miros de ars. Regulatorul de presiune de pe capacul oalei ar fi trebuit să reacţioneze. N-o făcuse. Însemna că gaura de ventilaţie era înfundată. Alte probleme.

Cu un ţipăt deznădăjduit, Marigold luă oala şi se întoarse spre chiuvetă. Jon îi stătea în cale. Coti spre stânga. Inerţia o propulsă înainte. Se împiedică şi nimeri peste el.

— Ce naiba?

Mâinile lui se repeziră s-o sprijine, dar le loviră pe ale ei, făcând-o să scape oala. În acelaşi timp începu să cadă şi ea, dezechilibrată. Jon o prinse, atinseră podeaua în acelaşi timp cu oala şi se rostogoliră în partea opusă. Fruntea lui Jon o atinse pe a ei, în timp ce mâinile lui mari îi cuprindeau capul, strângându-i-l la piept.

Marigold se agăţă de el.

Jon o îmbrăţişă strâns.

Abia mai respirau, aşteptând explozia oalei.

Sfârâitul capacului scăzu încet. Marigold o luase de pe aragaz în ultima clipă.

Era acut conştientă de trupul lui, solid şi masculin, lipit de al ei. Deşi Jon purta blugi şi o cămaşă cu mâneci lungi, iar ea şort şi un tricou fără mâneci, hainele li se păreau dintr-odată prea subţiri şi complet inadecvate. Parcă ar fi fost goi.

În clipa următoare, Jon o săruta. Îl săruta şi ea, cu o frenezie la fel de mare. Nu mai rămăsese nici urmă de tandreţe, de blândeţe, de politeţe…

Gura lui era dură, poruncitoare. Ca reacţie, Marigold îşi ridică de la podea capul, lipindu-şi buzele de ale lui. Gura i se deschise, iar limbile li se întâlniră – gustând, savurând, dorind, cu o intensitate feroce.

Jon gemu din adâncul gâtlejului, trăgând-o mai aproape. Marigold îi cuprinse talia cu picioarele, îndesându-se în el, simţindu-i erecţia prin blugi.

Mâinile lui o apucară de fese, iar trupul ei răspunse,

încurajându-l cu o legănare lentă, senzuală, care le intensifica dorinţa. În secunda următoare, degetele lui Jon ajunseră la elasticul şortului şi se strecurară dedesubt. Marigold i le simţi atingându-i ombilicul şi alunecând în jos peste pielea netedă a abdomenului, pentru a coborî în părul mătăsos de dedesubt.

Începu s-o mângâie încet.

— Te rog… gemu încet Marigold.

Îl apucă strâns de spate, deschizându-se şi mai larg, pradă unei explozii de voluptate fierbinte, vecină cu extazul.

— Jon, şopti ea. O, Jon…!

În clipa următoare, îi veni să plângă, lacrimi de uşurare risipindu-i tensiunea pătimaşă. Îi căută gura.

Jon o strânse la piept, fără să vorbească, iar Marigold se cuibări în îmbrăţişarea lui ocrotitoare.

Când Jon se săltă într-un cot, privind-o, o cuprinse un val de stânjeneală. Nu-i putu susţine privirea.

— Uită-te la mine, îi ceru el cu un glas ca zahărul caramel topit.

Nu putu.

Degetul lui îi ridică bărbia. Marigold trase adânc aer în piept şi-l privi. Îi văzu ochii plini de îngrijorare, de iubire, şi gura, moale, senzuală. Avea pe chip o expresie de mulţumire stranie.

— Acum ai să rămâi? întrebă el răguşit.

Marigold încremeni, abia reuşind să respire, nevenindu-i să creadă că ceea ce o întreba era adevărat.

— Jon, nu s-a schimbat nimic.

Momentul se prelungea. Marigold stătea nemişcată, între trupul lui şi podea. În ochii lui se citea o întrebare cu care ea nu dorea să se confrunte.

Jon trase adânc aer în piept.

— Te… doresc… am… nevoie de tine.

Şi ea avea nevoie de el, dar atâta nu era de ajuns. Clătină din cap.

Peste un moment, Jon se ridică în picioare, înjurând, şi lovi cu pumnul în bufetul de bucătărie. Apoi se întoarse

spre ea privind-o încruntat, cu mâinile în şolduri.

— Marigold…

Îşi răvăşi părul cu o mână.

Marigold se săltă pe un scaun. Ochii i se umplură de lacrimi, şi-şi îngropă faţa în mâini. Era copleşită, nimic nu dorea mai mult decât să şteargă ultimele cincisprezece minute din viaţa ei.

Îl auzi pe Jon aplecându-se şi ridicând oala sub presiune. Îl auzi înjurând din nou şi, cu o bufnitură, oala căzu în chiuvetă.

— Uite ce-ai făcut! strigă el. Uită-te-aici ce porcărie! S-a spart oala!

Trase un scaun, apoi îl împinse la loc, lovind masa.

— Ai distrus totul. Lua-te-ar dracu'!

Uluită, Marigold ridică privirea spre el. Nu-i venea să creadă ce auzise.

— Aşa e, insistă Jon. Ai distrus totul.

Se învârtea prin bucătărie, bombănind fraze fără şir.

Marigold îl privea cu ochi mari. Începu să tremure din tot trupul. Nu voia, nu trebuia să plângă. Lacrimile îi înţepau ochii şi le impuse să se retragă. Simţi un nod în gât şi o usturime în adâncul nasului. Nu voia… Nu în faţa lui Jon. Nu putea vorbi serios. Spunea acele lucruri fiindcă era vulnerabil. La fel de vulnerabil ca ea.

O lacrimă i se rostogoli pe obraz. Şi-o şterse. Repede. Dar ştia că Jon i-o văzuse.

Cât ai clipi, Jon parcurse distanţa care-i despărţea. Se aşeză pe scaunul de alături şi o luă în braţe.

— O, Marigold, gemu el, îngropându-şi faţa în părul ei. O, Doamne, îmi pare atât de rău…

Marigold se cutremură; nu dorea să se lase pradă inimii, topindu-se la pieptul lui.

— Eşti perfectă… te doresc atât de mult…

Glasul lui profund se frânse.

Furioasă, Marigold se desprinse din braţele lui şi se ridică, retrăgându-se spre bufet.

— Ce e? Nu te uita aşa la mine. Ce nu-i în regulă?

— Ce nu-i în regulă? Nimic nu e în regulă!

Jon o privea pe sub pleoapele căzute.

— Nu-ţi dai seama de ce nu pot să rămân? continuă ea într-o şoaptă tremurătoare. Tu nu te-ai schimbat. Nu înţelegi? Nimic n-ar fi altfel, fiindcă nici acum nu vrei să te deschizi. Să ai din nou încredere.

I se frângea inima că trebuia să-i spună asemenea lucruri, dar n-avea încotro.

Gâtul lui Jon palpită un moment, dar nu scoase o vorbă.

Marigold închise ochii şi-şi lăsă capul în piept. Nu mai auzea decât ticăitul ceasului de pe perete.

Când vorbi din nou, vocea îi era scăzută, dar stăpânită.

— Ai ales viaţa asta singuratică, Jon. Tu ai ales-o. Singur îţi faci ceea ce-ţi faci şi numai tu răspunzi de schimbarea ei.

Îi văzu durerea pe faţă la fel de clar ca şi cum i-ar fi înfipt un pumnal în inimă. Dar spusese adevărul. Jon Gooding nu se vindecase. Poate că niciodată n-avea să se vindece. Nu era gata să iubească din nou.

Întoarse capul, pentru a nu-i mai vedea suferinţa de pe chip.

— Când pleci în oraş pentru piesa aia de schimb, am să vin şi eu cu tine.

Capul lui se ridică smucit, privind-o.

— Mă poţi duce la autogară, spuse ea cu o voce monotonă. Voi aştepta acolo până vine autobuzul.

* * *

Marigold lovi cu o mână în bufet, frustrată, şi se întoarse spre bunica ei.

— De ce nu pot şi eu? Ţi-am aplicat reţeta întocmai. Şi salsa mea tot nu are acelaşi gust cu a ta!

Abuelita o privi câteva momente, în timp ce Marigold îşi muta greutatea de pe un picior pe altul, nervoasă.

— Ho-kay, spuse în cele din urmă abuelita, în engleza ei cu accent hispanic. Stai jos. Aduc cafea.

Simţindu-se în pragul lacrimilor, Marigold se aşează. Se prefăcu că-şi examina unghiile, în timp ce se chinuia să-şi păstreze calmul.

Abuelita puse pe masă două căni cu cafea şi o farfurie cu fursecuri. Apoi o privi lung, cu ochii ei negri.

— Spune-mi de ce eşti aşa, îi ceru ea, cu fruntea încreţită de îngrijorare.

Marigold clătină din cap. De două săptămâni era nervoasă, nefericită şi cu toane. De când se întorsese în oraş.

— Am vorbit cu Isabel şi mi-a spus că şi nepotul ei, Jon, e la fel, continuă abuelita. Nu e fericit deloc.

Neputând vorbi, Marigold îşi privi cana de cafea. Cuprinse cu degetele ceramica smălţuită, savurând căldura.

— Stau şi mă gândesc. Poate că este o legătură. Marigold nu e fericită, Jon nu e fericit. Mmmm…?

Abuelita tăcu, aşteptând un răspuns.

Marigold şi privi bunica prin ceaţa lacrimilor.

— În viaţa mea n-am fost mai nefericită.

Bătrâna dădu din cap, întinzând o mână peste a ei.

— Vorbeşte-mi, Mari. Face bine să vorbeşti.

Vocea liniştitoare a bunicii ei rupse zăgazul, iar lacrimile pe care Marigold şi le stăpânise atâta vreme se revărsară ca un torent.

— O, abuelita! suspină ea, lăsându-şi faţa în mâini. Nu ştiu dacă am să-mi mai revin vreodată.

Abuelita chicoti.

— Ai să-ţi revii tu.

Cu un oftat, Marigold se retrase, strângând mâinile bătrânei într-un gest de mulţumire.

— Din cauza tânărului Jon plângi? întrebă abuelita în timp ce-i mângâia părul deasupra urechilor.

Marigold întoarse capul spre ea. Bătrâna o privea cu bunătate şi ce un zâmbet cald.

Fără tragere de inimă, Marigold confirmă.

— Nu ai vorbit despre şederea la ferma lui. Ţi-a plăcut?

— O, da…!

Şi, până să se poată stăpâni, începu să vorbească despre Jon. Îi povesti bunicii ei cât de mult iubea Jon pământul, munca agricolă, şi cât de bun era cu Bunica, pe care urma s-o ajute cu mutarea, săptămâna viitoare, deşi era în toiul recoltatului.

— Dar tu… când ai fost acolo, nu ţi-a lipsit oraşul… cumpărăturile, oamenii?

— Ba da, sigur că da. Dar până la oraş e doar o oră. În tot timpul cât am stat aolo, am venit în oraş doar o dată. Mai mult n-a fost nevoie.

Abuelita o privi cu înţelepciune.

— Poate fiindcă tot ceea ce-ţi trebuia era acolo, la fermă, spuse ea.

Capul lui Marigold se ridică brusc. Abuelita privea pe fereastră. Îi urmări privirea. Crengile plopilor din dreptul apartamentului se scuturau în vântul de toamnă, împrăştiindu-şi pe stradă frunzele aurii. Marigold se simţea asemenea acelor frunze, rătăcită, fără nicio ţintă. Oare bunica ei avea dreptate? Fusese atât de mulţumită la ferma Gooding fiindcă acolo nu-i lipsea nimic?

— Îl iubeşti, spuse abuelita, întorcându-se s-o privească din nou, cu gravitate.

Marigold înghiţi un nod.

— Da, şopti ea.

Bătrâna îşi atinse cu degetul obrazul moale şi zbârcit.

— E un om bun?

Privind-o solemn, Marigold răspunse:

— E cel mai bun om din lume.

— Atunci, care e problema?

Gâtul lui Marigold se contractă de emoţie.

— A… a mai fost căsătorit.

Închise ochii, simţind cum i se intensifica vâjâitul din tâmple. Înainte de a-i pieri curajul, se strădui să vorbească. Îi explică bunicii sale despre căsnicia lui Jon, despre fosta lui soţie. despre rănile pe care i le lăsase în suflet. Apoi îi spuse cum îi ceruse Jon să rămână la el, în ultima zi, şi ce anume îi răspunsese ea.

— Se teme, abuelita. Se teme să nu fie rănit din nou. Se teme să mai aibă încredere.

— Acum înţeleg care e problema.

Marigold se aplecă înainte, apucând mâinile bunicii sale peste masă.

— Ce să fac?

Abuelita rămase tăcută, cu ochii aţintiţi asupra mâinilor lor împreunate. Apoi răspunse:

— Nu mai ai nimic de făcut, Mari. A fost bine ce-ai făcut. De-acum, Jon trebuie să găsească singur ieşirea.

Capitolul 10

Telefonul sună în timp ce Jon îşi lua singur cina, supă de pui cu tăieţei şi un sandviş cu brânză şi salată. Privi încruntat spre telefon, preferând să nu răspundă – nu pentru că ar fi ţinut cu tot dinadinsul să termine de mâncat, ci fiindcă în ultima vreme nu prea avea chef de oameni. Probabil că Bunica era, îşi spuse el furios.

O dusese la Calgary în urmă cu câteva zile, iar ea îi promisese să-l sune pentru a-i spune când îi putea aduce şi restul de lucruri.

Bombănind, smulse receptorul din furcă.

— Da?! lătră el.

Linişte. Bătăile inimii i se accelerară. Îndrăznea să nădăjduiască…?

— Jon?

Vocea iritată a bunicii sale îi alungă orice speranţă.

— Bună, Bunico.

— Tot bosumflat eşti?

— Nu sunt bosumflat.

— Mie aşa mi se părea. Sau că eşti furios.

Oare bătrâna asta nu-şi putea da seama când era cazul să înceteze?

— Nu-s furios, sunt obosit.

Atâta lucru era adevărat. De câteva săptămâni recolta încontinuu, temându-se să nu se strice vremea. O

ninsoare în septembrie n-ar fi fost nici neobişnuită, nici neaşteptată. Numai nedorită.

— Ştiu că eşti ocupat, dar când ai o zi liberă, mi-ai putea aduce şi mie ultimele lucruri? Mi-ai promis, continuă ea, pe un ton îmbietor.

— Ştii bine că am să ţi le-aduc, Bunico, răspunse Jon, mai îmblânzit.

— N-o să-ţi pară rău.

Jon zâmbi.

— Nu e nevoie să-mi mulţumeşti în niciun fel.

Urmă un moment de tăcere, iar Jon auzi câteva voci slabe. O femeie izbucni în râs, făcându-l să simtă un junghi în stomac. Suna la fel ca Marigold.

— E la tine…?

Se opri la timp, înainte de a se da de gol.

— Poftim? îl întrebă Bunica. Nu te-aud prea bine. Avem musafiri.

Îl mânca limba să întrebe cine era la ea, dar mai degrabă ar fi murit decât să recunoască.

— Vin marţi cu lucrurile, bine?

— Bine, Jon. Şi… îţi mulţumesc.

Jon închise telefonul. Îl privi mult timp, înainte de a începe din nou să mănânce. Îi pierise pofta de mâncare. Sau, poate, nici nu-i fusese chiar atât de foame. Turnă în chiuvetă restul de supă şi aruncă la gunoi jumătatea de sandviş rămasă.

* * *

Jon opri camioneta pe alee. Rămase la volan, nedorind să intre în casa goală şi pustie. Se întuneca, iar aerul rece de septembrie intra în cabină. Observă că degetele i se albiseră pe volan şi-şi impuse să se relaxeze. Era dispus să rămână singur numai fiindcă mândria îl oprea să se ducă după Marigold?

— Şi dacă mă refuză?

Deodată, îşi dădu seama că nu conta. Trebuia să rişte şi să afle dacă şi ea îl iubea la fel de mult cum o iubea el.

Numai asta conta. Trebuia să ştie dacă era dispusă să-l ia de bărbat, să vină la fermă şi să-şi dureze acolo un cămin. Să clădească un viitor. Împreună.

Ştia că trebuia s-o vadă. Atunci, pe loc. Porni maşina, băgă în marşarier şi o luă înapoi spre Calgary.

* * *

În faţa uşii apartamentului unde locuiau Bunica şi Renate, Jon trase adânc aer în piept, apoi ciocăni.

Uşa se deschise şi apăru Marigold.

Toate gândurile raţionale i se risipiră din cap.

Era îmbrăcată într-un costum strâns pe trup, portocaliu lucios. Făcea oare gimnastică, sau asta era ultima modă? În clipa următoare, Jon se miră şi el ce inepţii îi treceau prin cap.

Trecu o eternitate, timp în care nu făcu decât să stea sorbind-o din priviri – ochii căprui blânzi, pielea de culoarea mierii, părul mătăsos. Îi era greu să creadă că o avea în faţa lui, în carne şi oase. Îi era dificil să accepte, după ce n-o văzuse atâtea zile… săptămâni… o viaţă.

— J-Jon? şopti ea.

Jon dădu din cap, simţind un fior de teamă pe şira spinării.

— Bună… murmură el răguşit.

— Bună…

O lungă tăcere. Apoi:

— Bunica nu-i acasă.

— Nu la Bunica am venit.

Glasul îi suna aspru.

— Am venit la tine.

— A…

Marigold clipi rapid din ochi. Degetele ei se încleştară pe marginea uşii.

— Mă… mă bucur să te văd, continuă Jon, cu vocea tremurându-i.

— Şi eu mă bucur că te văd.

Nu-şi putea lua ochii de la el. Era atât de înalt şi

puternic, în faţa ei… Se temea să nu leşine, dacă dădea drumul uşii.

— Pot să intru?

— A…!

Cu o tresărire, Marigold păşi înapoi.

— Sigur.

Jon intră, apoi se întoarse s-o privească.

— Bu… Bunica ta e aici? întrebă el, rugându-se ca răspunsul să fie negativ.

Marigold clătină din cap. Stâng lângă uşă, palidă, părea foarte nesigură pe sine. Jon îşi stăpâni impulsul de a se apropia de ea. Îi venea s-o cuprindă în braţe, s-o strângă la piept, s-o ocrotească. Pentru totdeauna. Cum i-ar fi putut spune ce simţea pentru ea?

— Nu… ăă… eu… Sunt singură. Lucram la nişte acte pentru… ăă… firmă.

Marigold făcu câţiva paşi, apoi se opri.

— Am nişte ceai gata făcut, vrei o ceaşcă?

— Nu, mulţumesc.

Numai de-ar fi putut deschide gura, ca să spună ce avea de spus. Dorea atât de mult să-i vorbească, dar îi era incomparabil mai greu decât îşi imaginase.

— De ce-ai venit? întrebă ea dintr-odată, roşie în obraji.

— Ca… să…

Nu putu continua. Pereţii micului apartament păreau să-l apese.

— Vrei să te măriţi cu mine? izbucni el.

— Ce?

Ceaşca din mâna lui Marigold căzu pe duşumea. Ceaiul şi cioburile se împrăştiară în toate părţile, dar nimeni nu păru să observe.

— C-ce-ai spus…?

— Am venit să te chem înapoi la mine. Să te cer în căsătorie.

Marigold porni spre el, oprindu-se la un pas distanţă. Jon îi simţi parfumul delicat, de pudră. Apropierea ei îl irita îngrozitor. Putea s-o atingă. Dacă voia. Şi voia.

— De ce? întrebă ea.

— Fiindcă te iubesc, mărturisi Jon. Fiindcă am nevoie de tine şi te doresc. Fiindcă nu pot trăi fără tine.

Îşi mută privirea, crispat, aşteptând-o să izbucnească în râs, să-l trimită la plimbare.

Nu se întâmplă nimic. Îndrăzni să se uite spre ea. Pe faţa lui Marigold apăruse o paloare bolnăvicioasă.

— Marigold, te simţi bine?

Se temea să n-o vadă leşinând, sau cine ştie ce.

— Nu… Da… răspunse ea clătinând din cap, astfel încât o şuviţă de păr i se agăţă în colţul gurii.

Pe negândite, Jon întinse mâna şi i-o desprinse. Înainte de a apuca să se retragă, mâna ei i-o apucă pe a lui. Îl străbătu un fior de dorinţă inexplicabil. Marigold întoarse capul şi îi sărută palma. Curentul electric stârnit îi străbătu braţul, drept până-n inimă. Jon îşi înfruntă fericirea şi uşurarea care-l inundau, umplându-i pieptul, gâtul, ochii…

— Ai venit să mă iei cu tine acasă, spuse ea încet.

— Vrei să…

Jon îşi drese glasul.

— Vrei să vii înapoi cu mine?

— Ai spus că mă iubeşti.

Vocea ei era plină de mirare.

Dădu din cap:

— Te iubesc. Te iubesc atât de mult, Marigold!

Trase adânc aer în piept, dar nu reuşi să-şi stăpânească lacrimile care-i umpleau ochii.

— Nu pot trăi fără tine.

O lacrimă îi căzu pe obraz, şi şi-o şterse cu dosul mâinii.

— Te iubesc, Marigold, şi vreau să te măriţi cu mine.

Marigold se repezi în braţele lui, aproape doborându-l de pe picioare. Cu un mormăit surprins, Jon o prinse, strângând-o la piept. Închise ochii, savurând senzaţia de a o avea în braţele lui. Apoi trase aer în piept, tremurător, şi-şi îndesă faţa în părul ei.

Atingerea obrazului umezit de lacrimi al lui Jon pe

tâmpla ei îi provocă un junghi de neputinţă.

— Chiar vrei să ne căsătorim? şopti ea fierbinte, cu buzele pe pielea gâtului lui. Chiar mă iubeşti?

Jon dădu din cap, iar Marigold simţi cum îl străbătea un tremur prin tot trupul.

— Dumnezeule, da…!

Braţele ei îi cuprinseră talia, strâns.

— O, Jon, şi eu te iubesc. De-asta a trebuit să plec. Doream atât de mult să rămân, dar nu puteam. Nu puteam, atâta vreme cât tu nu erai gata… gata să-ţi deschizi sufletul, să te angajezi, să mă iubeşti şi tu.

Îi simţi mărul lui Adam mişcându-se, când Jon înghiţi convulsiv.

— Poţi suporta viaţa la ţară?

— Floare la ureche! răspunse ea râzând.

Jon se retrase, privindu-i faţa. Văzu că zâmbea larg, cu o lucire jucăuşă în ochi.

— Dar firma ta?

— M-am şi gândit la asta. Îi pot coordona activităţile de la fermă.

La auzul cuvintelor ei, Jon simţi un val de căldură.

— Eşti sigură?

Marigold se lăsă uşor pe spate, privindu-l lung.

— Încerci să mă faci să mă răzgândesc?

Jon clătină din cap că nu. Drept răspuns, îl strânse din nou la pieptul ei.

— Ai computer, biroul e amenajat… Iar bucătăria e destul de mare ca să prepar un cazan de salsa. Totuşi, s-ar putea să avem nevoie de o nouă oală sub presiune.

Se priviră ung.

Marigold văzu fericirea din ochii lui.

Jon văzu uimirea din ochii ei.

— Ce dor mi-a fost de tine… murmură el, cu glasul întretăiat.

— De salsa mea nu ţi-a fost dor? întrebă Marigold cu obrăznicie glumeaţă.

Râzând, Jon răspunse:

— Abia aştept să-mi ia din nou gura foc.

— Parcă nu-ţi place iute.

— Greşeşti.

Şi îi şopti la ureche:

— Îmi place iute ca focul.

— Abia aştept, şopti şi Marigold, şi-şi pecetlui cuvintele cu un sărut.

— Sfârşit –